Dr. CAMELIA ROŞU
profesor YOGA

SHIVAMBU KALPA

NOŢIUNI INTRODUCTIVE DESPRE AUTOTERAPIA CU URINĂ

TRADUCEREA ŞI ADAPTAREA TEXTULUI SHIVAMBU KALPA DIN DAMAR TANTRA, PRECUM ŞI GLOSARUL EXPLICATIV AL UNOR TERMENI CE APAR ÎN TEXT AU FOST REALIZATE DE

Profesor Yoga,
GREGORIAN BIVOLARU

EDITURA ANANTA
Bucureşti 1995

EDITURA ANANTA
ISBN 973-97139-0-9

Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate editurii

Redactori: Veronica Petrescu, Camelia Eufrosie
Tehnoredactor : Adrian Arghir

Această carte este dedicată tuturor acelor oameni curajoşi şi înţelepţi care preţuiesc ADEVĂRUL.....

CUVÂNT ÎNAINTE

Motto:

"Am văzut numeroase teorii prăbuşite în faţa faptelor, însă niciodată nu am văzut un fapt veritabil prăbuşindu-se în faţa unei teorii"

Această carte este scrisă pentru a ajuta să renască interesul pentru cele mai vechi procedee terapeutice care au existat vreodată. Sistemul terapeutic cel mai vechi este considerat a fi sistemul Ayurveda care datează din perioada cea mai îndepărtată a practicării medicinii în India.

Există totuşi o terapie ale cărei rădăcini se regăsesc şi mai departe în timp. Ea a fost numită "Mama Ayurvedei". Această terapie foloseşte energiile din lichidele propriului nostru organism dar pe care oamenii moderni le disprețuiesc considerându-le "murdare", în timp ce strămoşii noştri le numeau "nectar divin", căci le cunoşteau potenţialul vindecător colosal.

Un astfel de "nectar" este propria noastră urină iar procedeul terapeutic poartă, în limba sanskrită, numele: "Shivambu Kalp Vidhi".

Urinoterapia este în mod cert o terapie extrem de eficientă şi de naturală pentru toate fiinţe umane, dar vor beneficia de ea numai cei inteligenţi şi curajoşi, care eliminându-şi prejudecăţile vor fi capabili să facă un minim efort pentru a-şi depăşi condiţionarea psihică faţă de propria urină considerată "murdară" datorită ignoranţei.

Prin autoterapia cu urină, fiinţa umană poate să se regenereze şi să se vindece de orice boală reintroducând şi recirculând energiile

vitale în propria fiinţă.

De asemenea, cei care practică urinoterapia constată în scurt timp transformări benefice uluitoare, în plan psihic: devin mult mai încrezători în propriile forţe, mai calmi, mai optimişti, mai armonioşi, mai curajoşi, se controlează mai uşor în orice situaţie, devin mai puternici din toate punctele de vedere.

Este necesar să atragem atenţia că abordarea acestei terapii se face gradat, în cazul celor care sunt grav bolnavi, şi trebuie asociată şi cu alte metode naturale de tratament.

Este important ca bolnavii care înţeleg ineficienţa şi toxicitatea medicamentelor şi doresc să renunţe la ele, să o facă într-un mod inteligent înlocuindu-le gradat cu modalităţile naturale de vindecare.

Ar fi o gravă greşeală ca aceştia, renunţând brusc şi complet la medicamente să nu mai acţioneze în nici un fel în sensul vindecării, considerând în mod fals că vindecarea realizată de natură ar fi ceva exterior care să le permită să aştepte inerţi şi pasivi. În realitate a urma o terapie naturală presupune un efort considerabil, multă voinţă, tenacitate, încredere şi răbdare, deci o atitudine activă şi conştientă.

Dacă veţi întâlni anumite aspecte reluate de mai multe ori, argumentate şi explicate în mod diferit, această repetare are rolul bine precizat de a-i ajuta pe cei care vor citi această carte să înţeleagă mai bine şi să practice cât mai uşor această terapie.

Acelora, care din orgoliu vor riposta că pe vremea strămoşilor noştri erau utile aceste metode naturale de tratament doar pentru că atunci oamenii ar fi avut un grad redus de inteligenţă şi nu aveau tehnologia şi cercetarea ştiinţifică de care dispunem astăzi, acelora deci li se poate răspunde că lucrurile stau exact invers. Strămoşii noştri erau cei inteligenţi şi înţelepţi iar oamenii "moderni şi civilizaţi" care gândesc astfel sunt cei slabi la minte, căci îşi sapă singuri groapa, fără măcar să îşi dea seama de aceasta.

Această carte este un îndemn către toţi oamenii să reflecteze profund la toate aspectele la care se fac referiri în acest text!

Capitolul 1

Introducere

Sănătatea în declin. - Comentariile despre sănătate ale unor medici faimoşi din trecut.- Pasteur şi teoria germenilor patogeni a dr. Koch.- Cum putem realiza vindecarea prin noi înşine.

Omul a pierdut mult timp, pentru că lecţiile funndamentale pe care ar fi trebuit să le înveţe de la natură au fost deformate, denaturate în mod voit, pentru a putea să fie astfel puse în concordanţă cu tiparele teoretice sofisticate care să servească interesele financiare ale Occidentului.

Multe scrieri străvechi şi sacre ale înţelepciunii milenare, care conţineau revelaţii spirituale profunde şi învăţături preţioase despre adevărata natură a omului, despre esenţa sa divină, despre raţiunea şi scopul existenţei sale, precum şi despre starea de armonie, de echilibru şi sănătate şi mai ales cum trebuie aceasta înţeleasă şi menţinută, au fost pierdute sau distruse, rămânând doar unele fragmente izolate, la care în general oamenii au acces destul de greu.

În locul lor, ştiinţa descoperită şi fondată de savanţii acestui sfârşit de epocă, Kali Yuga, oferă torente nesfârşite de literatură ştiinţifică, cea mai mare parte a acesteia pornind însă de la premize false sau incomplete, fiind foarte puţin consistentă (nu conţine informaţii valoroase) şi puţin eficientă pentru realizarea unei vindecări durabile şi profunde, sau pentru a ajuta omul să-şi depăşească condiţia actuală şi să acceadă la adevărata cunoaştere. S-a ajuns aici pentru că ştiinţa modernă în general şi ştiinţa medicală în particular, consideră actualmente fiinţa umană ca fiind ruptă de sursa sa originară, de Creator, de DUMNEZEU, desconsiderând legile divine şi naturale care îi guvernează existenţa. Medicina epcii Kali Yuga reduce, limitează fiinţa umană la corpul său fizic, perceptibil cu simţurile fizice obtuze şi limitate, negând existenţa corpurilor sale subtile, ceea

ce adânceşte şi mai mult acestă ruptură a fiinţei umane de macrocosmos.

Omenirea se confruntă actualmente cu flageluri îngrozitoare, boli incurabile şi devastatoare în faţa cărora medicina modernă este neputincioasă, aflându-se într-un mare impas. Chiar valoarea relativă pe care o au o serie de metode noi, nu poate salva omenirea din declinul pe care-l parcurge din punct de vedere al stării de sănătate. Fiinţa umană este dotată într-adevăr cu puteri fantastice de recuperare, dar din păcate, tocmai majoritatea metodelor medicale alopate moderne, deşi cu pretenţii vindecătoare, sunt acelea care secătuiesc corpul, epuizându-i toate rezervele energetice, prin utilizarea excesivă şi adeseori inoportună a drogurilor medicamentoase, prin utilizarea adjuvantelor artificiale, toxice şi prin consumarea unei hrane devitalizate.

Toate aceste mecanisme sofisticate aparţinând metodelor medicale moderne construiesc, într-un mod lent dar sigur, BOLNAVUL CRONIC, victimă a propriei sale ignoranţe dar şi a neştiinţei şi inconştienţei acelora care se consideră oficial "vindecătorii şi păstrătorii sănătăţii oamenilor", adică medicii.

Nu este de mirare că în această epocă este greu să găseşti măcar un copil care să nu sufere de vreo maladie acută şi care să nu poarte deja germenii unei boli cronice viitoare. Atunci când vă plimbaţi prin supermarketul iluminat feeric şi atrăgător, plin cu produse minunat ambalate şi cu reclame sclipitoare, vedeţi dacă veţi găsi măcar un singur articol care să nu fi fost deloc modificat faţă de starea lui naturală. În mod sigur veţi vedea că majoritatea produselor sunt conservate, tăiate şi ambalate, pasteurizate, conţin sare sau zahăr în exces, plus conservanţi, ingrediente, edulcorante, coloranţi şi alte substanţe chimice extrem de dăunătoare.

Vegetalele şi legumele au fost cultivate şi crescute în soluri tratate chimic, au fost stropite cu insecticide şi pesticide. Apa este impură şi poluată.

Imaginea globală oferită de "civilizaţia" lui Kali Yuga, creată de oameni în inconştienţa lor, este cutremurătoare şi îngrijorătoare.

Şi atunci ce este de făcut? Mai avem oare nevoie de alte generaţii de "medicamente-droguri miraculoase" care s-au dovedit atât de dezastruoase în trecut şi care au generat, prin efectele lor

secundare, malformaţii sau alte boli grave?

Mai avem nevoie oare să investim alte sume fabuloase în munca de cercetare pentru a fi descoperite noi medicamente în speranţa de a vindeca bolile care devin din ce în ce mai greu de controlat tocmai pentru că omenirea se afundă într-o stare de decădere morală, psihică şi spirituală?

"ERARE HUMANUM EST, PERSEVERARE DIABOLICUM"! Cu siguranţă deci, că ar fi mult mai înţelept să ne întoarcem la "rădăcinile" noastre şi să căutăm, să aflăm şi să înţelegem unde am greşit, măcar acum într-al doisprezecelea ceas, şi să acţionăm cu inteligenţă corectându-ne greşelile. Să ne întoarcem la tradiţia plină de înţelepciune de a preveni bolile în loc să încercăm (zadarnic de fapt) să le vindecăm, când deja este prea târziu.

Într-o carte intitulată "Igiena vieţii şi maternitatea în condiţii sigure", scrisă în 1934 de Sir W. Arbuthnot Lane, un faimos chirurg englez, se afirma: "Nu se poate nega faptul că medicul viitorului va fi medicul care va"preveni bolile" şi în continuare: "medicina preventivă va fi ştiinţa umană supremă a acestui secol".

Cum trei sferturi din acest secol s-au scurs şi bolile cronice sunt în continuă creştere iar rata mortalităţii prin bolile degenerative este constant crescătoare, să fi fost oare acest apel lansat în van? De ce să nu luăm în consideraţie acest sfat minunat?

Un alt sfat bun a fost dat de dr. William Buchan, membru al "Colegiului Regal al Medicilor" din Edinburgh. El a scris o carte intitulată "Medicina domestică". Prin această lucrare el a sperat să educe marele public oferindu-i informaţii preţioase asupra stării de sănătate şi cum poate fi ea menţinută. Înainte de a publica lucrarea a fost avertizat totuşi de prieteni că ar putea atrage asupra sa dezaprobarea şi resentimentul întregii lumi medicale (în special din partea confraţilor săi medici), datorită faptului că majoritatea medicilor preferă să menţină starea de ignoranţă pentru ca oamenii să aibă întotdeauna nevoie de ei. Dr. Buchan şi-a publicat totuşi cartea şi într-adevăr, ulterior a fost persecutat de cei pe care el i-a numit "reprezentanţii egoişti, mărginiţi şi obtuzi ai profesiei".

Iată câteva din ideile avansate de dr. Buchan, pentru care cartea şi autorul ei au fost persecutaţi. Autorul scrie în introducere: *"Majoritatea oamenilor acordă prea multă importanţă medicinii*

(ajutorului din afară) şi au prea puţină încredere în propriile lor disponibilităţi curative. Ceea ce face efectiv medicul pentru pacient pentru a-l ajuta în vindecare, acesta (pacientul) poate realiza el însuşi, ba chiar cu mult mai mult, folosindu-şi puterea care există întotdeauna înlăuntrul său!"

Puterea omului de a se vindeca şi de a realiza orice el gândeşte sau intenţionează, se află întotdeauna înlăuntrul lui! Dacă el învaţă cum anume să-şi dinamizeze acest gigantic potenţial lăuntric prin punerea în rezonanţă cu forţele infinite ale universului, atunci pentru el totul devine cu uşurinţă realizabil. **Dar deşi *totul* este posibil, nu *orice* este permis, căci trebuie respectate legile naturale şi divine.**

El continuă: *"Dacă omul ar fi fost mult mai atent la natură şi mai puţin preocupat să alerge după remedii sofisticate, medicina nu ar fi devenit niciodată un obiect al ridicolului".*

Într-un alt paragraf el spune: *"Sfătuiesc pe fiecare persoană, pacient sau medic, să acorde mai multă importanţă dietei alimentare şi diferitelor tipuri de regimuri, întrucât această parte a medicinii, dietoterapia, nu este studiată şi aplicată atât de mult cât s-ar cuveni; dietoterapia este şi rămâne o metodă naturală foarte eficientă de vindecare a bolii".*

Ceva mai departe dr. Buchan afirmă: *"Eu cred că administrarea medicamentelor duce la rezultate îndoielnice şi periculoase şi că este mult mai bine să învăţi omul cum să evite necesitatea utilizării lor decât să-l înveţi cum să le folosească".* (El se referă aici la necesitatea medicinii preventive!)

El adaugă: *"Dacă medicii ar avea bunăvoinţa să-şi scrie prescripţiile şi recomandările în limbajul comun, uşor accesibil şi le-ar explica cu răbdare pacienţilor, pe înţelesul lor, care sunt cauzele reale ale bolii lor şi care sunt greşelile pe care ar trebui să le evite, această atitudine le-ar inspira pacienţilor încredere în medic".* Iată un medic onest şi un sfat minunat într-o carte publicată în 1783! Dar pentru a respecta acest sfat minunat, medicii de astăzi ar trebui să cunoască ei înşişi aceste cauze reale şi mecanismele profunde care declanşează bolile. Din nefericire însă, medicii înşişi sunt victime ale acelorași boli pe care au pretenţia că le "vindecă", ceea ce dovedeşte

faptul că sunt departe de a cunoaşte aceste mecanisme şi că pretenţiile lor sunt vane.

Şi acum să mergem chiar mai înainte de această dată, spre începuturi, şi împreună, poate, vom înţelege mai bine unde s-au comis greşelile care au generat situaţia actuală.

Toate învăţăturile spirituale autentice afirmă adevărul că fiinţa umană este un microcosmos-copie miniaturală, identică cu macrocosmosul şi că Dumnezeu, Absolutul, este în fiecare fiinţă umană! Şi atunci, de ce omul îl caută pe Dumnezeu pretutindeni în afară, numai în el însuşi, nu? Aşa cum omul îl caută pe Dumnezeu în exterior, la fel îşi caută motivele suferinţelor şi bolilor sale în afara sa, incriminând întotdeauna cauze exterioare! Aceasta explică de ce omul caută, de asemenea, metode exterioare pentru a lupta cu aceste suferinţe.

În trecut (chiar şi astăzi) se credea că bolile omului erau cauzate de demoni şi se foloseau procedee de exorcizare pentru neutralizarea şi eliminarea acestora din mintea şi corpul bolnavului.

Când L. Pasteur a fondat teoria microbiană a germenilor patogeni, el a reluat de fapt aceeaşi situaţie într-o formă mai "modernă", mai acceptabilă ştiinţific. În loc să fie incriminate forţele "demoniace", vina a fost aruncată asupra microbilor şi "exorcizarea" era practicată numai asupra anumitor zone afectate ale organismului, ca şi cum partea bolnavă ar fi fost "demonizată" şi ea trebuia să fie tratată (medicamentos sau chirurgical, prin extirpare). Orice practicant serios al terapiei naturiste sau medicinilor alternative poate intui şi înţelege absurditatea, chiar nebunia teoriei microbiene precum şi toate iluziile pe care ea le-a născut.

Despre Pasteur, se spune că el însuşi şi-ar fi dat seama de eroare în ultimii săi ani şi că ar fi realizat că totuşi ceea ce este mai important pentru vindecare este "terenul", adică structura fizico-psihică a pacientului şi nu "sămânţa", adică germenii microbieni. Cu alte cuvinte, bacteriile şi virusurile devin periculoase numai atunci când "terenul" (constituţia fizică şi psihică) pe care noi l-am "pregătit" pentru ei prin neglijenţă, devine favorabil pentru ca aceşti germeni să se dezvolte şi să se multiplice determinând apariţia bolii.

Robert Koch, faimosul microbiolog german, a stabilit la

sfârşitul secolului trecut cele patru condiţii care trebuie îndeplinite de teoria microbiană pentru ca aceasta să fie validată ca teorie ştiinţifică:

1. Germenii patogeni trebuie să fie prezenţi la fiecare caz de îmbolnăvire;

2. Germenii patogeni nu trebuie să existe în condiţii normale, decât numai atunci când se manifestă boala;

3. Germenii patogeni trebuie să poată fi cultivaţi în medii de cultură adecvate pe parcursul mai multor generaţii, dar aceste medii să fie exterioare organismului uman;

4. Cultura pură de germeni astfel obţinută ar trebui să poată fi retransplantată într-un alt organism sănătos fie uman, fie animal, unde ar trebui să producă în mod constant şi repetabil, aceeaşi boală şi desigur, exact aceleaşi microorganisme ar trebui să fie din nou evidenţiate în sângele sau în secreţiile prelevate de la omul sau animalul inoculat cu respectiva cultură de germeni.

Dacă nici o specie de germeni nu poate întruni aceste patru condiţii, se mai poate susţine atunci că teoria microbiană este o teorie ştiinţifică?

Şi ca dovadă că "terenul" individului este determinant, iar microbii sunt doar cauze secundare, este faptul că inoculaţi în organismele foarte pure şi echilibrate, nu duc la apariţia bolii. Aşa de exemplu, sfântul Francisc din Assisi, deşi a trăit printre leproşi ani de zile, nu s-a îmbolnăvit niciodată de această boală, despre care toată lumea ştie că este foarte contagioasă. Există încă multe asemenea exemple de fiinţe care au atins o puritate excepţională (pentru care, de altfel, au fost considerate sfinte) şi care deşi au venit în contact cu bolnavii pe care i-au îngrijit, sănătatea lor a rămas nealterată pentru că microbii nu au găsit terenul favorabil pentru a se dezvolta.

Pasteur nu ar putea fi însă discreditat în mod deschis, public, pentru că astfel interesele financiare ale lumii occidentale ar avea foarte mult de suferit: Acţiunea deosebit de profitabilă a comercializării vaccinurilor ar înceta; iată o practică medicală continuată prin ignoranţă, înşelătorie şi forţă, prin menţinerea stării de teamă a oamenilor, de către aşa-zişii "supraveghetori" ai sănătăţii!

Toate acestea demonstrează că atunci când este creat un monstru Frankenstein, este mult mai greu să-l controlezi decât s-ar putea imagina.

Savanţii care au prezentat zaharina, au descoperit-o în 1885. Dr. Buchan a prevăzut însă pericolele consumării acestei substanţe mult timp înainte şi toată viaţa sa a luptat împotriva ei, dar fără nici un rezultat. Astăzi, deci 110 ani mai târziu, utilizarea zaharinei este oficial interzisă în Canada şi S. U. A. datorită presupusei sale implicări în procesul cancerigen.

Dar acesta este doar un exemplu mărunt. În toată istoria cercetărilor legate de cancer, se pot găsi sute de asemenea exemple.

N-ar trebui să ne surprindă că situaţia se prezintă astfel.

Orice lucru creat dintr-un interes inferior, mercantil, este vulnerabil la orice fel de corupţie, care este uşor de realizat în special atunci când intră în joc emoţiile şi temerile omului, aşa cum neîndoielnic se întâmplă în cazul procesului de vindecare.

Aceste interese financiare au fost cele care au controlat guvernele, aşa încât legea a fost întotdeauna interpretată pentru a favoriza aceste interese; la fel s-a întâmplat şi în domeniul sănătăţii unde tot aceste interese comerciale meschine au dictat modul de "supraveghere" a sănătăţii noastre; întrucât toate problemele legate de sănătate sunt decise la nivel guvernamental, s-a urmărit de asemenea distrugerea fără discernământ a oricărei opoziţii faţă de schemele diabolice ţesute de aceste interese (şi în multe ţări s-a şi reuşit, de altfel).

Cu toate acestea însă, cuvintele magistrale ale lui Abraham Lincoln vin să demonstreze că totuşi, cu inteligenţă şi cunoaştere profundă spirituală, acest plan diabolic poate fi oprit, redând astfel speranţa oamenilor şi încrederea în triumful BINELUI.

Lincoln spune: ***"Poţi prosti câţiva oameni tot timpul, şi poţi de asemenea prosti toţi oamenii câtva timp, dar nu vei putea niciodată prosti TOŢI OAMENII, TOT TIMPUL!"***

Această carte este dedicată acelor oameni care s-au săturat să tot fie prostiţi şi care doresc să înveţe cum să se vindece singuri, prin ei înşişi.

Încă una din motivaţiile prezentei lucrări este dorinţa de a revela oamenilor deschişi la minte, de a le explica de ce cauza tuturor maladiilor trebuie căutată în interiorul fiecăruia, în greşelile pe care fiinţa umană le face conştient sau inconştient.

Shakespeare afirmă: "*Greşelile există nu în stelele noastre (în*

destinul nostru), ci în noi înşine, în interiorul nostru pe care ni-l construim conform liberului nostru arbitru, deci într-o libertate totală de a alege."

Deşi este adevărat că existenţa noastră se desfăşoară după legea karmică a acţiunii şi reacţiunii, conform căreia problemele şi suferinţele noastre prezente sunt consecinţa (reacţiunea) acţiunilor noastre trecute greşite şi rele, aceasta nu trebuie să genereze o atitudine fatalistă, inertă, pasivă şi resemnată şi nu poate fi totuşi o scuză pentru a merge înainte cu ochii închişi, ci dimpotrivă, conştientizarea acţiunii legii Karmei arată necesitatea de a deveni lucizi, activi şi responsabili în prezent, pentru a ne putea construi un viitor cât mai bun.

Capitolul 2

Supraveghetorii sănătăţii oamenilor: medicii

Datoria medicului.- Problematica şi limitele diagnosticului medical.- Jurământul Hippocratic.- Despre medicamente şi efectele lor secundare toxice.- Interesele financiare şi industria farmaceutică.

Cuvântul doctor, în Grecia antică, însemna profesor, sau cel ce împărtăşea cunoştinţe; deci datoria unui medic-doctor ar trebui să fie aceea de a învăţa oamenii să-şi menţină o sănătate bună sau de a-i învăţa să-şi recapete sănătatea dacă au pierdut-o. Sună destul de simplu, şi chiar aşa şi este atunci când lăsăm natura însăşi să ne vindece.

Dar să privim în mod realist cum se petrec lucrurile de fapt, în condiţiile actuale.

Un medic este instruit un anumit număr de ani, care este stabilit de Institutul medico-farmaceutic, în diferitele ramuri medicale (cele acceptate oficial). El învaţă atât prescrierea medicamentelor sau a altor modalităţi terapeutice, cât şi metodologia de diagnosticare.

Dar, diagnosticarea rămâne o mare problemă. Să ne oprim puţin asupra etapei de diagnosticare. Cuvântul "*diagnostic*" înseamnă discriminare ştiinţifică, dar în practica medicală curentă el se apropie mai degrabă de traducerea "a ghici în mod educat".

În practica medicală generală, acest lucru înseamnă că uneori (dispensare, policlinici sau în urgenţe), în câteva minute doar, doctorul trebuie să identifice (să diagnosticheze) suferinţa pacientului şi să prescrie apoi remediul corect pentru "a vindeca" maladia "dignosticată".

Să ne amintim aici că ştiinţa medicală actuală se bazează pe prescrierea tratamentului medicamentos sau chirurgical în funcţie de

diagnosticul stabilit. Cu toate acestea, chiar şi în clinicile medicale de vârf şi în spitalele universitare aparţinând celor mai avansate şcoli medicale, dotate cu cel mai bun echipament de diagnosticare, este unanim admis faptul că nivelul de acurateţe în diagnostic este în jur de 50%. Şi în aceste condiţii, ce procent credeţi că ar realiza medicul din dispensar sau din policlinică care vă consultă pe dumneavoastră? Undeva, probabil între 10-15% ? Aceasta înseamnă că el s-ar putea înşela într-un procent de 85-90% ! Aceste cifre reprezintând aproximări reale, înseamnă că medicul nu numai că a diagnosticat incorect, dar a prescris şi medicamentul nepotrivit.

Şi atunci, oamenii caută o a doua opinie, mai autorizată şi se adresează unui medic specialist. Specialistul este un expert ce îşi concentrează studiul numai asupra unui domeniu al medicinii şi eventual asupra câtorva aspecte apropiate, înrudite. Dar şi medicii specialişti se confruntă cu aceeaşi problemă a diagnosticului, însă pe un nivel diferit, nivel la care greşelile de diagnostic pot avea consecinţe dezastruoase (de exemplu în chirurgie sau radiologie).

De fapt, dacă se consultă 10 specialişti diferiţi pentru aceeaşi afecţiune, oricare ar fi ea, vor putea fi auzite mai multe diagnostice diferite (sau, altfel spus: "ipoteze" sau discriminări ştiinţifice). Apoi, staţi să vă bateţi capul şi vă tot chinuiţi pe care din ei să-l credeţi, deşi ar fi mult mai bine dacă v-aţi asculta vocea interioară care vă spune că ceva este putred în tot acest eşafodaj. Să ne oprim puţin asupra acestui aspect.

În majoritatea instituţiilor medicale se obişnuieşte ca la sfârşitul anilor de studiu, absolvenţii să rostească în mod solemn jurământul lui Hippocrate. Se consideră că medicii ar trebui să respecte preceptele morale cuprinse în acest jurământ. Dar ar trebui ca şi după absolvire să fie mai des recitit, înţeles şi aplicat.

În acest jurământ se spune la un moment dat:

". . . Voi face tot ce-mi stă în putinţă, după capacitatea şi judecata mea, să prescriu tratamentul spre binele pacientului şi niciodată spre a-i face rău sau pentru vreun interes ascuns.

Nu voi da nici un medicament otrăvitor, chiar dacă mi se va cere şi nu voi sugera nimic în acest sens".

Întrucât toate medicamentele sunt otrăvitoare prin efectele lor

secundare, adverse, pare c-ar fi aproape imposibil pentru majoritatea medicilor să respecte jurământul, cu excepţia acelora care au abordat calea terapiilor naturiste, cum ar fi fitoterapia, dietoterapia, muzicoterapia, cromoterapia, aromoterapia, urinoterapia, autosugestoterapia, etc., toate bazate pe respectarea legilor naturale.

Hippocrate însuşi nu a folosit nici un alt mijloc de diagnostic în afara propriului său spirit de observaţie şi raţionamentului său logic, punând mai mult accent pe prognostic (evaluarea evoluţiei procesului de vindecare) decât pe diagnostic. El a recomandat ca orientarea către vindecarea naturistă să fie mai mult încurajată, punându-se mai mult accent pe aceste metode şi mai puţin pe medicamente.

El a privit boala cu ochiul naturistului şi a studiat pacientul în complexitatea fiinţei sale, în condiţiile sale de mediu, incluzând modul de alimentaţie, obiceiurile, ocupaţia (profesia) şi alte particularităţi individuale.

Este greu de înţeles de ce, dacă profesia medicală l-a considerat pe el drept "Părintele medicinii", slujitorii acestei nobile profesii, medicii, ignoră sfaturile sale minunate.

A existat însă şi o altă şcoală de medicină, numită şcoala lui Caridus, cam în aceeaşi perioadă şi în care medicii se mulţumeau să diagnosticheze în mod superficial maladiile. Ei insistau să numească boala şi să o trateze. Ni se spune că ei nu erau interesaţi nici de evoluţia bolii, nici de cauzele care au generat-o.

Nu pare să fie această şcoală mai aproape de medicul modern, care tratează în mod supresiv simptomele, bazându-se cel mai adesea pe diagnostice superficiale?

Data viitoare, când veţi merge la consult, spuneţi medicului dumneavoastră că nu mai vreţi medicamente care să vă amelioreze acum simptomele, iar mai târziu să vă genereze alte suferinţe, ci vreţi să fiţi învăţaţi cum anume să vă vindecaţi singur, cu propriile resurse. Vedeţi ce reacţie îi vor declanşa cuvintele dumneavoastră, dar să nu fiţi surprinşi dacă nu va mai dori nici măcar să discute cu dumneavoastră.

Trebuie înţeles faptul că pentru interesele comerciale,

medicina preventivă constituie un veritabil obstacol. Cine ar mai putea obţine profituri mari, pe linie medicală, de pe urma unei populaţii sănătoase?

Şi iată un exemplu revelator: atunci când guvernul britanic a anunţat că intenţionează să înfiinţeze o fabrică unică, cu capital de stat, pentru a produce tot necesarul naţional de medicamente uzuale, tocmai în ideea de a le oferi mai ieftin şi mai uşor populaţiei, s-a stârnit un protest vehement din partea marilor firme particulare, producătoare de medicamente, britanice şi străine, care prin prin presiuni politice şi corupţie au reuşit în final să înăbuşe proiectul. Iar atunci când o companie elveţiană, cu care guvernul britanic avea un contract de livrare a unor medicamente, a ridicat foarte mult preţurile, s-a observat că exista un producător italian care oferea aceleaşi medicamente, dar la un preţ mult mai mic. Britanicii au fost nevoiţi să dea în judecată compania elveţiană, susţinând şi probând în instanţă artificialitatea noilor preţuri. În final firma elveţiană a fost nevoită, în schimbul menţinerii contractului cu guvernul Britanic, să scadă preţurile cu 60%. Deci, doar 40% reprezenta preţul real, restul până la 100% reprezentând un *supraprofit* ruşinos, când e vorba de sănătatea oamenilor. Şi lucrurile nu s-ar fi oprit aici, pentru că în mâna bietului bolnav medicamentul ar fi ajuns umflat cu încă aproape 50% din preţ, reprezentând taxele vamale, TVA-ul şi adaosurile comerciale ale unităţilor de desfacere.

Mai există încă oameni naivi care cred că firmele producătoare de medicamente au drept scop, într-adevăr, sănătatea lor. Când într-un sfârşit ei descoperă cât de plini de toxine medicamentoase sunt, de-abia atunci realizează că au devenit de fapt nişte "victime" ale acestui sistem actual medico-farmaceutic. O victimă a acestui sistem este orice fiinţă care din cauza ignoranţei sale este "manevrată" de toţi aceia care servesc interesele comerciale ale societăţii de consum, profită de pe urma lor şi mai au şi făţărnicia să susţină că numai ei ştiu ce este mai bine pentru sănătatea celorlalţi. Acestea sunt de fapt feţele nenumite, care în orice domeniu, nu numai în cel medical, profită din umbră de pe urma suferinţelor şi ignoranţei oamenilor.

Trebuie să învăţăm să recunoaştem acest mecanism, să

devenim din ce în ce mai conştienţi de acest gigantic angrenaj şi să-l oprim, încetând astfel să mai fim "victimele" lui.

Strălucitorul Cavaler al Medicinii care călărea, fluturând steagul sus purtând cele mai nobile şi elevate idealuri morale în inima lui, se află acum într-un mare impas, pe un cal ce şchioapătă, gata-gata să se prăbuşească, cu steagul sfâşiat în zdrenţe şi cu armura ruginită.

Capitolul 3

Considerente generale despre vindecarea naturală

Şarlatanii şi vindecătorii autentici.- Comparaţie între vindecarea naturală şi supresia medicamentoasă.- Scurtă prezentare a diferitelor diete.- Vegetarianism.- Veganism.- Macrobiotică.- Dieta cu crudităţi.- Dieta cu fructe.

În mod tradiţional, medicul sau terapeutul naturist urmăreşte să-şi înveţe pacientul cum anume să folosească metodele naturale, cum să-şi dinamizeze energiile proprii, cum să se elibereze de tensiuni, de complexe, oferindu-i experienţa şi sfatul său şi lăsând apoi de fapt, natura să tămăduiască conform legilor şi armoniei sale.

Din nefericire însă, interesele actuale comerciale au pătruns şi în sfera vindecării şi s-a ajuns astfel ca metodele supresive alopate moderne să înlocuiască străvechile metode naturiste.

Dintr-un alt punct de vedere, folosirea noilor metode supresive alopate, era justificată de existenţa şarlatanilor şi impostorilor în paralel cu vindecătorii autentici. Este adevărat că aceştia (impostorii), căutând să obţină profit, inventau elixiruri costisitoare, dar multe dintre ele erau complet lipsite de valoare terapeutică, fiind în acelaşi timp relativ inofensive întrucât conţineau numai apă colorată şi aromatizată.

Dar, spre deosebire de aceste elixiruri, care deşi costisitoare şi ineficiente, erau totuşi inofensive (nu făceau binele aşteptat, dar nu făceau nici rău), medicamentele moderne, tot foarte costisitoare şi în majoritatea lor, ineficiente (diminuarea simptomelor nu înseamnă eficienţă!), sunt însă foarte toxice, putând provoca adeseori tragedii. Talidomida a fost unul dintre acestea şi o lume întreagă cunoaşte "miracolele" pe care le-a produs: malformaţii congenitale la câteva generaţii de copii.

Aşa încât, aceste medicamente nu fac nici binele aşteptat şi în plus fac mult rău. Căutaţi într-o agendă medicală şi vedeţi câte medicamente există care să nu aibă efecte adverse, nemaisocotindu-le pe cele care nu se cunosc încă. Deci, metodele medicale alopate nu respectă un principiu elementar: "PRIMUM NON NOCERE!" ("Mai întâi să nu faci rău!")

Aşa încât, fiind consideraţi la fel cu impostorii şi şarlatanii, adevăraţii vindecători, vracii autentici, au fost etichetaţi ca profani şi diletanţi şi au fost discreditaţi şi distruşi fără nici un discernământ, spunându-ni-se că, de fapt, suntem protejaţi de "impostori". Dar la întrebarea: cine ne protejează de aceşti "impostori", nu mai primim nici un răspuns! Dar câţi oameni îşi pun această întrebare? Şi dintre cei care şi-o pun, câţi şi-ar putea da răspunsul corect şi anume că cei care ne "protejează" sunt de fapt impostori mult mai periculoşi, care de pe poziţiile lor de apărători oficiali ai sănătăţii noastre îşi apără în realitate interesele financiare, meschine.

Dacă medicii de astăzi ar fi cu adevărat interesaţi de OM şi de grija pentru sănătatea lui, nu ar conteni să caute metodele cele mai eficace, cât mai ieftine şi complet nedăunătoare. Şi nici n-ar trebui să caute prea mult căci le-ar găsi imediat în metodele naturale, străvechi. Dar ei le ignoră în mod voit, camuflându-şi ignoranţa şi neştiinţa în spatele discreditării acestor metode, care le-ar nărui eşafodajul financiar pe care l-au construit pe seama suferinţelor oamenilor.

Termenul "impostor", în limba engleză "quak", derivă din cuvântul german "quaksolver" sau "quiksilver", care înseamnă mercur, sau argint viu. Termenul desemna astfel un pretins "vindecător" care administra mercurul (această otravă mortală) ca un agent terapeutic. Dar medicii, în mod intenţionat, au extins noţiunea de impostor şi la vindecătorii naturişti (care de fapt nu administrau nici un fel de otravă) doar pentru a-i discredita şi a devia oamenii de la aceste metode naturale. Dar acum se ştie bine, de către toată lumea, care au fost interesele care i-au determinat pe medici să facă acest lucru. Este foarte stânjenitor şi jenant pentru orgolioasa lume medicală atunci când un asemenea terapeut naturist (profan în concepţia medicilor, pentru că nu este la fel cu ei), ajută pe cineva să

se vindece când de fapt medicii îi prognosticaseră sfârşitul.

*

Adeseori, limitele vindecării naturiste sunt determinate, nu atât de incapacitatea naturii de a vindeca dar mai ales de handicapul creat de metodele supresive brutale, întrebuinţate de tratamentele alopate. În asemenea cazuri, orice metodă naturistă s-ar utiliza, este de două ori mai dificil de obţinut vindecarea, căci mai întâi trebuie eliminate efectele adverse ale medicamentelor utilizate, iar de-abia după aceea trebuie refăcute rezervele energetice ale pacientului şi să se înceapă procesul propriu-zis de vindecare efectivă a bolii.

Aceste dificultăţi le întâmpină în special pacienţii care au suferit intervenţii chirurgicale cu extirpări de organe sau pacienţii care au fost supuşi tratamentelor cu raze X.

Există mai multe tipuri de metode, regimuri, diete, dar oricât de minunate ar fi acestea, ele nu pot compensa integral handicapurile menţionate mai sus, decât într-un timp suficient de lung şi cu un efort susţinut, tenace.

Pe lângă aceasta, noţiunea de "hrănire" ar trebui să fie aplicată la toate nivelele. Hrănind numai celulele fizice, aceasta nu înseamnă neaparat că este alimentată şi structura energetică, subtilă. Pentru ca vindecarea să fie completă trebuie hrănite toate corpurile: fizic, eteric, astral şi mental. Căci boala la rândul său, deşi o percepem doar când ajunge să se manifeste în plan fizic, este de fapt consecinţa unor carenţe energetice în corpul eteric, precum şi a unor perturbaţii şi dezechilibre din corpurile astral şi mental.

Cu alte cuvinte, boala apare datorită unui complex de cauze mai profunde şi anume: un mod greşit de a gândi, de a comunica cu ceilalţi, de a acţiona, o alimentaţie greşită, un mod de viaţă dezechilibrat şi haotic.

Orice tentativă terapeutică care nu include acţiunea concertată pe toate aceste nivele, poate realiza doar o vindecare parţială sau numai o ameliorare.

Diferite metode de alimentaţie

Toate tipurile de alimentaţie la care se vor face referiri în cele ce urmează, au fost experimentate pe perioade suficient de lungi, încât mărturiile şi rezultatele obţinute de cei care au urmat aceste diete, să poată fi luate în consideraţie.

Vegetarianismul

Într-un anumit sens, acest termen este incorect întrucât ~~presupune~~ că adepţii acestui sistem de alimentaţie ar consuma numai vegetale.

Vegetarianismul oferă însă o gamă foarte largă de variante în selectarea mâncărurilor, singurele restricţii fiind produsele din carne.

Există mai multe motive pentru care s-a născut ideea unei astfel de diete. Unul dintre acestea este de natură economică şi anume faptul că se pot hrăni aproape 12 oameni din produsele vegetale obţinute pe aceeaşi bucată de pământ care ar fi necesară pentru a hrăni un animal din carnea căruia să poată beneficia doar un singur consumator de carne.

De asemenea este binecunoscut faptul că bolile cu care se confruntă consumatorul de carne, au o evoluţie mult mai dificilă decât la un vegetarian, iar unele boli apar în mod specific la consumatorii de carne (unele parazitoze de exemplu, ateroscleroza, unele afecţiuni cardiace, cancere şi multe altele). Aceasta nu înseamnă că vegetarienii nu pot suferi de unele maladii, dar statisticile arată în mod indubitabil cifre mult mai scăzute.

La vegetarieni, pericolul îmbolnăvirilor apare îndeosebi de la consumul produselor de origine animală. De exemplu, laptele pasteurizat este un dezastru. Nu numai că o mulţime de elemente valoroase pe care le conţine laptele natural sunt alterate sau distruse prin acest proces de prelucrare, dar, mai mult, acest lapte provine de la vaci care sunt îndopate cu antibiotice şi alte chimicale pentru a le menţine "sănătoase".

Laptele în această formă este constipant, mucoformator şi poate facilita crearea unui mediu acid. Dacă un viţel tânăr ar fi hrănit cu lapte de vacă pasteurizat, pe o perioadă de timp mai lungă,

ar muri.

Mult mai preferabil este laptele crud de capră căci are o valoare nutritivă mai mare, este mai uşor digerabil şi este încărcat cu energii de tip YANG.

Brânza se încadrează în aceeaşi categorie ca şi laptele. De asemenea este preferabilă brânza obţinută din laptele crud de capră şi la fel iaurtul.

Ouăle constituie o altă problemă. Ele sunt mucoformatoare, într-un grad foarte mare, şi de aceea ar trebui consumate moderat. Preferabil însă şi mult mai sănătos ar fi să se consume numai gălbenuşurile crude obţinute doar de la ouăle fecundate (cu plod), care au şi calitatea de a fi Yang. De asemenea ar trebui să fie procurate de la un producător particular şi nu de la crescătoriile industriale, pentru că altele sunt condiţiile în care sunt crescute găinile, sunt hrănite şi lăsate să se mişte liber în curtea unui astfel de producător, în soare şi aer curat, dcât într-o hală supraaglomerată, sub lumina "raţională" a tuburilor fluorescente.

Dieta vegetariană prezintă multe avantaje şi merită să devină un mod de alimentaţie constant pentru orice persoană bolnavă sau sănătoasă, pentru a putea beneficia de imensele sale avantaje.

Vegetarienii trăiesc un sentiment profund de încredere, născut din propria experienţă, că ceea ce fac este corect şi foarte sănătos, realizând faptul că astfel ei menţin acest templu al Spiritului, care este corpul uman, într-o stare de forţă, de puritate, echilibru şi armonie.

Veganismul

Acesta este un sistem care, mai mult din considerente morale decât de nutriţie, pretinde să nu se consume nici un produs animal. Chiar şi mierea de albine este exclusă! Mai mult chiar, un veganist adevărat nu va purta nici măcar haine sau accesorii din piele.

Ar fi însă cu mult mai lăudabil dacă toţi adepţii veganismului ar purta de exemplu pantofi din produse obţinute pe cale naturală şi nu din plastic, deoarece se ştie foarte bine că procesul de fabricare industrială a plasticului este teribil de poluant şi în plus, plasticul este

nesănătos pentru piele. Deci, atunci când se discută despre veganism se iau în consideraţie şi problemele de etică şi morală alături de principiile nutriţionale.

Adepţii veganismului încearcă să realizeze produse care să aibă acelaşi gust şi acelaşi aspect ca şi echivalentele lor animale. Ei produc chiar şi lapte din plante. Este alb ca şi laptele animal, dar din nefericire este ambalat în cutii de conserve, ceea ce constituie o mare risipă de minereuri metalifere preţioase.

Se pune totuşi problema dacă dieta veganiştilor conţine întreaga gamă de elemente nutritive necesare menţinerii unei veritabile sănătăţi, şi acest subiect generează dispute multiple. Nu se poate nega faptul că toate substanţele care se găsesc în dieta lor restrictivă, în formă naturală, ar satisface cerinţele elementare. Dar se pune problema dacă toţi adepţii au şi capacitatea de a asimila tot ceea ce mănâncă. Unii dintre ei au o paloare albicioasă, ca şi cum ar avea un exces de mucus.

O altă problemă care apare la adepţii acestei diete restrictive este iluzia că "sistemul" sau "metoda" veganistă poate rezolva totul, şi că nici o altă metodă suplimentară nu ar mai fi necesară pentru menţinerea sănătăţii, ceea ce este fals.

De exemplu, dacă corpul fizic prezintă anumite maladii, aceasta înseamnă că există un dezechilibru şi în dinamica fluidelor energetice vitale care sunt esenţiale pentru funcţionarea optimă a organelor şi sistemelor corpului uman. Iar pentru restabilirea echilibrului sunt necesare şi alte metode mai specifice şi mai eficiente.

Un adept al acestui regim evocă starea resimţită în perioada în care l-a experimentat: "Am avut sentimentul că mă limitez în acţiunile mele şi aceasta îmi genera o stare de contracţie, de crispare mentală. Şi în plus resimţeam o stare de animozitate faţă de toţi aceia care nu practicau sistemul, devenind din ce în ce mai puţin tolerant faţă de semenii mei, ceea ce este, cu certitudine, un grav neajuns. "

Într-adevăr, a fi tolerant, deschis, faţă de un punct de vedere, a urmări să-l înţelegi, să-l aprofundezi prin experimentare este o atitudine superioară, dar întotdeauna această atitudine trebuie însoţită

de un discernământ ferm pentru ca orientarea experienţelor să fie mereu în sensul pozitiv, către crearea şi menţinerea unei stări de echilibru interior, de armonie lăuntrică.

Trebuie înţeles că tendinţa de a absolutiza o direcţie este aducătoare de limitare, de obtuzitate, privând fiinţa umană de multe alte avantaje pe care i le-ar aduce alte metode şi sisteme!

Experimentarea tuturor aceste sisteme, precum şi contactul cu diferiţi oameni deosebiţi care le practică, ar putea conduce la concluzii utile şi interesante. Mărturia continuă: "Asupra mea a avut în mod cert un impact educaţional şi emoţional benefic. Dar lucrul pe care l-am regretat cel mai mult şi care-mi lipsea teribil era acela că începusem să-mi pierd simţul umorului; şi atunci când scumpa mea soţie mă mustra pentru toate preocupările mele în legătură cu aceste diete, deveneam furios! O mare "slăbiciune" a mea este că atunci când mă apuc de ceva, o fac cu fervoare şi cu toată dăruirea! După ce am simţit că am experimentat suficient, am reînceput să mănînc miere de albine şi am trecut la experimentarea unui alt tip de dietă."

Macrobiotica

Acest regim a fost iniţiat de un medic japonez, George Oshawa şi a fost preluat cu deosebit sueces şi de alţi terapeuţi din America şi Europa. După moartea lui Oshawa, ştafeta a fost preluată de Mishio Kushi, care întocmai ca Oshawa a susţinut conferinţe şi seminarii în lumea întreagă.

Acest sistem dietoterapeutic este fundamentat pe ideea că cerealele reprezintă o hrană deosebit de valoroasă pentru om, combinând calităţile nutritive cu cele energetice, purificatoare şi deci vindecătoare. Se indică în special orezul, grâul, meiul, hrişca, care sunt considerate a fi cereale foarte pure şi cu certe virtuţi terapeutice.

Unul din regimurile dietetice ale dr. Oshawa constă în a ţine o cură de 10 zile în care se mănîncă numai cele 4 cereale amintite. După acest interval de timp se constată o stare de purificare a sângelui şi a întregului corp fizic, precum şi a corpurilor eteric, astral şi mental ale fiinţei umane. S-a constatat că aceste regimuri elimină

în timp nu numai bolile, dar şi stările de stress, de anxietate, de agitaţie mentală, ducând la o normalizare ponderală şi la un real echilibru neuro-endocrin, afectiv-emoţional şi mental.

Experimentele realizate de dr. Oshawa şi colaboratorii săi au validat eficienţa acestui sistem dietetic în bolile de iradiere, boli datorate unei predominanţe a energiilor de tip YIN în fiinţa umană. Aceste rezultate se explică prin aportul remarcabil de energie complementară, de polaritate opusă, energie tip YANG care echilibrează şi normalizează astfel fiinţa umană.

Regimurile dietetice propuse de sistemul macrobiotic realizează de asemenea, prin purificarea extraordinară pe care o realizează gradat la diferitele nivele ale fiinţei umane, o profundă elevare spirituală.

Să ne amintim că de mii de ani orientalii mănâncă preponderent orez şi se confruntă cu mult mai puţine boli decât occidentalii.

În ceea ce priveşte pregătirea culinară a orezului, este mai bine să fie înmuiat timp de câteva ore înainte şi să se schimbe apa de 5-6 ori. Apoi, în loc să fie fiert în modul obişnuit, să fie gătit într-o oală sub presiune. Temperatura mai ridicată va ajuta la dextrinizarea amidonului, formând astfel mai puţin mucus.

Regimul cu cruditâţi

Acest sistem dietetic ne îndeamnă să ne aruncăm aragazele şi să mâncăm totul crud, aşa cum se află în stare naturală (EVIDENT cu excepţia cărnii, care nu poate face parte din nici o dietă naturistă datorită conţinutului foarte ridicat în substanţe toxice care se acumulează în sângele şi ţesuturile animalului sacrificat). Este un regim dur, valabil şi eficient îndeosebi ca terapie de atac în cazurile de boli foarte severe (cancerul de pildă). Are un puternic efect de energizare şi purificare, întrucât întreaga energie conţinută în legumele şi fructele nepreparate termic sau chimic, este transferată organismului bolnav.

Trebuie respectate însă anumite indicaţii referitoare la alternanţa acestor cure cu perioade de pauză precum şi selectarea

acelor legume şi cereale care se pretează la a fi consumate crude.

Dieta cu fructe

Hrana de bază a adepţilor acestui regim constă numai în fructe. Este un regim plăcut, uşor de ţinut şi care realizează un aport substanţial de energie şi vitamine. Şi acest regim trebuie experimentat cu pauze.

Sistemul de vindecare prin dieta de reducere a mucusului aparţinând prof. Ehret

Ideile fundamentale ale acestui sistem sunt cuprinse în cartea intitulată "Sistemul de vindecare prin dieta de reducere a mucusului" scrisă de profesorul Arnold Ehret.

Profesorul Ehret considera că alimentele care în procesul de digestie generează formarea de mucus în cantitate mare, ar fi la originea anumitor maladii. Dieta sa constă în suprimarea acestor alimente, ceea ce ar duce la obţinerea unor rezultate remarcabile în vindecarea anumitor boli.

Profesorul Ehret era un vindecător, neamţ la origine, care a plecat în America înaintea primului război mondial pentru a face cunoscut sistemul său terapeutic. Stabilit în Canada el a avut un grup de discipoli cărora le-a împărtăşit învăţăturile sale. Printre oamenii pe care i-a întâlnit se număra şi un anume Fred Hirch, un tânăr pe care Ehret l-a ajutat să se vindece, prin procedeele sale. Acest tânăr avea să devină după moartea lui Ehret, păstrătorul şi continuatorul acestui mesaj de sănătate pe care Ehret îl avea de oferit omenirii. Profesorul Ehret a murit într-un accident, în culmea gloriei, la 50 de ani. Mai târziu, scrierile sale au fost publicate de domnul Fred Hirch, care a devenit doctor în ştiinţele naturii. Dacă nu ar fi existat acest tânăr loial şi devotat, scrierile profesorului Ehret s-ar fi pierdut poate. Doctorul Hirch încă se mai ocupă de publicarea scrierilor profesorului Ehret şi are 90 de ani. Toţi cei care l-au cunoscut mărturisesc că nu se pot gândi la el ca la un om bătrân pentru că posedă acel gen de vitalitate tinerească fără vârstă.

Capitolul I

Cum poate să apară starea de boală

Legătura dintre metodele supresive alopate şi starea de boală.- Relatarea evoluţiei unui caz semnificativ.- Un model de terapie naturală.

Preambul:

"Şi ei, plini de curiozitate şi uimire, L-au întrebat pe Isus:
-Cine este Mama noastră şi cine sunt îngerii Ei? Şi unde este împărăţia Ei?
-Mama voastră este mereu ascunsă în voi şi voi sunteţi permanent cuprinşi în ea. Mama divină Natura v-a purtat, v-a dat viaţă şi tot Ea este aceea care ţine viaţa în voi. Ea v-a dat trupul Ei şi **nimeni altcineva decât Ea nu vi-l va putea vindeca vreodată.** *Fericiţi veţi fi voi dacă o iubiţi pe Mama divină, dacă ajungeţi să o cunoaşteţi pe Ea şi împărăţia Ei, dacă respectaţi legile Ei şi mai ales dacă primiţi să acţioneze în voi îngerii Mamei. Adevărat vă spun, cel care va face toate aceste lucruri nu va mai vedea niciodată boala, pentru că puterea divină a Mamei este mai presus de orice rău. Mama divină Natura îl protejează pe Fiul divin al Omului de toate pericolele şi de toate relele. Omul este fiul Naturii divine şi de la Ea a primit Omul întregul său trup, întocmai cum*

trupul unui nou născut se naşte din trupul mamei sale.

Adevărat, adevărat vă spun că sunteţi una cu Mama voastră divină Natura; Ea este în voi şi voi în Ea. De aceea păstraţi ca fiind sfinte legile Ei. Vă spun, până când nu veţi urma legile Mamei voastre divine, nu veţi putea scăpa în nici un fel de moarte. Dacă veţi respecta cu umilinţă legile Ei, vă va vindeca atunci toate rănile şi nu veţi mai fi niciodată bolnavi.

Pentru că, de fapt, voi primiţi sângele vostru de la Mama voastră divină Natura iar adevărul de la Tatăl divin ceresc."

Evanghelia după Ioan

*

Menţinerea stării de sănătate se realizează spontan, firesc, la fiinţele echilibrate care trăiesc în armonie cu natura, respectându-i legile şi principiile fundamentale. Însă atunci când aceste legi sunt încălcate se ajunge la dezechilibru şi boală.

Pentru a înţelege mai bine cum funcţionează acest mecanism perturbator, amorsat de ignoranţa oamenilor, de necunoaşterea şi nesupunerea în faţa legilor naturii, să urmărim evoluţia unui copil, de la naştere, considerată din punctul de vedere al menţinerii stării de sănătate.

Când un copil se naşte, el moşteneşte atât forţa, tăria, cât şi slăbiciunile părinţilor săi. Să urmărim cum acest copil este transformat, încet dar sigur într-un bolnav cronic, prin aplicarea haotică, fără discernământ a metodelor alopate toxice.

Maria s-a născut cu ochi negri, frumoşi, dar marcaţi de un anumit semn specific, ceea ce conform ştiinţei iridodiagnosticului ar însemna că a moştenit o constituţie tuberculoasă (din punct de vedere al geneticii), dar considerat prin prisma legii Karmei, dezechilibrul cu care s-a născut este consecinţa greşelilor sale acumulate pe parcursul existenţelor anterioare; natura totuşi, urmărind să restabilească echilibrul, a început fără întârziere eliminarea toxinelor prin piele şi prin mucoasa membranei tractului digestiv şi respirator. Aceste metode de purificare naturale şi eficiente au fost însă greşit interpretate de mama Mariei şi de doctorul familiei. Ei le-au considerat semne de boală şi au ajuns la concluzia că aceste simptome trebuie suprimate, ceea ce au şi făcut, folosind creme şi unguente sintetice, ce conţin otrăvuri inhibante cum ar fi plumbul, zincul şi alte toxine care "usucă" tot felul de erupţii cutanate, neplăcute. Apoi pielea capului a fost zona următoare care a preluat ştafeta eliminării toxinelor perturbatoare, sub formă de mătreaţă. Dar bineînţeles,

conform aceleiaşi rutine, acele cruste îngrozitoare au fost suprimate cât mai repede posibil, cu diverse tratamente. Dacă în acel moment doctorul sau mama Mariei ar fi privit îndeaproape ochii fetei, ar fi observat (după toate aceste "vindecări" pline de "succes") că pe cercul exterior al irisului apăruse un inel lat, închis la culoare, un fel de crustă rotundă, care arăta că de fapt situaţia se înrăutăţise. Cu toate acestea, "Mama Natură" nu renunţă aşa de uşor la procesul de vindecare şi deşi împiedicată într-o direcţie, caută rezolvări în alta. Au urmat ficatul, rinichii, stomacul şi intestinele care au preluat benefica muncă de eliminare a toxinelor şi de purificare. Astfel, Maria a început să facă crize de gastrită, cu vomă, colici abdominale şi constipaţie alternând cu diaree. Otrăvurile eliminate prin membrana intestinelor au creat un mediu favorabil dezvoltării viermilor intestinali şi astfel Maria s-a îmbolnăvit de parazitoză, pentru a îngreuna parcă şi mai mult situaţia. La această nouă invazie a toxinelor, medicii au reacţionat prompt, folosind ultimele minuni farmacologice, ultimele cuceriri în domeniul medicamentelor, considerate foarte eficiente pentru afecţiunile Mariei. Această nouă agresiune medicamentoasă, această împotrivire plină de obstinaţie în faţa eforturilor vindecătoare ale naturii, a declanşat o nouă modificare a aspectului irisului, pe care dacă mama sa sau doctorul l-ar fi privit, ar fi remarcat în jurul pupilei un cerc plin de spiţe radiale şi alte mici semne care demonstrau că toxinele reprimate şi medicamentele îşi continuau munca de distrugere. Ei ar fi putut chiar să observe diferite semne colorate, indicând locurile în care otrava medicamentelor s-a acumulat gradat. Mai târziu au apărut în jurul irisului linii fine albe, concentrice, care indicau faptul că sistemul nervos al Mariei, perturbat de otrăvurile din medicamente, era grav dezechilibrat. În paralel cu aceste tratamente, parcă pentru a face povara şi mai grea, Maria îşi primea regulat vaccinurile imunizante.

Deoarece situaţia se agrava, natura a pus în mişcare sisteme de eliminare mai drastice şi mai severe. Astfel, Maria, care mergea la şcoală, a început să ia foarte uşor toate bolile contagioase care apăreau în colectivul clasei sale. Mama sa era indignată şi îi considera vinovaţi pe ceilalţi copii murdari şi neîngrijiţi. Maria s-a îmbolnăvit pe rând de pediculoză (păduchi), scabie (râie), pojar, tuse

convulsivă, nenumărate viroze, bronşite şi bineînţeles că pentru toate acestea a urmat tratamentul medicamentos supresiv "adecvat". Nici mama Mariei şi nici doctorul nu au realizat şi nu s-au gândit nici o clipă că toate aceste boli erau de fapt variate forme de eliminare a toxinelor şi impurităţilor care secătuiau organismul Mariei. Toate au fost reprimate înainte de a-şi fi urmat cursul lor natural, "pregătind-o" pe Maria pentru modificările cu adevărat degenerative care s-au produs ulterior.

Ochii Mariei au început să dezvăluie alterări degenerative ce aveau loc la nivelul organelor vitale. La vârsta adolescenţei Maria era o fiinţă handicapată care ajunsese să considere viaţa o povară. Era mereu obosită, slăbită şi nici ea, nici mama ei nu-şi puteau aminti să se fi simţit vreodată cu adevărat bine şi să guste din plin bucuria de a trăi. Natura continua răbdătoare strădania sa de eliminare a impurităţilor. Asimilaţia şi eliminarea erau grav perturbate, dar otrăvurile şi materia moartă trebuiau eliminate într-un fel.

Aşa încât membranele mucoase ale tractului respirator şi-au luat în primire sarcina de curăţire, deoarece intestinele şi rinichii erau deja într-o stare deplorabilă ca urmare a efectelor secundare ale terapiei supresive folosită pentru "vindecarea" afecţiunilor anterioare. Doctorul "Pilulă", care a urmărit evoluţia Mariei în procesul de "vindecare", a anunţat triumfător că tusea şi catarul respirator s-au cronicizat. După aceasta, şi cu "ajutorul" unui nou pumn de medicamente, Maria a pierdut teren, puţin câte puţin. Nu după mult timp ajunsese să tuşească şi să expectoreze atât de îngrozitor, încât nici în timpul somnului nu se mai putea odihni, dar ca de obicei, doctorul a sosit la timp pentru a-i prescrie şi mai multe medicamente: şi pentru tuse şi pentru durere şi pentru somn. Şi într-adevăr, un timp a mers, tusea şi expectoraţia aproape încetaseră. Numai că acum Maria îşi simţea braţele şi picioarele lipsite de putere, avea dureri teribile de spate, dureri de cap deprimante, iar intestinele şi-au încetinit îngrijorător tranzitul. La următoarea sa vizită la medicul "făcător de minuni" Maria a primit o altă reţetă cu medicamente pentru dureri de cap şi pentru intestine leneşe, iar pentru durerea de spate i s-au recomandat exerciţii la spaliere în salonul de fizioterapie din spitalul local.

Dar după o lună de zile, nemaiputând îndura durerea provocată de tratamentul fizioterapic, a renunţat. Tusea rebelă şi obositoare i-a revenit. A început să se hrănească cu alimente "bune", gustoase, dar oricât se străduia, nu simţea deloc că devine mai puternică. Desele vizite la doctor, care între timp îmbătrânise şi el, se soldau cu alte medicamente mai noi şi mai puternice. Desigur că "medicina" trebuia să beneficieze puţin şi de pe urma acestui caz. Deşi se săturase de atâtea medicamente, Maria nu îndrăznea să se opună medicului, pentru că acesta părea să-şi cunoască foarte bine meseria. Doctorul însuşi se cam plictisise de Maria şi de şirul ei neîntrerupt de nenorociri. El era conştient că talentul său curativ şi ştiinţa sa medicală fuseseră epuizate de mult. Aşa că a trimis-o la un medic "specialist". În momentul acela toxinele otrăvitoare îi extenuaseră deja stomacul şi intestinele, muşchii şi oasele îi erau chiniute de dureri, iar procesul degenerativ al plămânilor începuse. Analizele efectuate de medicul specialist au diagnosticat tuberculoza şi drept urmare i s-au administrat şi mai multe medicamente pentru a stopa această nouă invazie a organismului său.

Maria se scufunda în boală din ce în ce mai adânc şi în pofida tuturor eforturilor ştiinţei medicale moderne, ea mergea din rău în mai rău. Cu toate acestea ea mai nutrea încă speranţa că există cineva, undeva, care o va putea totuşi ajuta cu adevărat. După ce toată ştiinţa şi eforturile sale s-au dovedit zadarnice, medicul specialist a abandonat cazul şi i-a sugerat să meargă într-o zonă unde clima va fi mai prielnică pentru plămânii ei.

Maria a plecat în pelerinaj la biserici vestite pentru vindecările lor şi deşi ceremoniile erau impresionante şi convingătoare, rezultatele nu s-au arătat.

Atunci a luat prima hotărâre înţeleaptă şi a renunţat la medicamente, fiind însă conştientă că trebuia totuşi să facă ceva, să acţioneze într-un fel, să schimbe medicamentele cu o nouă terapie.

Ea a început să citească cărţi despre vindecarea naturistă. Noua sa orientare i-a scos în cale oameni aflaţi într-o situaţie similară, care au încurajat-o să persevereze şi astfel a aflat despre un terapeut care, examinând irisul ochiului, ar putea detecta şi diagnostica orice maladie sau disfuncţie. A stabilit o întâlnire cu el

şi aştepta nerăbdătoare ziua când va fi consultată. Când s-a prezentat la consult, el a început să-i studieze cu atenţie fiecare ochi cu o lupă puternică. În cealaltă mână ţinea o lampă care genera un mic spot de lumină pe care-l putea îndrepta sub diferite unghiuri, după cum era necesar pentru a putea vedea cât mai bine semnele prezente. Din când în când el însemna ceva pe o hartă aflată în faţa lui. După o jumătate de oră s-a oprit, a invitat-o să se aşeze într-un fotoliu şi i-a prezentat rezultatele analizei sale. Acurateţea afirmaţiilor lui a surprins-o în aşa măsură, încât l-a suspectat chiar de puteri paranormale. El a asigurat-o însă că nu era vorba despre aşa ceva. Maria a trebuit să admită că iridologul a sesizat cu precizie tulburările şi afecţiunile de care suferise. El i-a spus că iridologii nu etichetează şi nici nu denumesc bolile, ci ei caută să localizeze afecţiunea şi să-i urmărească evoluţia ghidându-se după semnele iridologice. Apoi a încurajat-o, spunându-i că deşi starea sănătăţii sale era serios perturbată şi boala destul de avansată, nu trebuia considerată fără speranţă de vindecare. Maria era destul de tânără şi nu fusese operată încă, ceea ce făcea ca structura sa să fie intactă şi resursele sale energetice destul de mari pentru a putea susţine procesul de vindecare. În plus, avea hotărârea şi forţa necesară pentru a rezista purificării şi astfel va putea reacţiona pozitiv la metodele naturale de tratament. I-a explicat că eliminarea definitivă şi completă a toxinelor presupune ca ea să parcurgă din nou stările patologice anterioare pe care le-a înăbuşit şi le-a reprimat în trecut, dar de această dată, sub controlul mijloacelor terapeutice naturiste folosite, simptomele nu vor mai fi reprimate ci vor fi complet vindecate. Mai mult chiar, prin armonizarea fiinţei pe planurile bio-energetic, afectiv-emoţional şi psiho-mental realizată de aceste procedee, va fi eliminată şi cauza profundă generatoare a tuturor acestor suferinţe ale sale. Auzind aceasta, Maria a fost cuprinsă de nelinişte căci amintirea suferinţei trăite era încă vie. Văzând-o că ezită, terapeutul, într-un mod calm dar ferm, a făcut-o să înţeleagă că cealaltă alternativă era de a lăsa procesul degenerativ să continue şi să sufere cu mult mai mult decât până atunci. Cum Maria oferise în trecut o şansă imensă metodei medicale alopate şi deşi crezuse în ea rezultatele se dovediseră catastrofale, era timpul să acorde o şansă

similară şi metodelor tradiţionale, naturale de vindecare, fiind conştientă că de fapt, procedând astfel, îşi dădea sieşi, vieţii sale, o şansă.

Terapeutul a elaborat un regim de viaţă riguros, echilibrat, sever, pentru eliminarea toxinelor existente şi pentru a împiedica altele noi să pătrundă în organism. Programul consta într-o serie de metode armonios concentate, şi anume:

- exerciţii posturale psiho-fizice cu dirijarea şi focalizarea mentală a energiilor în zonele afectate de boală şi îndeosebi postúri care să antreneze coloana vertebrală, veritabilă "axis mundi", axul vieţii, de a cărei perfectă stare depinde funcţionalitatea întregului organism;
- apoi metodele dietoterapeutice care constau într-o alternare a unor regimuri restrictive foarte severe, cu rol de curăţire şi purificare, cu perioade de alimentaţie preponderent Yang cu scopul de energizare şi vitalizare;
-au angrenat de asemenea urinoterapia cu urina proprie precum şi metode de fitoterapie, cromoterapie şi muzicoterapie;
- a învăţat să-şi relaxeze profund şi complet corpul fizic;
- şi-a amplificat încrederea în sine însăşi, a alungat teama de boală, a început să sădească în mintea sa gânduri frumoase, optimiste, constructive, şi-a înfrumuseţat imaginea despre ea însăşi, despre viaţa sa, acordându-se numai pe frecvenţa sugestiilor şi autosugestiilor pozitive.

Şi-a regăsit motivaţia şi voinţa de a trăi şi încetul cu încetul au fost înlocuite gândurile negre şi pesimiste din subconştientul său, cu sugestii pozitive, profund binefăcătoare şi tămăduitoare. Experimentând aceste metode, ea a învăţat astfel că nici o boală nu trebuie numită incurabilă înainte de a fi experimentat toate posibilităţile de tratament şi mai ales cele pe care mama natură le oferă cu atâta generozitate. Dacă într-o fiinţă umană bolnavă mai există încă suficientă vitalitate pentru a reacţiona şi pentru a putea amorsa aceste procedee, natura mai are încă o şansă de a-şi realiza minunata operă de vindecare.

Astfel, pe măsură ce săptămânile treceau, starea Mariei se îmbunătăţea încet. Ea ar fi dorit ca însănătoşirea să se realizeze mai repede, iar rezultatele să apară imediat ce aplica un anumit procedeu,

dar aceasta nu se întâmpla. Atunci ea şi-a întrebat noul vindecător, iar acesta a zâmbit plin de înţelegere şi i-a cerut să fie răbdătoare. I-a explicat că avusese o răbdare fantastică cu primul său "vindecător", medicul care ani de zile o îngrijise administrându-i medicamente, iar acum tot ceea ce el îi cerea era doar un mic procent din tot acest timp, pentru a-i putea astfel dovedi puterea naturii.

La următoarea vizită, Maria era într-o dispoziţie total diferită: o imagine vie a fricii şi a disperării. Ea i-a povestit că a contractat o răceală îngrozitoare, iar stomacul şi intestinele erau într-o stare deplorabilă. În plus îi era greaţă, suferea de frisoane şi febră. A mărturisit că era chiar pe punctul de a renunţa la tratament şi de a se reîntoarce la fostul ei doctor, pentru a pune cât mai repede capăt la toate aceste chinuri.

Dar terapeutul nu şi-a pierdut vremea ascultând-o, ci a încurajat-o, spunându-i că tocmai aceste crize dovedesc faptul că procesul de eliminare a toxinelor funcţionează foarte bine. Din nou i-a explicat că orice proces de purificare şi detoxifiere presupune manifestarea acestor impurităţi sub forma simptomelor; dar odată **eliminate** (şi nu reprimate!), cauza fiind înlăturată, boala respectivă nu mai revine şi nici nu mai ia forma unei alte afecţiuni (desigur, atât timp cât este păstrată starea de puritate dobândită în urma acestui proces de eliminare, şi nu mai sunt introduse în organism alte toxine prin menţinerea unui mod de viaţă armonios şi echilibrat). Dar deşi terapeutul o prevenise pe Maria încă de la începutul tratamentului despre apariţia inerentă a acestor crize şi îi explicase şi cauzele, aceasta uitase şi cedase reflexului de panică, caracteristic fiinţelor slabe, gata să renunţe la cea mai mică dificultate sau obstacol. Terapeutul i-a repetat toate acestea cu blândeţe, răbdare şi înţelegere, astfel că Maria s-a mai înveselit, simţind din nou încrederea absolută pe care el o avea în recuperarea şi vindecarea ei completă.

Plecând de acolo în acea seară, ea simţea limpede că în sfârşit găsise un om care în mod sigur vroia să o ajute şi chiar mai mult decât atât, să o înveţe cum să se ajute singură.

Experienţa pe care a trăit-o, a învăţat-o cum să-şi asume întreaga responsabilitate pentru propriile ei suferinţe şi să nu dea niciodată vina pe factori exteriori. A făcut-o să înţeleagă că omul are

libertatea de a alege, de a hotărî pentru el însuşi. Dumnezeu i-a înzestrat pe oameni cu liber arbitru pentru ca acţionând după propria decizie să înveţe ei înşişi prin experienţe directe, să devină conştienţi şi lucizi, să discearnă ceea ce este bine de ceea ce este rău. Iar oamenii învaţă până la urmă această lecţie pentru că legea divină face ca atunci când omul alege binele să fie răsplătit cu bine, iar când alege să facă rău, este pedepsit cu rău şi cu suferinţă. "Cine seamănă vânt, culege furtună", "Cine taie cu sabia, de sabie va pieri", "Bine faci, bine găseşti", "Cum îţi aşterni, aşa vei dormi", "Cine sapă groapa altuia, cade chiar el în ea", toate aceste învăţături cristice şi proverbe ale înţelepciunii populare exprimă magistral această idee.

Pe măsură ce crizele treceau, Maria devenea din ce în ce mai puternică. Ceea ce nu o doborâse, o făcea acum mai puternică.

Ochii ei începuseră să arate semnele ce dovedeau vindecarea organelor afectate de boală. După o perioadă de acumulare de energie, ea a mai făcut o criză foarte puternică, o ultimă eliminare care fusese foarte intensă, tocmai că provenea din zona cea mai afectată, plămânii. A făcut o pneumonie acută şi a crezut că acesta va fi începutul sfârşitului. Dar acum era pregătită şi ştia să înfrunte astfel de crize. Inflamaţia plămânilor şi-a urmat cursul natural. Maria a continuat terapiile prescrise şi când şi-a revenit din această criză se simţea mai bine ca oricând. În mod gradat ea şi-a îmbunătăţit starea până când a atins o sănătate normală.

Şi-a luat rămas bun de la vindecătorul ei, care i-a arătat că adevărata vindecare se produce atunci când suntem într-un perfect acord cu legile naturii şi legile divine. Maria i-a luat mâna în mâna sa pentru a-i mulţumi, dar el s-a simţit stingherit de acest gest deoarece el considera că nu făcuse nimic mai mult decât să-i arate drumul, în timp ce adevăratul efort îl făcuse ea însăşi. Maria a părăsit ţara şi el nu a mai văzut-o niciodată, dar mulţi ani după aceea a primit o vedere pe care scria simplu **"MULŢUMESC"** şi era semnată: *Maria.*

Această poveste este reală şi este luată din "Dosarele unui vindecător din trecut".

Capitolul 5

Renaşterea metodei Shivambu Kalpa în Occident

Semnificaţia denumirii Shivambu Kalpa.- J. W. Armstrong, vindecătorul care a adus autoterapia cu urină în Occident.- Istoria succeselor sale terapeutice.- Metoda postului complet.

Binecunoscute în India, scrierile din literatura sanskrită Damar Tantra, conţin descrierea metodei terapeutice: Shivambu Kalpa, autoterapia cu urină. Damar Tantra este un text străvechi în care un întreg capitol este dedicat revelării metodei Shivambu Kalp Vidhi chiar de către zeul Shiva. Există mai multe versiuni indiene ale metodei Shivambu Kalp Vidhi. Înţelesul etimologic al acestei denumiri este următorul: cuvântul "Kalp" înseamnă "revitalizare" şi "regenerare", iar "Vidhi" semnifică "tehnică", sau "cale" sau "modalitate de cunoaştere". Cuvântul "Shivambu" are de asemenea mai multe înţelesuri, dar în acest context el semnifică "Apa lui Shiva". Shiva este zeul care are reputaţia de a fi creat Gangele, râul vindecător din India. În triada mitologică hindusă există BRAHMA (creatorul), VISHNU(păstrătorul) şi SHIVA (distrugătorul şi regeneratorul). Termenii în care este descris Shiva sunt foarte potriviţi atunci când sunt aplicaţi terapiei. Aceste aspecte aplicate la microcosmosul fiinţei umane, se referă la faptul că el distruge toxinele şi obstrucţiile organismului şi în felul acesta regenerează. Astfel traducerea completă şi corectă a termenului Shivambu Kalp Vidhi este: "Cale de cunoaştere (spirituală) şi de redobândire a stării de sănătate prin folosirea apei lui Shiva". Este bine să se cunoască semnificaţia completă a numelui terapiei, atât pentru o justă înţelegere, cât şi pentru faptul că o minte occidentală acordă maximă importanţă numelui unui produs care urmează să fie acceptat!

În toate versurile apare un lucru impresionant şi anume importanţa acestei terapii chiar şi pentru fiinţele elevate, zeii din vechime; este practicată astăzi de mulţi yoghini şi tantrici din India şi Tibet. Pentru cei interesaţi am inclus un întreg capitol din Damar Tantra despre Shivambu Kalpa, la sfârşitul acestei cărţi.

Deşi această metodă îşi are originea în India, în mod paradoxal există foarte puţine lucrări care să o trateze detaliat şi mai mult chiar, ea rămâne totuşi necunoscută la cea mai mare parte a populaţiei indiene. O observaţie tristă, mai ales în condiţiile paupere în care guvernul indian se străduieşte să menţină starea de sănătate a populaţiei. Chiar şi un medic indian a avut doar numai câteva succese limitate în încercarea de a-i face pe cei de la guvern şi Organizaţia Mondială a Sănătăţii să fie interesaţi de această terapie.

Aprecierea lui J. W. Armstrong

Cartea cea mai cunoscută şi des menţionată în Occident, scrisă despre autoterapia cu urină, este aceea a englezului Armstrong. Intitulată *"Apa vieţii"* ea a fost publicată iniţial pe fascicole într-o revistă ştiinţifică medicală din Anglia. Practicând el însuşi această metode terapeutică străveche, Armstrong s-a vindecat singur de tuberculoză şi diabet zaharat dovedind astfel valoarea inestimabilă a acestui tratament. Ulterior simţind că avea o datorie morală faţă de toţi bolnavii, faţă de toţi cei aflaţi în suferinţă a început să-i ajute pe aceştia, făcându-le cunoscută terapia, sfătuindu-i şi urmărindu-le evoluţia spre însănătoşire cu multă dăruire şi compasiune, oferindu-le bogata experienţă pe care o acumulase. Armstrong a fost întotdeauna ferm convins că afirmaţia din Biblie (Vechiul Testament) *"Bea apă din fântâna ta, şi din izvoarele puţului tău"* (Proverbele lui Solomon 5-15) se referă la urinoterapie şi a găsit în această convingere forţa necesară pentru a realiza această terapie obţinând rezultate extraordinare el însuşi precum şi cei pe care i-a ghidat. Poate că unii vor interpreta altfel această învăţătură biblică, dar cei care au înţelepciunea necesară şi reuşesc să descifreze corect înţelesul profund al mesajului spiritual al Bibliei, vor trăi bucuria de

a fi descoperit că această terapie naturală era cunoscută din timpuri străvechi.

Armstrong a petrecut peste 30 de ani vindecând oamenii prin această metodă. Exemplul său personal şi modelul de încredere şi perseverenţă pe care l-a oferit au constituit un impuls puternic şi o încurajare pentru toţi pacienţii care oscilau încă nehotărâţi dacă să abordeze sau nu această terapie.

Este foarte important ca un vindecător să aplice el însuşi ceea ce îi sfătuieşte şi pe alţii, să experimenteze, pentru a le putea oferi pe lângă principiile teoretice şi sprijinul practic atât de necesar, în acelaşi timp trebuie să-i facă pe oameni conştienţi că acest impuls iniţial pe care îl primesc, trebuie să-l menţină şi să-l amplifice ei înşişi printr-un efort susţinut, pentru că drumul vindecării nu-l poate parcurge nimeni altcineva decât pacientul însuşi. Acest adevăr este frumos exprimat printr-un dicton grec: *"Medicul vindecă prin tine însuţi"*. Din nefericire, astăzi, majoritatea medicilor sunt victimele diferitelor boli pe care în mod paradoxal s-au specializat în a le trata la ceilalţi.

În ceea ce priveşte modul de aplicare al tratamentului cu urină, Armstrong a respectat (considerându-le foarte juste) indicaţiile din Damar Tantra, Aforismul 7: "Partea de la început a urinii cât şi cea din imediata apropiere a sfârşitului procesului de urinare nu va fi NICIODATĂ preluată pentru a fi băută, ci numai jetul intermediar; acesta trebuie să fie mereu procesul corect de colectare a urinii în vederea realizării cu succes a autoterapiei cu urină".

Aforismul 8 explică printr-o analogie de ce acesta este cel mai corect procedeu: "Căci precum în cazul şarpelui capul şi coada acestuia conţin un periculos venin, în mod analogic, numai jetul de început şi de asemenea jetul din final sunt toxice, dăunătoare."

Se consideră că cele două diviziuni ale jetului urinar menţionate conţin toxinele pe care organismul le elimină. Realizat în felul acesta procedeul beneficiază în mod magistral de efectele vindecătoare ale urinii aşa cum se afirmă în Aforismul 9: "Urina băută astfel cu perseverenţă este un tainic Nectar divin (AMRITA)!

Armstong a prescris în toate tratamentele sale asocierea urinoterapiei cu metoda postului complet. Astfel, în timpul perioadei

de post, pacienţii consumau toată urina pe care o produceau adăugând dacă era cazul apă limpede şi de asemenea îşi masau corpurile cu urină în fiecare zi. Se va detalia de altfel modalitatea de aplicare practică a terapiei într-un capitol ulterior care va trata despre aceasta în mod separat.

Perioadele de post complet, numai cu urină şi apă, ar putea dura o zi, trei zile, şapte zile, 21 zile, 45 zile (reprezentând cicluri de purificare cu efecte de curăţire în profunzime proporţionale cu durata postului).

Armstrong relatează chiar cazul unui pacient care în mod excepţional a postit 101 zile!

Cu cât un pacient suferă de o boală cronică degenerativă, cu leziuni multiple aflată într-un stadiu mai avansat, cu atât el ar trebui să postească mai mult.

Este impresionant, de asemenea, faptul că majoritatea pacienţilor lui Armstrong ajungeau la el într-o stare critică, în care viaţa le atârna doar de un fir de păr, selectându-se dintre acele cazuri declarate incurabile de către medicina modernă şi în faţa cărora medicii se declaraseră neputincioşi trimiţându-i pe aceşti oameni (fără nici o şansă în viziunea lor) să moară acasă. Cum de a mai fost cu putinţă ca Armstrong să fi salvat câţiva dintre ei după tot ce li s-a administrat în timpul internărilor multiple în spitale şi a zecilor de medicamente administrate, aceasta rămâne un "miracol" pentru majoritatea oamenilor care în neştiinţa lor l-ar putea eticheta în mod simplu: "Mai avea zile de trăit", dar pentru minţile pătrunzătoare reprezintă dovada revelatoare despre cât de fantastice şi gigantice sunt resursele vitale şi puterile recuperative ale organismului care sunt angrenate atunci şi numai atunci când lăsăm natura să-şi desfăşoare spontan procesul curativ.

Postul complet numai cu apă este o terapie veche şi foarte cunoscută şi utilizată în multe sisteme terapeutice naturale, în asociere cu alte metode şi reprezintă adeseori o necesitate din două motive:

1. Atunci când organismul este lăsat să se vindece singur, el are nevoie de întreaga sa energie focalizată în zona bolnavă, această energie nu trebuie cheltuită în procesul digestiei, care uneori (proporţional cu cantitatea de hrană digerată) necesită mai multă

energie; există pacienţi care trăiesc cu falsa convigere că trebuie să mănânce cât mai mult pentru a se vindeca. Cu toţii ştim, că în stările de indispoziţie, în boli acute, în mod instinctiv nu simţim nevoia să mâncăm. Este un mijloc de apărare a organismului, de a ne spune că are nevoie de odihnă şi relaxare, până când toate toxinele şi impurităţile acumulate vor fi complet eliminate.

2. Organismul reacţionează conform principiului "cetăţii asediate" în care se ştie că mai întâi mor bolnavii, bătrânii. În mod analogic, în timpul postului complet, organismul se debarasează mai întâi de celule bolnave, de toxine, impurităţi, de celulele devitalizate, tarate, fragile.

Trebuie menţionat că în timpul postului complet materialul rezidual acumulat în colon poate forma un bol fecal, cu aspectul unui bulgăre forte tare care, ar putea fi dificil şi chiar dureros, să fie eliminat. Uneori pacienţii se confruntă cu această problemă şi de aceea, pentru a o rezolva este necesară efectuarea periodică a unor procedee naturale de spălare a colonului, cunoscute în YOGA sub numele de BASTI KRIYA sau pentru cei care nu le cunosc este indicată realizarea unor clisme de evacuare a materialului acumulat în colon.

În acest mod practica urinoterapiei, asociată cu postul complet conduce la dobândirea unor rezultate excepţionale, imposibil de comparat cu succesele aparente şi incomplete ale medicinii moderne alopate. În această direcţie Armstrong spunea:

"Am încercat noi, prin raţiunea şi intelectul nostru, să jucăm rolul lui Dumnezeu şi să ghidăm noi procesul de vindecare supunând organismul metodelor imaginate în mod superficial şi artificial de minţile noastre limitate. În realitate, natura este aceea care alege metoda iar ritmul în care organismele noastre reacţionează este în directă proporţionalitate cu resursele pe care le mai avem (pe care am ştiut sau nu să le păstrăm), precum şi cu voinţa noastră şi inteligenţa de a recunoaşte faptul că o energie vindecătoare gigantică, angrenată prin rezonanţă, acţionează atunci în folosul vindecării noastre". De asemenea Armstrong afirma cu multă înţelepciune că *"ceea ce nu poate fi vindecat dinlăuntrul organismului nostru, nu poate fi vindecat nici din afara lui"*. Această

afirmaţie exprimă de fapt un adevăr mai general, universal sintetizat magistral în aforismul înţelepciunii orientale:

"Ceea ce se află aici (în microcosmosul fiinţei umane) se află pertutindeni (în macrocosmos). Ceea ce nu este aici (în microcosmosul fiinţei umane), nu este nicăieri (în macrocosmos)"

Deci orice terapie este autentică şi valoroasă numai dacă acţionează în sensul de a dinamiza resursele energetice latente ale organismului uman, energiile vindecătoare ale Vieţii, punând astfel fiinţa umană în acord, în rezonanţă, cu energiile infinite universale, şi dacă evident, nu provoacă nici un alt rău.

Orice "terapie" care nu îndeplineşte aceste condiţii este falsă şi dăunătoare sau în cel mai bun caz conduce la rezultate parţiale sau temporare.

Armstrong relatează foarte multe cazuri de boală în care el a obţinut rezultate extraordinare folosind autoterapia cu urină. El ştia, ca şi alţi terapeuţi, că diagnosticul (numirea bolii) joacă un rol destul de nesemnificativ în sistemele terapeutice naturale şi a avut de altfel numeroase confirmări în această direcţie, în sensul că pacienţii care veneau la el diagnosticaţi în prealabil prin metodele medicale chiar dacă fuseseră diagnosticaţi corect sau nu, ei urmau terapia (individualizată de la caz la caz în funcţie de constituţia fizică, psihică, afectivă şi mentală a pacientului) şi obţineau rezultate. Printre maladiile vindecate de Armstrong se numără: gangrena, pneumonia, tuberculoza, boala lui Bright (o afecţiune renală), afecţiuni cardiace, boli venerice, precum şi răni, arsuri şi mai ales cancerul şi tumorile benigne.

Unul din aspectele impresionante în cazurile sale, este rapiditatea cu care unii pacienţi au răspuns la tratament.

Un medic şi un prieten al lui Armstrong care a scris o carte despre succesele acestuia a afirmat: "Am examinat cazurile câtorva femei pe care le aveam în observaţie cu boli cronice grave cărora le urmăream evoluţia şi care au schimbat terapia bazată pe medicamente cu noua terapie prin urină. Aceste fericite muribunde au avut o puternică dorinţă de a trăi şi cu îndrăzneală şi curaj au ignorat sfaturile mele (ulterior mi-am dat seama cât de limitate şi ineficiente erau aceste sfaturi) şi urmând urinoterapia, s-au vindecat. Atunci

când au revenit în camera mea de consultaţie am costatat că nu mai aveau nici măcar o urmă care să amintească de boala lor malignă, "incurabilă". Acest medic merge chiar mai departe şi adaugă într-un alt capitol: "Cât priveşte subiectul cancerului, chiar dacă un terapeut reuşeşte să vindece cu metodele naturale 1.000 de cazuri de cancer, mă îndoiesc că aceasta ar putea crea vreo impresie favorabilă asupra colegilor mei medici. Chiar dacă aceşti vindecători se zbat pentru a îmbunătăţi situaţia victimelor cancerului, ei sunt încă în mod deschis ridiculizaţi, ignoraţi şi proscrişi; este un adevăr trist dar recunoscut, că profesia medicală continuă să prospere de pe urma bolii, a panicii pe care o generează suferinţa şi pe baza promisiunilor (până când?) că mâine, sau în curând (sau poate niciodată!) se vor găsi leacuri (artificiale şi toxice!) pentru bolile care de fapt au putut fi vindecate chiar de când au apărut cu propriile resursele naturale ale fiinţei umane, folosite cu inteligenţă şi încredere. Aş adăuga la aceasta idee faptul că şi dacă cel mai eminent medic ar îndrăzni să aplice în mod oficial sistemele terapeutice naturale şi să vindece astfel cancerul (de exemplu), toţi confraţii săi ar întoarce în mod meschin acest succes tot favoarea profesiei lor.

Armstrong a preluat o mulţime din informaţiile sale, din literatura tipărită cu sute de ani înainte. Astfel, medicul englez Salmon afirma: "Urina aplicată extern (pe piele) curăţă pielea şi o spală şi dacă se foloseşte urină caldă, pielea devine ca nouă. De asemenea, vindecă şi usucă rănile, elimină mătreţa, normalizează pulsul, combate accesele febrile, dezobstruează venele şi tractul urinar, vindecă şi dizolvă calculii şi nisipul". Acesta este un fragment extras dintr-o publicaţie redactată în 1695.

O altă carte, datând de la începutul acestui secol şi intitulată *"1.000 de lucruri importante"*, tratează parţial despre subiectul urinoterapiei, afirmând despre aceasta: "Este o metodă universală şi deosebit de eficientă pentru toate tulburările interne şi externe. Bea propria ta urină, dimineaţa, 9 zile la rând, şi vei obţine vindecarea scorbutului (boală datorată carenţei de vitamina C) şi corpul tău va deveni strălucitor şi va radia lumină." Adunând foarte multe informaţii şi sintetizându-le într-un mod concis şi clar, Armstrong a afirmat: "Atunci când urina este consumată, deci reintegrată în

organism, ea este filtrată şi devine din ce în ce mai pură chiar în decursul aceleaşi zile (se poate consuma în combinaţie cu apă curată.) Urina curăţă mai întâi, apoi eliberează de obstrucţii şi în final energizează organele vitale şi sistemele organismului care sunt epuizate de ravagiile bolii. De fapt, urinoterapia reface (din punct de vedere funcţional) nu numai plămânii, pancreasul, ficatul, creierul, inima şi alte organe, ci de asemenea, conduce la regenerarea învelişurilor creierului, ale intestinelor şi alte învelişuri, care pot fi afectate în cazul multor boli devastatoare, cum ar fi sindromul consumptiv al intestinelor şi cea mai gravă formă de colită; într-un cuvânt urinoterapia prezintă avantaje şi efecte binefăcătoare care nu ar putea fi obţinute numai prin postul complet sau cu alte diete alimentare. Aş adăuga aici că apa de robinet nu mai este atât de limpede şi curată ca până acum, deoarece, pe lângă alte impurităţi şi substanţe chimice conţine florură de sodiu, care este de fapt o mizerabilă otravă pentru şoareci; deci apa de robinet nu mai poate fi băută în siguranţă, exceptând cazul în care nu vă deranjează dacă dinţii vi se vor păta, oasele vi se vor înmuia iar creierul va ajunge într-o stare deplorabilă."

Lucrarea *"Apa vieţii"* rămâne un splendid exemplu despre modul cum un vindecător laic a înviat această terapie străveche "reoferindu-le" oamenilor un elixir de neegalat, şi despre modul în care a trecut peste oprelişti şi obstacole. Aşa cum profesorul Athavale afirma: *"Această carte este o măreaţă contribuţie la ştiinţa medicală".*

În India, Armstrong este cunoscut ca fiind cel care a dus această terapie în Occident şi a aplicat-o într-un mod minunat. El merită din plin "coroana de aur" (despre care el vorbeşte în "Apa vieţii") în locul simbolicei "coroane de spini" pe care a primit-o adeseori din partea celor care nu l-au înţeles dar nici nu s-au străduit să-i cerceteze opera.

CAPITOLUL 6

Cancerul - o boală modernă

De ce este întreţinută teama de cancer.- Fonduri uriaşe irosite în cercetare.- "Beneficiile" civilizaţiei.

Nici o boală din istoria modernă până la cancer nu a generat atâta groază şi panică aşa cum a făcut-o această boală necruţătoare. În America, este denumită "marele C".

Unii medici, în special chirurgii, pretind că ar fi reuşit să o stăpânească (dacă se poate vorbi de vindecarea unei boli, de însănătoşire, atunci când este extirpat un organ întreg). Numai simpla pronunţare a acestui cuvânt este înspăimântătoare şi revoltătoare şi trezeşte în majoritatea oamenilor un fior de spaimă, poate mai puţin în faţa suferinţelor generate de boală, dar mai ales în faţa morţii, căci cancerul poartă aticheta "INCURABIL".

Motivul acestei reacţii este că aproape toţi dintre noi am avut sau avem o rudă apropiată, un prieten, sau pe cineva cunoscut, care să fie bolnav de cancer sau care a murit de cancer. Este o boală înspăimântătoare despre care medicii susţin în mod oficial că nu poate fi vindecată de nici o medicină,. ci doar oprită evoluţia prin extirpare chirurgicală, radioterapie sau medicaţie imuno-supresivă şi numai dacă boala a fost diagnosticată la timp.

Cuvântul "cancer", a fost inventat de vindecătorul grec Galen; există referiri asupra acestui subiect chiar în cărţi datând din anii 1780. În 1783 doctorul William Buchan, ocupându-se de acest subiect, a concluzionat că, adesea, cancerul este cauzat, printre altele, de împiedicarea evacuării elementelor toxice, impurificatoare. Termenul medical utilizat pentru a defini această stare patologică este constipaţia. Cum rezultatul final al acestei stări patologice este autointoxicarea, este uşor de înţeles relaţia dintre cele două stări morbide. Este aproape imposibil să găseşti o victimă a cancerului

care să nu fie constipată într-un grad foarte mare. În secolul XVIII, doar câţiva oameni se îmbolnăveau de cancer până la vârsta de 45 de ani.

Astăzi însă, datorită, printre altele, savuroaselor noastre mâncăruri noi şi sofisticate (devenite complet nehrănitoare în urma nenumăratelor procese de prelucrare termică şi chimică la care sunt supuse substanţele naturale folosite ca materie primă, prelucrări artificiale cu care de altfel ne mândrim ca fiind cuceririle noastre ştiinţifice), incidenţa îmbolnăvirilor de cancer a crescut tot mai mult, făcând victime la vârste din ce în ce mai tinere.

Cartea intitulată "Cancerul", scrisă în 1924 de un homeopat, J. Ellis Barker, cu o prefaţă a celebrului sir W. Arbuthnot Lane este dedicată *"Tuturor acelor bărbaţi şi femei care nu vor să moară de cancer"*. Cartea tratează nu numai despre cauzele şi modalităţile de vindecare a cancerului dar mai ales despre profilaxia acestuia.

Autorul considera prevenirea cancerului ca fiind mult mai importantă chiar decât încercarea de vindecare a bolii şi are perfectă dreptate. Din nefericire însă, sistemul nostru medical actual, deşi acceptă profilaxia ca o ramură a medicinii, practic este foarte departe de a-i da importanţa pe care o merită, continuând să menţină oamenii într-o stare de ignoranţă şi să nu-i înveţe cum să prevină bolile. Interesele comerciale ale sistemului medical preferă să-i facă pe oameni să creadă mai mult în medicamente, care aduc profit, decât în profilaxie, care nu aduce nici un beneficiu pecuniar dar în schimb ar aduce oamenilor multă sănătate. Medicii se pun astfel la adăpost de acuzaţia de reavoinţă. Ei acceptă profilaxia, nu o neagă, dar în realitate sunt departe de a o susţine şi a-i face "reclamă" cel puţin tot atât cât fac medicamentelor.

Şi atunci cum pot fi oamenii preveniţi? Cum se poate face ca mesajul profilaxiei să ajungă până la ei? Dacă fiecare ar fi sfătuit cum să acţioneze pentru a nu se îmbolnăvi, toată vasta industrie a drogurilor medicamentoase ar da faliment şi oamenii s-ar întoarce la un mod natural de viaţă.

Chiar şi la nivel guvernamental este auzită doar o singură opinie susţinută cu fervoare de majoritatea ziarelor, de radio şi televiziune şi anume: terapia alopată (chimioterapia, radioterapia,

chirurgia). Dar aşa cum în campaniile electorale oamenii ascultă, în egală măsură, pledoariile partidului reprezentant cât şi cele ale opoziţiei, tocmai pentru ca oamenii auzind mai multe puncte de vedere să poată selecta ceea ce li se pare lor mai bun şi să-şi poată manifesta astfel liberul arbitru, deci să fie cu adevărat liberi şi necondiţionaţi, tot la fel ar fi drept şi corect ca de exemplu daoă apare cineva la televizor şi ne spune să ne vaccinăm copiii, să i se permită în acelaşi timp şi altcuiva să ne spună **de ce n-ar trebui** să o facem!!

Dar acest lucru nu se petrece, nu se permite, nu-i aşa?

Medicii şi cei care controlează sistemul medical consideră că ar fi o practică periculoasă care le-ar clătina poziţiile bine consolidate. Căci, cea mai bună cale de a menţine o minciună, este să o faci destul de mare, să o spui suficient de des şi să te asiguri că nici un alt punct de vedere alternativ nu poate fi auzit. Aceasta se numeşte condiţionare, impunere, chiar tiranie. Guvernele vin, pleacă, se schimbă, dar cei care vegează asupra sănătăţii noastre ar trebui să rămână neclintiţi în datoria şi misiunea lor. Amintiţi-vă cuvintele lui Abraham Lincoln: "Poţi prosti câţiva oameni un anumit timp dar nu poţi prosti toţi oamenii tot timpul".

Astfel încât medicii, care sunt consideraţi de oameni ca fiind adevăraţi zei de la care aşteaptă modele de onestitate, sinceritate, abnegaţie şi dăruire, ar da dovadă de mult bun simţ şi mai ales de preocupare autentică pentru sănătatea oamenilor, dacă atunci când declară o boală ca fiind incurabilă ar adăuga şi precizarea că este incurabilă prin metodele medicinii moderne cunoscute de ei.

Dar a accepta exclusiv varianta lor, este mult prea greu pentru o minte care gândeşte; este ca şi cum un om ar spune că o stâncă nu poate fi ridicată numai şi numai pentru că el însuşi nu o poate ridica.

Şi totuşi aşa se merge înainte. Devine astfel uşor de înţeles de ce orice adevăr despre vindecările cancerului prin metode naturiste, este ascuns, reprimat cu orice preţ de către lumea medicală oficială. Ne putem imagina ce s-ar întâmpla dacă s-ar oficializa metoda naturistă de vindecare a cancerului: atunci armate întregi de cercetători ar deveni inutili, chirurgii şi-ar tăia unghiile în loc să

continue afacerea profitabilă de a tăia segmente întregi din corpurile victimelor care suferă de această boală incurabilă. Ar fi un dezastru "politic" pentru toţi cei implicaţi şi de aceea se străduiesc să menţină teama. Aţi mai da dumneavoastră atât de mulţi bani pentru programele interminabile de cercetare în domeniul cancerului (programe care deja au irosit sume enorme, sume cu care s-ar fi putut ridica foarte mult nivelul de trai al ţărilor lumii a treia, de exemplu) dacă nu aţi fi menţinuţi în starea de panică prin această propagandă, amintindu-vi-se permanent că într-o bună zi, tu sau cineva iubit, ar putea deveni o victimă a acestuia?!

Pe de altă parte de ce credeţi că presa şi editurile publică articole şi cărţi despre tot felul de medicamente, metode noi, tentative care chipurile au reuşit în lupta împotriva cancerului? Cei care controlează acest mecanism vor să ne facă să credem că totuşi cercetările lor dau rezultate; dar cu toate acestea, rata îmbolnăvirilor de cancer urcă necontenit mai sus, tot mai sus!

Într-o carte publicată mai demult pe această temă, se afirmă că mortalitatea prin cancer într-un stat din S.U.A. în 1856, era de 18,8 la 100.000 de locuitori. În 1922 a sărit la 116,6 la 100.000 de locuitori. La acea vreme era considerată o cifră dezastruoasă, o creştere care a consituit cauza unei mari îngrijorări.

ASTĂZI, o persoană din trei peste vârsta de 50 de ani şi una din patru sub 50 de ani, se îmbolnăvesc de cancer în Statele Unite. În Anglia proporţia este de o persoană din cinci.

În ceea ce priveşte rata mortalităţii, este greu de obţinut o cifră reală în acest sens. Un pacient de cancer este considerat "vindecat" dacă "se întâmplă" să trăiască peste cinci ani. Dar câţi rămân în viaţă după 15-20 de ani?

Un alt grafic din această carte arată că, în ţările "civilizate", cu ani în urmă, rata mortalităţii în rândul bolnavilor de cancer era de trei până la patru ori mai mare decât în ţările "necivilizate". Aceasta demonstrează o dată în plus că civilizaţia nu a însemnat un progres real, profund spiritual sau moral ci, a însemnat numai o îmbunătăţire artificială a confortului material, aducând cu ea un nou mod de viaţă, superficial, sofisticat şi nenatural. Aşa de pildă, "civilizaţia" a adus cu ea metode de prelucrare a hranei obţinându-se

produse ca: pâinea albă, orezul alb şi zahărul alb, care s-a descoperit recent că favorizează apariţia cancerului.

Guvernele multor ţări previn oamenii asupra pericolelor fumatului în timp ce colectează taxe imense de la producătorii de ţigări. De ce nu opresc pur şi simplu, producerea ţigărilor? Probabil că ar apare o piaţă neagră, dar fenomenul s-ar diminua mult. Dar . . . guvernele nu trebuie să supere prea mult marile companii, care la rândul lor susţin (sau chiar schimbă!) guvernele.

De ce nu avertizează ei, de asemenea, asupra zahărului alb, pâinii albe şi al celorlalte produse otrăvitoare, dăunătoare, cum ar fi laptele pasteurizat; dar . . . nu trebuie să fie supărate nici marile companii de prelucrare a laptelui.

De ce nu se afişează în saloanele de aşteptare ale medicilor planşe şi articole care să previnâ pacienţii asupra pericolului reprezentat de efectele adverse ale medicamentelor sau ale vaccinurilor.

Mai ales în ceea ce priveşte vaccinările, fiecare părinte ar trebui să citească despre toate efectele "imunizărilor" şi chiar să semneze o hârtie prin care să confirme că înţelege şi îşi asumă responsabilitatea pentru copilul său. Ştiaţi că de exemplu copiii noştri pot dezvolta peste 10 boli de piele, inclusiv sifilisul, ca să nu mai menţionăm repercusiunile cerebrale şi uneori chiar moartea în urma vaccinărilor? Se recunoaşte aceasta chiar în cărţile medicale. Dar desigur că aceste cărţi nu le citesc decât extrem de puţini şi "ei" ştiu acest lucru şi contează pe acest mecanism.

Cifrele reprezintă doar o statistică pe o bucăţică de hârtie, dar atunci când este afectat chiar copilul dumneavoastră, statistica devine o tragedie. Aceia care cred că pot scăpa de efectele secundare ale drogurilor medicamentoase sau ale vaccinurilor sunt în pericol de a deveni viitorii bolnavi cronici şi victime ale cancerului. Într-adevăr, toate acestea reprezintă "civilizaţie" şi "progres"!?

Într-o carte de fitoterapie, redactată în 1916, autorii afirmă că există un remediu al cancerului şi anume folosirea frunzelor de violete. Un articol apărut într-un cotidian londonez relata că un medic l-a aplicat şi a obţinut vindecarea mai multor pacienţi. Un articol asemănător apărea şi în "Lancet", o publicaţie medicală

oficială, care sprijinea metoda. În următoarea pagină era un articol al unui alt medic, american, care a vindecat cancerul de sân cu rădăcini de "Fitolaca".

Răsfoiți orice publicație medicală tipărită în zilele noastre și vedeți dacă puteți găsi o asemenea abordare deschisă a subiectului și acceptarea și a altor metode neconvenționale.

Cele expuse anterior ilustrează două aspecte:

1. Nu există nici o cercetare științifică oficială în ceea ce privește cancerul, care să ia în considerație calitățile curative ale plantelor și să le studieze. Toți medicii curajoși care au căutat să studieze și alte metode, neconvenționale de tratament au fost repede înlăturați și opriți din munca lor;

2. Pe de altă parte, chiar dacă un medic are cutezanța să dezvăluie această stare de lucruri, foarte puțini oameni realizează gravitatea situației și sunt cu adevărat receptivi urmărind să înțeleagă aceste mecanisme, pentru că au fost prea mult timp inoculați cu prejudecăți și prea mult timp au fost obișnuiți să gândească alții pentru ei.

Amenințarea cancerului devine din ce în ce mai mare. Flagelul se extinde ignorând lupta dintre adepții diferitelor metode de tratament, iar atunci când se diagnostichează un caz aflat într-o stare avansată se intervine în maniera cea mai severă, cu cele mai drastice tratamente.

De ce credeți că sistemul oficial medical alopat deține monopolul asupra întregii afaceri, eliminând din competiție orice altă metodă terapeutică ca fiind neoficială?

Pentru că în medicina preventivă și în medicina tradițională nu sunt necesari bani, căci remediile folosite sunt naturale, de la plante până la culori, de la sunete, armonii, până la alimente dietetice, fructe, cruditați. Aura misterului se pierde atunci când este vorba de ceva simplu și natural. Ori pentru a putea manipula oamenii, trebuie să fie menținuți în starea de ignoranță, trebuie să fie mințiți și aceasta se realizează cu mistere complicate, ascunzișuri mizerabile, strategii înfiorătoare imaginate de acei oameni malefici care doresc să guverneze Planeta, să stăpânească omenirea, să controleze prin dominația puterii și a banului toate verigile imensului

angrenaj al existenței.

În tot acest joc al intereselor, demonic orchestrat de acești oameni, există totuși niște naivi, câțiva savanți autentici, care își dedică viețile cauzei sănătății, căutând leacul miraculos cu care speră să învingă cancerul. Într-un anume fel, acești oameni altruiști și plini de devoțiune sunt de admirat pentru dăruirea lor într-o lume obișnuită numai să primească. Păcat însă că ei se încăpățânează să caute doar într-o singură direcție și aceea greșită, considerând că o pilulă va putea rezolva acest înfricoșător flagel și nefiind deloc deschiși în a considera că boala în general și cancerul în special reprezintă o suferință care trebuie să transforme omul, să-l învețe să trăiască frumos, în armonie cu legile divine și implicit ale naturii. Dar până ce omul nu va învăța această lecție prin suferință, oricât se vor strădui acești câțiva savanți inimoși sau armata de oameni de știință angrenată în cercetare, nu vor găsi leacul miraculos. Li se decernează premii Nobel pentru aceste cercetări, devin renumiți, bogați, oamenii sunt mințiți că s-a mai făcut un pas și în tot acest timp cancerul continuă să devasteze! Și de ce? Pentru că deși aparent preocupați de problema cancerului, ei abordează această boală într-un mod orgolios, la nivelul exclusiv științific; pe ei îi interesează **problema** cancerului și nu **omul**. Este ca o enigmă pe care trebuie să o dezlege și se încrâncenează în a găsi soluția științifică. Dar dacă i-ar interesa cu adevărat OMUL, ființa umană care suferă de pe urma cancerului, nu numai că ar fi deschiși în fața tuturor posibilităților curative, dar chiar s-ar grăbi să vină în întâmpinarea vindecătorilor și a medicinii naturiste pentru a câștiga astfel timp și pentru a salva oamenii de la această boală neîndurătoare. Dar orgoliul lor "științific" nu acceptă decât soluția "științifică" în timp ce oamenii mor de cancer!

*

Dar oare ce ştiinţă omenească poate cuteza să se ridice deasupra ştiinţei perfecte a naturii ?

Pentru a răspunde la această întrebare trebuie înlăturat orgoliul, domnilor medici, amintindu-vă că şi dumneavoastră chiar sunteţi copiii acestei Naturi, ai acestui Univers!

Lumea medicală nu îngăduie decernarea de premii unui vindecător al cancerului prin metode naturiste neconvenţionale, cum ar fi marele doctor Max Gerson. Nu, desigur că nu! Pentru că tot ceea ce el a realizat a fost să vindece oamenii de cancer, adeseori după ce aceştia fuseseră abandonaţi, declaraţi incurabili şi trimişi de către colegii săi să moară liniştiţi acasă .

Când a fost ultima dată când aţi văzut sau aţi auzit că unui terapeut naturist cu rezultate excepţionale în vindecarea cancerului, i s-a permis apariţia la televiziune pentru a comunica oamenilor realizările sale? Uriaşa piramidă a "misterelor" s-ar prăbuşi.

Aşa că "moara" medicinii alopate oficiale mai macină câteva milioane de fiinţe umane neprecaute, naive, credule, "victime" nu atât ale bolilor cât mai ales ale ignoranţei pe care **aproape** nici un medic nu se grăbeşte să o înlăture, poate şi pentru faptul că ei înşişi plutesc în această stare, fiind deci incapabili să o risipească.

Există însă şi câţiva medici, foarte puţini, care îşi respectă profesia şi care consideră că oamenii au dreptul la adevăr şi la sănătate aliindu-se terapiilor naturiste şi vindecătorilor laici. Şi aici, o precizare de terminologie, corelată cu acest aspect: este preferabil ca termenul de *medicină naturistă* să fie înlocuit cu cel de *terapie naturistă*, căci oricând se adaugă cuvântul *medicină* sau *medical*, într-un fel sau altul implică faptul că este unica proprietate a medicilor acreditaţi oficial. Aşa de pildă, medicii au acceptat să numească ramurile naturiste: radiestezie medicală (metodă de diagnosticare cu ajutorul pendulului), hidroterapie medicală, etc.

Hippocrate, care a fost numit Tatăl medicinii, sfătuia medicii să accepte ajutorul vindecătorilor laici în tratamentul bolilor. Din nefericire, acest sfat, ca şi alte sfaturi preţioase ale sale, a fost

ignorat.

În concepţia "medicilor oficiali", dacă medicul îi spune pacientului: "Regret, dar nu se mai poate face nimic!", atunci acesta trebuie să se supună, să meargă acasă resemnat şi să moară, pentru că aşa i s-a spus. Dacă se "întâmplă" totuşi ca acest om să simtă că ar vrea să trăiască şi să lupte pentru viaţa lui şi cere ajutorul unei metode terapeutice naturiste nerecunoscută oficial şi a unei persoane cu experienţă în respectiva terapie, dar care nu este medic, atunci se consideră că acest terapeut acţionează ilegal, chiar criminal, pentru că există o lege care stipulează că numai ei, "medicii oficiali" au dreptul de a "trata" cancerul. Chiar dacă acel pacient ar putea fi vindecat şi salvat, aceasta nu contează. Dacă însă, un pacient care se află într-un stadiu foarte avansat al bolii, ajuns mult prea târziu la un asemenea terapeut, moare sub îngrijirea acestuia, se face multă vâlvă pentru a discredita metoda şi terapeutul şi chiar se afirmă că de fapt a fost ucis de tratament. Nu s-ar menţiona nimic despre eventualele operaţii pe care le-a suferit pacientul, despre terapiile cu medicamente imunosupresive, citostatice sau despre terapiile cu raze X, care au contribuit substanţial la găbirea sfârşitului său. Dar dacă pacientul se vindecă totuşi prin respectarea fermă a terapiei cu o voinţă de nezdruncinat, cu tenacitate şi realizează şi o transformare lăuntrică, în asemenea cazuri medicii obişnuiesc să afirme că de fapt pacientul nu avusese cancer, preferând să admită o eroare de diagnostic. Această variantă le este oricum mai favorabilă decât să se recunoască învinşi şi să admită că o altă metodă decât a lor a reuşit.

Au fost scrise multe cărţi pe acest subiect, al vindecării cancerului, dar toate au fost ignorate sau cenzurate.

Aspectele legate de vindecarea bolilor în general şi în special cancerul şi SIDA, care sunt cele mai de temut, reprezintă subiectul cel mai incandescent care stârneşte cea mai mare teamă şi cel mai teribil mister.

Ideea acestui capitol este de a sublinia atitudinea medicilor şi opoziţia neîntemeiată pe care o inoculează în oameni faţă de alte metode de vindecare decât cele declarate oficiale şi care se folosesc în mod exclusiv.

Se face foarte mult caz despre respectarea drepturilor

omului, dar cum se pune în practică acest slogan atunci când este vorba de dreptul la cunoaşterea fără cenzură? Ar trebui ca medicii să lase oamenilor libertatea de a alege metoda şi terapeutul în care ei au căpătat încredere şi nu să dispună numai de metodele oficiale impuse, alese de alţii pentru ei.

Este simplu să se afirme că omul este liber să aleagă, are dreptul la cunoaştere, dar cum ajută aceste simple afirmaţii în mod practic, efectiv bolnavul cuprins de panică şi disperare? Un om care toată viaţa sa a fost îndopat cu minciuni, realizează foarte greu adevărul şi este permanent suspicios că acest adevăr să nu fie de fapt tot o minciună. Şi în acest timp, cancerul nu doarme şi nu iartă! În fiecare minut în care dumneavoastră parcurgeţi rândurile acestei cărţi, mor de cancer, undeva în lume, oameni! Într-o zi mor zeci de mii, iar într-un an, milioane! Cei care supravieţuiesc peste un an acestei boli, reprezintă mai puţin de o treime şi numai Dumnezeu singur ştie câţi vor supravieţui peste zece ani.

Ce se poate face în acest sens? Oamenii ar trebui ajutaţi să se trezească din acest "somn al raţiunii" plin de coşmaruri şi să li se arate toate aceste mecanisme ale căror victime inconştiente sunt acum. Ei pot fi informaţi de asemenea despre metodele tradiţionale existente. Există lucrări, peste tot în lume, din care oamenii pot obţine informaţii asupra acestui subiect, numeroase articole care cuprind noutăţi despre cancer scrise de oameni eminenţi şi care se referă la metodele alternative de vindecare a acestuia. De asemenea, există mii de oameni cărora deşi li se spusese că zilele lor sunt numărate şi-au adunat forţele rămase şi au urmărit să facă totuşi ceva, pentru a se vindeca ei înşişi. Unii oameni, cărora li s-a spus că au o boală incurabilă şi nu se mai poate face nimic pentru ei, se revoltă la auzul îndemnului de a merge acasă liniştiţi şi să moară fără a se mai agita inutil. Unii dintre ei simt chiar, că nu sunt deloc pregătiţi să devină o grămadă de cenuşă şi pur şi simplu nu doresc să moară. Ei pleacă din spitale, renunţă la tratamentele alopate şi încep lupta pentru viaţă. Este de admirat această formă de curaj colosal, eztraordinar.

Max Gerson, doctor medic, a fost un binecunoscut vindecător de cancer. În cartea sa numită "*O terapie a cancerului*",

el relatează evoluţia a 50 de cazuri în care dieta sa a dat rezultate spectaculoase vindecând oameni bolnavi de cancer, chiar mulţi dintre ei aflaţi într care ulterior-o fază terminală. După ce doctor Gerson a murit, fiica sa Charlotte Gerson Strauss, a continuat munca tatălui său şi a deschis o clinică, dar care mai târziu a fost închisă, datorită presiunilor făcute de "Asociaţia medicală americană"; ea a continuat să conferenţieze, informând oamenii asupra muncii pe care tatăl său a depus-o.

O terapie autentică care ar duce la menţinerea stării de sănătate ar putea fi întocmai ca o bună guvernare a oamenilor prin oameni şi pentru oameni. Când responsabilitatea vindecării oamenilor le-a fost răpită şi mijloacele de vindecare au fost monopolizate de "păstrătorii oficiali ai sănătăţii" şi supuse corupţiei, s-a înfiinţat de fapt o breaslă închisă, a secretelor păstrate cu gelozie, şi atunci vindecarea a încetat de a mai fi o artă medicală realizată pentru oameni. Când metodele de vindecare au fost destăinuite numai acelor aleşi cu grijă, pentru a fi educaţi într-o singură direcţie, aprofundând doar un singur punct de vedere, în acel moment vindecarea a încetat să mai aparţină oamenilor.

CAPITOLUL 7

Istoria unei vindecări

Acutizarea suferinţei.- Şansa de a întâlni metoda de vindecare şi vindecătorul.- Rezultate şi învăţăminte.

Viaţa fiecărui om este o poveste deosebită, o experienţă extraordinară. Iată, în continuare, un pasaj dintr-o mărturie autentică. Puteţi sări peste acest capitol dacă doriţi să ştiţi numai cum acţionează şi cum se realizează Shivambu Kalpa, dar dacă sunteţi interesaţi să aflaţi cum a ajuns un om să practice această modalitate terapeutică şi de ce, citiţi-l totuşi!

"M-am născut în Canada pe 12 februarie 1929, la sfârşitul iernii deci. Am fost de asemenea destul de norocos de a mă fi născut într-o familie săracă aşa încât am putut cunoaşte şi experimenta această faţă a vieţii.

Problematica acelor timpuri a fost de asemenea o bună educaţie, nu numai pentru mine şi pentru fratele meu geamăn, dar la fel de bine pentru părinţii mei. În această lume, a celor mulţi, oamenii trăiesc în foame iar noi nu eram o excepţie. Îmi amintesc cum mâncam zahăr alb şi pâine albă în cantităţi mari poate pentru că erau mai ieftine decât orice altceva. Acum când îmi amintesc aceasta mi se pare ciudat pentru că mama provenea dintr-o familie de fermieri, iar bunica mea a trăit într-un mod destul de natural şi a murit fără să sufere deloc, la vârsta de 95 de ani.

Am avut bolile obişnuite ale copilăriei care au fost tratate cu mijloacele medicale alopate uzuale. Durerile mele constante de gât au fost o permanentă şi supărătoare preocupare. Îmi era teamă de unele anotimpuri pentru că atunci mai ales, se manifestau anumite boli, mortale la acea vreme, cum ar fi: difteria, poliomelita, pojarul, tusea convulsivă, oreionul, şi altele. Trăiam practic cu o continuă

frică că aş putea muri datorită uneia dintre ele. Ni se spusese să stăm deoparte şi să ne păzim de copiii "murdari" (presupun că altora li se spusese să stea deoparte şi să se ferească de noi!). Era considerat un copil "murdar" acela care avea păduchi sau râie. Eu nu puteam înţelege aceasta pentru că văzusem şi câţiva oameni aşa-zişi "curaţi" care aveau şi ei asemenea paraziţi.

Îmi amintesc de o colegă de clasă, o fetiţă micuţă şi frumoasă care murise de difterie. Am fost cu toţii să o vedem înainte de a fi înmormântată. Stătea culcată în sicriu ca o păpuşă micuţă pictată. Cât de drăgălaş arăta cu obrăjorii ei roşii trandafirii! Mă minunam cum putea să pară atât de vie şi totuşi să fie moartă. Evenimentul m-a înspăimântat atât de tare încât mă întrebam când îmi va veni şi mie rândul.

Apoi a venit momentul (aşa cum se purta în vremurile acelea) să-mi scot amigdalele şi vegetaţiile adenoide. "Moda" în ziua de astăzi este de se prefera tratamentul cu mai multe antibiotice. Pe lângă toate acestea am încasat şi înţepăturile obligatorii, adică vaccinurile.

Apoi mama mea s-a îmbolnăvit de ceea ce medicii numeau TBC (tuberculoză). A fost tratată chirurgical şi mi s-a spus că totul va fi bine. (Ce altceva ar fi putut spune medicii unui copil?). Îmi amintesc că după operaţie se simţea întotdeauna foarte obosită, dar îşi păstra o stare de bună dispoziţie în ciuda faptului că era de fapt o victimă a propriei sale ignoranţe. De altfel a şi murit când eu aveam 17 ani, după ce agonizase lent, într-un spital în care erau internate doar cazurile etichetate ca fiind incurabile. Restul familiei a trebuit să continue testele şi analizele, inclusiv cu raze X, pentru a vedea dacă nu cumva ne îmbolnăvisem şi noi de această maladie.

În acea perioadă aveam tenul pătat şi plin de coşuri (acnee juvenilă) care erau urmarea eliminării toxinelor de către organism. Foloseam pentru a trata această afecţiune toate cremele, alifiile şi tratamentele pe bază de vapori, care se credeau a fi utile. Datorită coşurilor de pe faţă am devenit peste măsură de timid şi retras. Mi-era teamă să invit o fată la plimbare. Câţi tineri nu suferă aceste angoase numai pentru că ei nu ştiu care este de fapt adevărata cauză a problemei lor şi mai ales cât de simplu se poate rezolva. Am intrat

apoi în aviaţia militară canadiană şi am început antrenamente de culturism şi reglare a greutăţii. Aceasta m-a mai ajutat puţin şi m-am simţit mai bine, dar numai pentru o scurtă perioadă de timp pentru că toţi atleţii, deşi sunt bine hrăniţi cantitativ, nu sunt neapărat şi sănătoşi. Mărturie că lucrurile stau aşa, sunt de exemplu erupţiile cutanate sub formă de coşuri şi pustule care apar la unii ridicători de greutăţi. De exemplu, un "Mister America" a murit la 39 de ani de cancer. O tânără fată medaliată cu aur la o olimpiadă a murit tot de cancer la vârsta de 22 ani. Mulţi atleţi suferă de infecţii respiratorii acute.

Revenind la istoria mea pot spune că din acest moment au început necazurile. Întrucât fişele mele de evidenţă medicală se pierduseră, a trebuit să repet toate vaccinările. În aceeaşi perioadă m-am umplut de furuncule şi tot felul de bube pe tot corpul (acum îmi dau seama că de fapt era o modalitate de eliminare a toxinelor de către organism). Pentru aceasta mi s-a administrat în mod regulat penicilină, dar recurenţa acestor erupţii a fost foarte frecventă şi numărul furunculelor şi bubelor a crescut la peste 100 în acelaşi timp. (Acum ştiu că dacă organismul este împiedicat să elimine impurităţile pe o anumită cale, el alege o altă cale sau îşi intensifică eforturile).

Apoi după ce am terminat armata şi m-am întors acasă m-am îmbolnăvit de enterocolită acută cu diaree. Am ţinut-o aşa timp de 6 luni fiind încă o dată speriat de moarte crezând că am cancer. A urmat o nouă supresie medicamentoasă. Ca urmare furunculele au reapărut cu intensitate. În final, în disperare am apelat la un medic naturist. Mi s-a prescris o anumită dietă şi câteva remedii homeopatice. Nu prea mă interesa atunci ce conţineau sau cum acţionau, ci numai să fie eficiente. Şi din nou mi-au dispărut furunculele pentru un timp. Dar cum eu îmi reluasem alimentaţia mea obişnuită plină de impurităţi, renunţând la dieta prescrisă, colita mi-a revenit. Apoi am consultat un chiropractician şi deşi mă simţeam mult mai bine, "bubele" încă persistau (uneori organismului îi ia ani de zile să elimine toxinele, pentru că la fel i-au fost necesari ani de zile pentru a le acumula, iar purificarea este cu atât mai anevoioasă cu cât reflexele naturale sunt împiedicate prin medicaţie supresivă să acţioneze.

Aşa încât viaţa mea devenise un calvar, scurgându-se între o boală şi alta. Luam încă medicamente dar învăţasem în schimb să mă ţin departe de medici. Cântăream 109 kg şi mă simţeam îngrozitor, privirea îmi devenise ceţoasă, voalată. Într-o bună zi tatăl meu a murit de cancer şi eu credeam că am aceeaşi boală. Între timp colita îmi revenise, furunculele la fel, şi sufeream cumplit din cauza crizelor de lombosciatică.

Într-o zi m-am privit atent în oglindă şi am descoperit îngrozit un individ gras, obosit şi bolnav. Atunci mi-am spus: STOP! M-am decis să abordez toate sistemele dietoterapeutice şi să experimentez terapiile naturiste pentru a reveni la o stare de echilibru. Un prieten osteopat mi-a fost de mare ajutor făcându-mă să înţeleg că pot şi trebuie să mă vindec eu singur. Într-o zi chiar mi-a sugerat că aş putea să devin şi eu osteopat. În cele din urmă m-am decis şi m-am înscris la un colegiu.

În acea perioadă mă simţeam ceva mai bine cu sănătatea dar eram conştient că ceva, totuşi continua să nu meargă bine. Această intuiţie m-a călăuzit.

Într-o zi cineva mi-a înmânat o copie a lucrării "Apa vieţii" a lui Armstrong care trata pe larg despre urinoterapie. Atunci am înţeles cu adevărat semnificaţia străvechiului aforism oriental: "***Când discipolul este pregătit, maestrul apare***". Am ştiut în acel moment că am găsit maestrul care să mă ghideze în următoarea perioadă a vieţii mele.

Terapia părea foarte neobişnuită dar mi-am adunat toate forţele şi curajul ca să o experimentez. Reacţia a fost aproape imediată. M-am umplut de furuncule şi de "bube" pe întrega suprafaţă a corpului, în timp ce prin urină se eliminau alte toxine. Mă simţeam oribil, dar înţelegând cum acţionează această terapie naturală, am perseverat cu răbdare şi încredere. La început urina arăta opacă şi galbenă, dar treptat ea a devenit din ce în ce mai limpede iar furunculele au început să dispară unul câte unul, până când pielea a rămas curată. Am ţinut post complet (numai cu apă) patru şi chiar mai multe zile la rând pentru a-mi accelera procesul vindecării (aşa cum indica şi Armstrong, care afirma că poţi obţine o vindecare mult mai rapidă în zece zile de post complet consumând

urină, decât în 90 de zile fără post consumând un pahar de urină zilnic).

De-a lungul acestei perioade am pierdut în greutate 32 kg. Vederea s-a ameliorat, nu mai era tulbure, datorită faptului că circulaţia s-a intensificat şi presiunea sângelui a revenit la normal. De asemenea m-am fortificat, m-am vitalizat aşa încât puteam din nou să alerg 7 kilometri fără să obosesc prea mult.

Întreaga mea atitudine mentală s-a transformat în momentul în care am realizat că cea mai profundă şi adevărată vindecare este aceea realizată de tine însuţi prin efortul individual, şi care utilizează resursele şi disponibilităţile proprii cu care natura te-a înzestrat.

Dar pentru a reuşi aceasta, trebuie să avem şansa să ştim cum anume să procedăm. Ori pentru cei sătui de suferinţă, pregătiţi să acţioneze pentru propria lor sănătate, iată, apare şi cel care îi poate învăţa şi ghida."

CAPITOLUL 8

Reacţiile organismului la autoterapia cu urină

Cum se realizează procesul de vindecare.- Impurităţi, toxine şi reacţiile organismului.- Reflexul de panică.- Cazuri revelatoare.- Cum reacţionează oamenii când aud de terapia cu urină.

Procesul de vindecare presupune eliminarea toxinelor, impurităţilor, a tuturor mizeriilor care au generat boala şi care se acumulează atât în zona afectată cât şi la distanţă, perturbând chiar starea generală a organismului.

De aceea întotdeauna când metodele terapeutice amorsează această curăţire, toxinele care se elimină determină apariţia anumitor reacţii. De altfel este binecunoscut faptul că aceste reacţii de curăţire însoţesc procesul de vindecare, şi chiar folclorul a imortalizat experienţa oamenilor în acest sens prin zicala: "Este semn că te vindeci".

Oamenii ştiu că, de exemplu, într-o stare febrilă prelungită fără cauză cunoscută, dacă aplică prişniţe sau cataplasme cu produse naturale pe abdomen şi dacă apare imediat o erupţie cutanată este semn că toxinele se elimină şi se va vindeca curând. Pe de altă parte este un fapt verificat, că toxinele a căror eliminare a fost reprimată în trecut prin medicamente, se vor manifesta ulterior într-o formă sau alta, în acelaşi loc din organism sau în altul.

Este binecunoscut în această direcţie cazul unui copil care avea astm. Din antecedentele personale rezulta că la o vârstă foarte fragedă se îmbolnăvise de psoriazis care fusese tratat în mod alopat, utilizând metodele paleative cunoscute. Pe picioarele sale existau încă semnele bolii. La puţină vreme după începerea tratamentului cu urina proprie, crizele de astm au încetat, dar a reapărut psoriazisul. Tratamentul fiind început trebuia continuat cu răbdare şi perseverenţă

pentru că numai astfel, gradat, în timp s-ar fi vindecat şi psoriazisul prin eliminarea toxinelor şi purificarea generală. Mama copilului a fost prevenită de aceste posibile reacţii ale tratamentului, de interrelaţia existentă între cele două boli şi de faptul că astmul va reapare la fiecare nouă tentativă de supresare a psoriazisului prin medicamente.

Dar în pofida acestui avertisment şi pradă panicii declanşate de noua erupţie a psoriazisului, nemaiavând răbdarea de a finaliza tratamentul, mama copilului a apelat din nou la medicamente. În scurt timp crizele de astm au revenit, mai violente chiar, necesitând un tratament şi mai puternic cu sprayuri bronhodilatatoare. Corelarea celor două boli era evidentă.

O altă concluzie ce se poate trage în urma analizării acestui caz este efectul devastator al reflexului de panică ce apare în faţa unor simptome a căror cauză nu este cunoscută. În ignoranţa lui, omul vrea să scape cât mai repede şi uşor de ceea ce îl deranjează: simptomul, chiar dacă de fapt cauza rămâne.

Dacă simptomele dispar el se simte bine şi este mulţumit, dar dacă simptomele reapar, devine agitat şi speriat se grăbeşte să le reprime din nou. Este un mod foarte superficial şi haotic de a trata boala, cu consecinţe foarte grave pentru evoluţia acesteia, căci boala continuă să fie alimentată de cauza adevărată şi profundă care, nefiind depistată şi combătută, acţionează în continuare nestingherită. Acest reflex de panică reprezintă acelaşi tip de condiţionare evidenţiat de Pavlov în experienţele sale: cum apare simptomul, omul ia medicamente, mereu se procedează la fel, invariabil!

Vindecarea acestui reflex de panică se poate realiza printr-o cunoaştere autentică şi profundă a cauzelor reale ale bolii, a mecanismelor angrenate de diferite procedee terapeutice naturiste, şi are ca rezultat final starea de decondiţionare, starea de eliberare lăuntrică, de nondependenţă.

Din punct de vedere practic însă, este mai uşor să afirmi aceast adevăr decât să-i faci pe oameni să-l înţeleagă şi să-l folosească.

Un terapeut povesteşte chiar încercarea prin care a trecut el

însuşi, reuşind să-şi stăpânească panica atunci când propriul său copil era bolnav de tuse convulsivă; el şi-a ţinut fetiţa în post complet şi în fiecare seară, în timp ce ea dormea, îi făcea un tratament energetic cu mâinile, realizând pase magnetice asupra corpului eteric al copilului. Nu i-a administrat deloc medicamente, necedând reflexului de teamă atunci când au apărut reacţiile tratamentului şi copilul s-a recuperat şi s-a înzdrăvenit foarte repede.

Continuarea cazului băieţelului cu astm şi psoriazis este următoarea: când în final mama băiatului şi-a recăpătat calmul, ea a realizat că poate totuşi a existat o legătură între cele două boli. În afară de aceasta, era mult mai rău să-şi vadă fiul incapabil să respire decât să-l vadă cu erupţia psoriazică, aşa încât ea a început din nou tratamentul naturist pe care îl abandonase. Pe măsură ce respiraţia se îmbunătăţea, erupţia psoriazică apărea din nou. Ea a consultat de asemenea un terapeut, specialist în homeopatie, ale cărui remedii administrate la timpul potrivit pot fi de un mare folos în terapie. Totuşi mama copilului fiind deosebit de suspicioasă, a făcut o analiză de laborator remediului homeopatic şi rezultatul analizei a stabilit că era lactoză. Tot ce a înţeles ea din acest rezultat a fost că-i dădea fiului ei un remediu placebo. Evident că orice persoană care a înţeles principiul pe care se bazează homeopatia va pufni în râs la o asemenea reacţie pentru că este conştientă că într-un laborator de biochimie standard, specializat în analize chimice, nu se pot detecta vibraţiile energetice subtile ale remediilor homeopatice şi nu se pot măsura nici reacţiile energetice ale organismului uman stimulat de respectivul remediu. Cu toate acestea şi-a ajutat băiatul să continue tratamentul naturist şi să-şi maseze corpul cu urina proprie.

Este destul de dificil să convingi copiii să-şi bea propria urină dar şi mai greu este să le convingi pe mamele lor (care se sperie la primul semn de boală) să se stăpânească şi să continue tratamentul. Uneori este foarte greu chiar să le sugerezi o asemenea terapie dar efortul merită să fie făcut chiar şi pentru cei câţiva care vor accepta măcar să-şi maseze corpul cu urina proprie.

Mama acestui copil, încurajată de rezultatele bune obţinute de el, a utilizat metoda urinoterapiei şi în cazul fiului său mai mare. De data aceasta însă, atunci când s-a confruntat cu reacutizarea

bolilor pe care el le avea, ca reacţie la tratament, a rămas destul de calmă ceea ce a demonstrat că a reuşit să-şi stăpânească până la urmă panica şi că a învăţat ceva din experienţa anterioară.

Mai mult chiar, fratele acestei mame s-a angrenat şi el să realizeze această terapie, s-a vindecat singur prin urinoterapie iar mai târziu a devenit el însuşi un terapeut.

Un alt caz care pune în evidenţă existenţa acestei reacţii de eliminare a toxinelor este acela al unui tânăr care la câteva zile după începerea metodei Shivambu Kalpa a constatat că întregul său corp arăta ca şi cum ar fi fost acoperit cu solzi de peşte; el cunoştea că această reacţie se datora faptului că toate impurităţile şi toxinele reprimate anterior prin medicamente, părăseau acum corpul său, iar eliminarea lor se concretiza în respectiva erupţie cutanată. Cu toate acestea, el avea o stare interioară excelentă,optimistă şi pentru că el nu suferea de reflexul de panică, făcea mult haz gândindu-se ce impacientat ar fi fost medicul său curant dacă l-ar fi văzut cum arată. După aproximativ o lună, pielea sa arăta mai bine ca ninciodată.

Un alt caz: un tânăr avea un psoriazis teribil de urât la nivelul mâinilor şi picioarelor. Părea un hamburger crud. El a început terapia Shivambu Kalpa şi reacţia sa de eliminare a luat forma diareei care a persistat timp de trei săptămâni. La capătul terapiei, diareea s-a oprit iar mâinile şi picioarele sale erau normale, cu pielea moale, catifelată.

Deci psoriazisul este o afecţiune uşor de vindecat prin metoda urinoterapiei în special dacă este tratată înainte de a fi reprimată prin metodele alopate. Este concluzia la care au ajuns toţi cei care au experimentat Shivambu Kalpa.

Iată un alt caz interesant mai ales pentru că este vorba despre o persoană **aparent** sănătoasă care atunci când s-a hotărât să înceapă urinoterapia (în scop profilactic, deci pentru menţinerea sănătăţii) se considera o fiinţă echilibrată şi sănătoasă, cu atât mai mult cu cât utiliza frecvent cele mai bune şi renumite vitamine artificiale şi suplimente minerale despre care el credea (ca şi toţi ceilalţi oameni de altfel) că fac foarte bine.

La o săptămână după începerea terapiei a început să aibă dureri lombare, colicative în zona rinichilor. Încetul cu încetul,

pietrele de la rinichi pe care le dezvoltase în timp fără să fi ştiut nimic despre existenţa lor şi fără să fi avut vreun simptom, au început să coboare pe uretere şi să fie eliminate. În plus elimina o jumătate de ceaşcă de mucus pe zi prin nas şi gât. El a mărturisit că era uluit de această reacţie pentru că nu avusese nici cea mai mică idee despre cât de multe mizerii, reziduuri şi impurităţi se aflau în organismul său. Impresionat de rezultatele urinoterapiei el a început să studieze în profunzime terapiile naturiste şi mai ales Shivambu Kalpa şi a ajutat mulţi alţi bolnavi, recomandându-le această terapie.

Soţia sa, o fiinţă deosebită, profesor de yoga şi o femeie remarcabilă, urma terapia de asemenea.

Un renumit terapeut, promotor al urinoterapiei, povesteşte cu mult umor reacţiile pe care le-a observat în timp ce conferenţia pe marginea acestui subiect:

"Unii zâmbesc şi spun: *-Tu glumeşti! Faci poante! Ai chef de glumă!.* " O doamnă remarca: *Eşti bolnav!* (Nu doamnă, **am fost**!) Unii părăsesc sala de conferinţă după puţin timp, alţii văd partea amuzantă a acestui fapt. Unii stau într-o linişte adâncă, alţii pun întrebări nesfârşite, unele chiar ridicole. Aproximativ 10% încearcă această terapie şi aproximativ 5% o continuă. Teama şi neîncrederea sunt foarte răspândite. Cei care beneficiază de pe urma terapiei povestesc şi altora despre aceasta. Unele persoane, mai mult femei decât bărbaţi am observat, au curajul să o încercă chiar imediat.

Uneori, chiar în timpul conferinţei, obişnuiesc să beau un pahar din propria mea urină, ca un toast pentru Shivambu Kalpa, iar publicul înţelege de obicei ce am eu în pahar. Această atitudine realizează două lucruri: arată asistenţei că eu practic deja ceea ce îi învăţ şi îi îndemn şi pe alţii să practice şi de asemenea le demonstrează că aversiunea faţă de urină este doar un reflex condiţionat (tip Pavlov) creat printr-o educaţie greşită.

Unii din asistenţă strigă: *-Dar este dezgustător!* sau alte cuvinte cu înţeles similar.

Răspunsul meu este: *-A, dar desigur că este dezgustător dragă domnule, numai că dezgustătoare este exact starea morbidă în care vă complaceţi, starea de boală şi mizerie care vă macină în interior!*

Atât eu cât şi publicul ne-am amuzat copios în timpul unei conferinţe la o universitate în Australia, atunci când înainte de pauză, domnul care mă prezentase a anunţat: *-Toaletele domnilor sunt jos în hol pe partea dreaptă, iar ale doamnelor pe partea stângă.* Apoi a făcut o pauză şi a adăugat insinuant: *-Şi pentru comoditatea dumneavoastră, ceşcuţele de hârtie sunt pregătite aici.* Această intervenţie a provocat o explozie de râs în rândul oamenilor şi câţiva dintre ei au luat în serios oferta şi au început terapia chiar în acel moment.

În timp ce conferenţiam în California am avut odată un public foarte dificil, încăpăţânat şi foarte refractar la idee până când o adorabilă doamnă mai în vârstă, foarte simpatică, s-a ridicat şi a povestit experienţa sa despre modul în care a tot încercat timp de peste 20 de ani să se trateze singură de o afecţiune cronică şi că în final, ceea ce a salvat-o şi a reuşit să o vindece a fost propria sa "**apă a vieţii**". Am privit în ochii ei şi studiindu-i irisul am văzut semnele vindecării despre care vorbea.

Apoi, un bătrân în vârstă de 73 de ani a păşit în faţă şi a relatat o poveste asemănătoare.

În faţa publicului se aflau acum două persoane care beneficiaseră de pe urma urinoterapiei dar care ezitaseră, din timiditate, să împărtăşească şi altora minunata lor experienţă până în momentul în care s-au simţit revoltaţi de suspiciunea, neîncrederea şi rezistenţa publicului în a accepta ceea ce eu spusesem, iar ei verificaseră.

În alte ocazii am băut chiar puţin din urina altcuiva pentru a le arăta cât de simplu era. Acest fapt a putut genera o reacţie pe care numai expunerea teoretică, oricât de convingătoare era, nu o putuse realiza.

Ceea ce urmează să relatez s-a petrecut în Canada în timp ce predam un seminar de ortobionomie.

O mamă şi-a adus cu ea cele trei fiice pentru a fi examinate. Una dintre ele, o fetiţă minunată de 13 ani avea o circulaţie periferică foarte proastă în special în zona picioarelor. Mama ei avea aceeaşi suferinţă şi de aceea considera boala fetiţei ca fiind ereditară. Le-am sugerat la amândouă că ar putea obţine rezultate mulţumitoare

practicând urinoterapia.

După ce le-am spus cum ar trebui să arate urina normală la un organism sănătos precum şi modificările ce survin într-o stare patologică, fetiţa s-a dus la toaletă şi a adus o mostră din urina ei într-un pahar. Am examinat-o şi am văzut că era de un galben întunecat cu dâre filamentoase plutind în ea. În mod evident aspectul urinii semnala o stare patologică. Am întrebat fata dacă se simte în stare să o bea, dar ea s-a strâmbat şi a refuzat. Pentru a o încuraja am luat eu însumi o înghiţitură din urina ei arătându-i ce uşor putea fi. Gestul meu a avut un efect teribil asupra ei pentru că puţin mai târziu a acceptat şi ea să guste o înghiţitură din urina sa combinată cu puţină apă rece şi de asemenea să se spele cu ea. O fată curajoasă care i-a arătat chiar mamei ei că este simplu de urmat această terapie! Sora ei mai mică, de 12 ani, i-a urmat exemplul.

Trei luni mai târziu, când am consultat-o din nou pe fată, urina ei se limpezise, iar circulaţia proastă din picioare era de domeniul trecutului. Boala similară a mamei sale, care între timp se apucase şi ea de această terapie, s-a ameliorat dar desigur într-un interval mai mare de timp datorită diferenţei de vârstă. Ceilalţi copii ai săi deveniseră mult mai sănătoşi şi chiar şi soţul ei, care impulsionat de îmbunătăţirile observate la soţia şi la copiii săi, începuse de asemenea urinoterapia.

Este minunat să vezi cum copiii în puritatea şi candoarea lor găsesc o cale naturală firească spre vindecare, spre sănătate şi au curajul să nu urmeze concepţiile greşite ale părinţilor lor, adeseori îndoctrinaţi cu prejudecăţi şi idei false şi care fără să-şi dea seama, răsfrâng greşelile lor asupra copiilor, conducându-i pe aceleaşi căi către degenerare, dzechilibru şi suferinţă pe care le-au parcurs ei înşişi.

O felicit pe această mamă deosebită pentru că a înţeles că şi copiii au de asemenea libertatea deplină de a alege, în ceea ce priveşte sănătatea lor. Chiar dacă ea s-ar fi decis să nu urmeze această terapie le-ar fi îngăduit totuşi copiilor ei s-o practice.

Există de altfel adulţi, deci oameni aşa-zis "maturi" care s-au lăsat convinşi de părinţi "bine intenţionaţi" să îşi schimbe opiniile despre metodele de tratament, care de altfel ar fi trebuit să

fie exclusiv opţiunile lor şi nu ale părinţilor.

Există de asemenea soţii care îi abat pe bărbaţii lor de la această terapie numai pentru că nu concordă cu prejudecăţile lor.

Însă mult mai des apare situaţia în care bărbaţii îşi opresc soţiile de la această terapie. Se pare că femeile sesizează mai bine decât bărbaţii eficacitatea şi scopul benefic al urinoterapiei. Mai degrabă mamele sunt mai receptive şi mai deschise faţă de această metodă pentru copiii lor bolnavi, decât taţii. "

*

Este foarte important ca deciziile privitoare la propria dumneavoastră sănătate să le luaţi singuri, folosindu-vă propria intuiţie, inteligenţă, capacitatea de a înţelege şi discernământul şi să nu lăsaţi pe alţii să decidă în locul dumneavoastră. Există suficientă informaţie în această carte care să vă ajute să practicaţi Shivambu Kalpa, aşa că o puteţi angrena dacă vreţi, respingeţi-o de asemenea dacă vreţi, dar să fiţi siguri că este exact decizia dumneavoastră, pentru că numai dumneavoastră sunteţi aceia care veţi beneficia sau nu de consecinţele deciziei luate, fie ea bună sau rea.

Unele persoane care aud de această terapie se grăbesc să-şi consulte medicul curant, cerându-i părerea asupra acestei modalităţi de tratament. În cele mai multe cazuri li se sugerează că ar trebui să consulte un psihiatru, măcar şi pentru faptul de a se fi gândit la o asemnea terapie. Ironia însă constă în faptul că există în lume psihiatri care nu numai că practică Shivambu Kalpa dar conving şi pe alţi pacienţi de necesitatea acestei practici.

Terapie şocantă? Fiecare cum o consideră. **"Frumuseţea este în ochii privitorului"**, aşa cum afirmă un aforism al înţelepciunii milenare.

Revenind acum la reacţiile de eliminare a impurităţilor ce pot surveni ca urmare a declanşării procesului de purificare prin Shivambu Kalpa, trebuie menţionat faptul că o asemenea posibilă reacţie este voma. Mulţi oameni vomită tot felul de conţinuturi din stomacul lor, voma fiind o altă cale naturală de curăţire, de purificare, care a salvat chiar viaţa în cazurile de intoxicaţii acute cu

substanţe otrăvitoare: ciuperci, medicamente etc. Sunt cazuri de persoane devenite vegetariene de ani de zile şi care elimină totuşi în timpul tehnicilor specifice de purificare, cunoscute în Yoga sub numele de Shank Prakshalana, bucăţi mici uscate de salam (consumat deci cu mult timp în urmă), aceasta arătând cât de adânc se pot încrusta unele mizerii în interiorul intestinelor, ceea ce constituie cauza reală a multor boli. Aceşti oameni cu asemenea digestie proastă şi cu traiectul digestiv încărcat cu impurităţi, se îmbolnăvesc foarte uşor de ceea ce ei numesc gripă. În mod normal, oamenii cu stomacurile şi intestinele în stare bună de funcţionare nu fac gripă.

În această ordine de idei, este ilar când atleţii cu pretenţia că au o sănătate excelentă, "se întâmplă" să se îmbolnăvească de gripă pe care o tratează pompând în ei vitamine şi antibiotice.

Acestea sunt cotele extrem de înalte ale iresponsabilităţii, smintelii oamenilor, stare care este greu de depăşit. Antrenorii şi patronii diferitelor echipe ale acestor atleţi cheltuiesc averi enorme pentru a-i cumpăra dar în schimb nu-şi pot permite să piardă timpul pentru a afla cum să-i păstreze sănătoşi. La o examinare atentă şi minuţioasă mulţi atleţi "sănătoşi" sunt depistaţi cu tot felul de defecte structurale sau boli cronice. Antrenaţi şi alimentaţi cu cartofi pai, ouă şi bere (echivalentul unui combustibil de grad inferior pentru o maşină de curse), este mică mirare că atunci când apare un atlet cu o sănătate veritabilă, dublată de un talent natural şi dorinţa de a învinge, o ia înaintea celorlalţi. Cei mai mulţi dintre atleţi sau chiar antrenorii lor nu cunosc nici măcar faptul că defectele structurale la nivelul coloanei vertebrale pot coborâ timpul reflex cu aproximativ 50%. Gândiţi-vă la efectele pe care acest fapt le poate avea la un alergător sau un pilot de curse.

Alte forme pe care le pot lua reacţiile de eliminare a toxinelor în cursul acestei terapii ar putea fi durerile de cap, ameţeli, furuncule, abcese şi de altfel toate celelalte stări maladive care au fost reprimate până în momentul respectiv.

Prin această metodă, atunci când este realizată aşa cum trebuie, se poate obţine vindecarea oricărei afecţiuni care poate fi tratată de natură, deci care nu implică o urgenţă terapeutică şi adeseori după ce toate celelalte metode terapeutice au eşuat.

Ceea ce este de asemenea impresionant este că mulţi dintre pacienţii trataţi cu urinoterapie s-au vindecat într-un ritm mai rapid chiar decât se aşteptau şi chiar decât s-ar fi realizat prin utilizarea unor alte metode naturale cunoscute.

Punctul cel mai important este să urmăriţi să înţelegeţi informaţiile cuprinse în acest capitol şi să nu descurajaţi în faţa reacţiilor de purificare care apar. De fiecare dată când apare un nou simptom reamintiţi-vă că de fapt plătiţi o datorie din urmă în faţa naturii, în faţa lui Dumnezeu, o datorie mult timp amânată şi că în plata acestei datorii Dumnezeu v-a iertat pentru ignoranţa şi nebunia de care aţi dat dovadă până acum. Şi i-a iertat chiar şi pe cei care prin nebunia lor v-au menţinut în această stare de suferinţă, mizerie şi boală.

Amintiţi-vă neîncetat că:

"ERARE HUMANUM EST, PERSEVERARE DIABOLICUM"

"A greşi este omeneşte, a persevera este diabolic". Şi de asemenea meditaţi profund la ideea că:

"A ŞTI ŞI A NU ACŢIONA ESTE SUPREMA LAŞITATE"

CAPITOLUL 9

Importanţa pielii în terapiile naturale

Greşeli în modalitatea de menţinere a pielii.- Reacţia pielii la tratamentul cu urină.- Despre arsuri.

Chinezii descriu pielea ca fiind "un înveliş al creierului".

Un cercetător occidental a numit-o "al treilea plămân şi al treilea rinichi". Dacă funcţionalitatea rinichilor este perturbată datorită unei boli, pielea va prelua şi sarcina rinichilor, de epurare şi de eliminare şi astfel va apare transpiraţia în exces. Întotdeauna când un pacient relatează că se confruntă cu transpiraţie excesivă la nivelul mâinilor şi picioarelor aceasta semnifică faptul că rinichii săi funcţionează prost. Dacă rinichii ar funcţiona perfect, ar dispare şi excesul de transpiraţie.

De asemenea pielea este un mare eliminator de material rezidual, de toxine şi impurităţi, această eliminare manifestându-se prin erupţiile cutanate care apar şi care reprezintă cel mai adesea reacţia spontană şi naturală a organismului de a se apăra, deci practic o modalitate de însănătoşire; din neştiinţă şi teamă, oamenii se adresează medicilor care se grăbesc să eticheteze această reacţie de purificare în mod eronat, diagnosticând diverse boli de piele şi drept urmare încearcă să reprime simptomele, chipurile să le "vindece" prin medicaţie.

Vă puteţi imagina cât rău ne putem provoca atunci când împiedicăm toxinele, impurităţile să iasă prin piele?

Şi acum să aruncăm o privire asupra modului în care pielea este maltratată zilnic, din neştiinţă.

Spălarea pielii prea des cu apă fierbinte nu este recomandată, de aceea ar trebui realizată numai din când în când, în rest folosindu-

se apă călduță. După asemenea băi ar trebui utilizată apă rece pentru a stropi pielea. Acest duș cu apă rece ar trebui să fie urmat de ștergerea și masarea pielii cu un prosop aspru. De asemenea trebuie evitată spălarea pielii capului cu apă fierbinte, fiind mult mai recomandabilă utilizarea apei călduțe, ceea ce are efecte benefice nu numai asupra pielii capului ci și asupra întregului organism.

Un alt pericol îl reprezintă utilizarea în exces a săpunului. Săpunurile sunt de obicei alcaline în timp ce pielea este mai acidă. Și atunci să nu ne mirăm că pielea se usucă, își pierde suplețea, elasticitatea și strălucirea și chiar se descuamează atunci când nu își poate menține echilibrul natural. Pielea uscată și cu echilibrul acido-bazic perturbat nu poate elimina toxinele la fel de eficient. Iată deci un alt motiv pentru ca mâinile și picioarele să transpire excesiv.

Acum să ne gândim la dezastrul care se adaugă la aceste obiceiuri pentru acei oameni care iau medicamente pentru a-și suprima transpirația picioarelor.

Sau să ne gândim de asemenea ce se întâmplă atunci când pielea nou-născuților este permanent pudrată, aceasta realizând o astupare a porilor pielii. Devine ușor de înțeles de ce atât de mulți bebeluși fac urticarie și eczeme: este reacția naturală a organismului în încercarea de a face față acestei agresiuni. Această ignorare de către mamele neșiutoare și inconștiente a legilor naturii, a căilor naturale de eliminare a impurităților și a deșeurilor, face de fapt ca ele să nu-și ajute copiii ci să le mențină o stare de intoxicare care mai târziu, prin acumulare, va genera boli mai grave. Așa încât organismul copilului trebuie să găsească o altă modalitate de a elimina reziduurile aceasta realizându-se prin mucus sub forma tusei, strănutului, răcèlilor.

Din nefericire și aceste reacții sunt imediat suprimate, ele fiind considerate alte noi "boli invadatoare", folosindu-se împotriva lor aceleași mijloace de "tratament". Iar dacă și acum organismului drăgălașului bebeluș poate rezista, se poate împotrivi tuturor acestor prejudicii aduse delicatului proces natural de eliminare a toxinelor, în acest caz "grijulia" mamă n-a făcut altceva decât să pregătească un alt viitor bolnav cronic, care la rândul său, acționând identic cu el însuși și cu copilul său va forma un alt bolnav cronic și așa la nesfârșit.

Și dacă acum vă veți întreba când va lua sfârșit toată această agonie veți găsi răspunsul citind statisticile medicale oficiale publicate și care arată că rata de creștere a bolilor cronice degenerative este îngrijorătoare. Cu alte cuvinte, răspunsul este că în loc ca acest proces să ia sfârșit, el de fapt ia amploare.

Toată această stare de prăbușire gradată a stării de sănătate, rezidă în mare parte în faptul că noi permitem altora să poarte grija și să-și asume responsabilitatea propriei noastre sănătăți pentru că noi suntem mult prea leneși și ignoranți să avem noi înșine grijă să ne menținem ființa noastră într-o deplină stare de armonie. Majoritatea oamenilor se lasă legați la ochi, așteptând de la alții să-i conducă de-a lungul pantei abrupte a vieții, amăgindu-se că își iau precauțiile necesare și se asigură că persoanele care îi conduc au picioare puternice și o vedere perfectă. Dar cum ar putea un om legat la ochi să-și dea seama că cel care îl conduce are vedere bună? Este un nonsens. Dar oamenii acceptă să se păcălească singuri. Și atunci, ideal ar fi ca oamenii să se dezlege la ochi și să vadă ei înșiși pentru ei, și chiar mai mult decât atât să învețe cât mai mult din fiecare lecție pe care viața o oferă.

Un alt obicei care este nepotrivit și dăunător pentru piele, este utilizarea unei vestimentații neadecvate și excesive. Cu cât corpul este expus mai mult la soare și la aer cu atât este mai bine pentru el. Există unele persoane ale căror corpuri nu simt niciodată aerul curat, nici măcar nu văd lumina soarelui. Chiar și în timpul nopții ei se îmbracă cu diferite articole vestimentare pentru somn. Și cu copiii se procedează la fel. Adeseori putem vedea copii în cărucioare îmbrăcați din cap până-n picioare, încotoșmănați, exact ca niște eschimoși, chiar dacă vremea este călduroasă iar ziua însorită.

Iridologia evidențiază în mod invariabil la acești oameni, prezența unei cruste groase care încercuiește marginea exterioară a irisului. (Vezi capitolul despre iridodiagnostic).

Majoritatea oamenilor, dintr-o pudoare greșit înțeleasă, respinge nudismul fără să cunoască efectele complexe și binefăcătoare pe care contactul pielii direct cu aerul le are asupra sănătății lor.

Există multe ființe inteligente, deschise la minte, care realizează dincolo de orice prejudecată, ce experiență minunată din

punct de vedere al sănătății, oferă nudismul, ce regenerare și vigoare conferă trupului băile de soare și de aer. Este de asemenea o adevărată încântare și un mediu extrem de propice dezvoltării firești și armonioase a copiilor. Toți copiii acestor oameni sunt de departe cei mai sănătoși copii, atât la minte cât și la trup și privesc ambianța într-un mod cât se poate de natural și firesc, reușind să-și păstreze această candoare și atunci când cresc.

Atunci când pielea este sănătoasă și funcționează în mod normal, este moale, flexibilă și fără nici-o coajă sau crustă. Pielea uscată sau prea grasă reflectă în extorior un dezechilibru din interiorul corpului.

Desigur că și expunerea exagerată la soare ar putea usca pielea și de asemenea mulți alți factori, dar cele mai multe dintre problemele de piele sunt cauzate de hainele necorespunzătoare pe care le folosim și de lipsa aerului. Semnele rămase pe pielea abdomenului după o sarcină arată faptul că pielea nu funcționează normal. Unele din aceste semne pot fi atât de pronunțate încât arată ca niște cicatrici postoperatorii. Dacă o mamă a fost sănătoasă în timpul sarcinii și și-a masat în mod regulat pielea cu propria sa urină, ea va fi uimită să constate cât de puține astfel de semne va avea și cât de mici vor fi ele. Pielea este atât de importantă încât noi nu putem trăi fără ca ea să funcționeze normal. În această direcție este cunoscut cazul unui copil care a fost pictat pe toată suprafața pielii cu vopsele aurite pentru un carnaval și ca urmare a acestui fapt, copilul a murit.

Pielea este întotdeauna implicată în orice boală datorită funcției sale de eliminare, așa încât putem înțelege cu ușurință importanța acesteia atunci când angrenăm un proces de autovindecare. Toate sistemele de vindecare bazate pe metode naturale recunosc și evidențiază importanța pielii.

Folosirea urinii proprii sub forma unor comprese aplicate pe piele ajută la eliminarea toxinelor și în același timp urina oferă corpului elemente nutritive sub forma sărurilor pe care le conține și care sunt absorbite prin piele.

Pielea este de altfel un organ cu dublă funcție, pe de o parte ea lasă să se elimine toxinele dar de asemenea este capabilă să absoarbă substanțe folositoare. De exemplu o persoană care lucrează

într-o mină de sare timp de mai mulți ani, poate absorbi suficientă sare în corpul său, chiar numai prin pielea mâinilor astfel încât să atingă un nivel ridicat al clorurii de sodiu în sânge. Înțelegând acest aspect, putem realiza ce greșeală gravă o reprezintă masarea pielii (mai ales la nou născuți) cu creme sintetice , artificiale care conțin plumb și zinc, substanțe care sunt extrem de toxice pentru ficat, și care pe de altă parte împiedică eliminarea toxinelor prin piele.

De ce să nu se dea copilului șansa de a-și menține sănătatea sau de a se vindeca el singur, lăsându-l dezbrăcat în aer curat, la soare, fără creme inutile ba chiar dăunătoare? Se economisesc bani, se salvează ficatul copilului și se menține o sănătate optimă.

Pentru majoritatea bolilor de piele este recomandată urina proaspătă. Armstrong indica pacienților săi masarea pielii cu urină proaspătă, o dată sau de două ori pe zi; deosebit de utilă este de asemenea aplicarea cataplasmelor cu urină pentru a putea elimina furunculele, rănile sau alte infecții ale pielii.

Un pacient care prezenta o rană la braț, ce începuse să se infecteze, necesita neapărat îngrijire urgentă. În timpul noaptii el a aplicat o compresă cu urină. A doua zi inflamația dispăruse și brațul se normalizase din acest punct de vedere.

Să ne oprim acum asupra arsurilor. În cazul arsurilor severe pielea exterioară este foarte grav afectată. Știm de asemenea că procesul de regenerare al pielii presupune apariția și creșterea unui nou strat. În acest sens, pentru ca procesul să aibă loc în mod natural, porțiunea afectată a pielii vechi trebuie eliminată pentru a se face loc porțiunii noi. Acest proces nu se mai poate desfășura atunci când arsura este tratată cu medicamente care tăbăcesc pielea afectată care astfel rămâne pe loc, vindecarea fiind mult întârziată. Suprafețele cicatrizate lucioase care se pot vedea după o arsură gravă nu sunt altceva decât bucăți de piele tăbăcită care adeseori necesită chirurgie plastică reparatorie pentru a elimina aspectul inestetic și care, ca orice intervenție chirurgicală implică durere iar uneori chiar riscul de infectare.

La polul opus se află alternativa în care toate aceste necazuri și chinuri pot fi eliminate plasând pe arsură, în mod simplu și eficient, comprese cu urină. La început va ustura din cauza sărurilor

conţinute în urină, dar foarte curând va începe procesul de vindecare care reclamă anumite substanţe nutritive pe care urina le conţine. Pielea veche, distrusă se elimină în mod natural şi va face loc pentru cea nouă. Rezultatul final este minunat şi nu mai apar cicatricile neplăcute.

Unui pacient care suferise la mână o arsură foarte puternică cauzată de abur, şi care avea dureri îngrozitoare, i s-a sugerat ca remediu urinoterapia. După ce a aplicat pe zona afectată o compresă curată de bumbac înmuiată în urina proprie , durerea a mai persistat câteva minute, pentru ca apoi în mod gradat să cedeze. Câteva zile mai târziu, pielea nouă, regenerată era roz, avea un aspect natural, iar în final vindecarea s-a produs perfect nerămânând nici măcar vreun semn sau vreo urmă a arsurii. Cele câteva zile până s-a vindecat complet, a menţinut permanent respectiva bucată de bumbac îmbibată cu urină. Dacă ar fi lăsat să se formeze o crustă, aceasta ar fi putut genera un spaţiu dedesubtul ei ceea ce ar fi întârziat vindecarea, căci atunci când crusta cade, ţesutul de dedesubt este umed, necicatrizat.

Se ştie, de asemenea că apa rece, veche, este bună în arsuri dar nu realizează aportul de substanţe nutritive atât de necesare în vindecare pe care urina le conţine.

De asemenea, pentru arsurile provocate de expunerea prelungită la soare, urina este un remediu excelent. Un pacient care suferise o asemenea arsură destul de puternică a utilizat imediat cataplasme cu urină pe zonele afectate, menţinându-le în timpul nopţii şi zilei următoare. Apoi la fiecare micţiune utiliza jetul mijlociu al urinii pentru a-şi spăla şi masa uşor zonele afectate. A fost foarte încântat să constate că nu a mai apărut nici o flictenă aşa cum se întâmplă în mod obişnuit şi regenerarea s-a produs doar în câteva zile fără să rămână cicatrice.

*

Este extraordinar să te poţi vindeca singur, cu mijoace naturale existente în propria ta fiinţă. Este un sentiment de bucurie şi de libertate, de încredere în forţele naturii care, atunci când sunt

în mod inteligent angrenate şi într-o direcţie pozitivă, benefică, aşa cum este de exemplu procesul de vindecare, potenţează infinit forţele individului, deschizându-l către Univers.

A te vindeca singur, încetând a mai fi dependent de medici, medicamente, bioenergeticieni, reprezintă un mare pas pe calea dobândirii controlului şi a capacităţii de a-ţi construi singur destinul, reprezintă o primă şansă de a deveni o fiinţă cu adevărat liberă.

Există de asemenea şi alte modalităţi terapeutice naturiste minunate cum ar fi: homeopatia, fitoterapia dar chiar şi faţă de acestea urinoterapia prezintă anumite avantaje: păstrează o parte din energia (prana) fiinţei care în loc să se piardă prin eliminarea urinii aşa cum se întâmplă în mod obişnuit este recirculată şi utilizată în procesul de vindecare. Din punct de vedere bioenergetic boala apare atunci când în aura fiinţei respective apare un deficit, o mare carenţă de energie, prin vlăguire, epuizare, pierderi de energie pe toate căile (ejaculare, menstruaţie, tensiune fizică şi psihică, frustări, neîncredere, gânduri negative, mânie, etc). Abia după aceea apar simptomele în planul fizic, în zona organului afectat. Deci cauza adevărată a oricărei boli o reprezintă deficitul de energie. De aceea adevăratul tratament la nivel de cauză nu este cel destinat să omoare germenii patogeni sau să rezolve incompatibilităţi imunitare - cum consideră medicina modernă - ci acel tratament care elimină energiile perturbatoare şi realizează un aport de energie care trebuie modulată pe frecvenţe pozitive, dinamizatoare şi armonizatoare. Iată de ce urina, prin energia pe care o vehiculează poate constitui un remediu excelent.

Prea mult timp noi, oamenii acestei lumi am extras şi am folosit într-un mod haotic, dezechilibrat toate valorile naturii din pământ, din aer, din apă şi nu ne-am făcut probleme în legătură cu viitorul. Afirmăm că suntem îngrijoraţi şi că purtăm grija viitorului copiilor noştri, dar în acelaşi timp cheltuim şi risipim într-un mod bezmetic, demential, inconştient, toate resursele naturii şi sănătatea pe care am moştenit-o de la natură, ca şi cum nu ar exista niciodată un mâine. Viitorul va există totuşi dar va fi exact aşa cum îl pregătim acum, în prezent. Ce vom semăna astăzi, vom culege mâine.

Orice fiinţă înzestrată cu bun simţ şi inteligenţă poate remarca cu uşurinţă că acest sfârşit de mileniu, sfârşit de eră, Kali Yuga este bazat mai mult pe distrugere, dezechilibru existând foarte puţină grijă pentru conservarea fiinţei umane şi a naturii în general. Această stare de haos, de distrugere şi pierdere se manifestă în toate domeniile vieţii, dar dacă în domeniul material pierderile sunt recuperabile, în domeniul sănătăţii oamenilor pierderile pot fi ireversibile, ele interesează corpurile şi minţile ruinate, distruse ale victimelor acestui sistem medical oficial actual care urmăreşte să ne convingă că vindecarea nu se poate realiza decât într-un mod artificial prin intermediul medicamentelor sintetizate şi al altor procedee invazive sau toxice.

George Bernard Shaw spunea în acest sens într-un mod foarte sugestiv: *"Dacă rasa umană nu se va ridica la cotele cele mai înalte, atunci va fi înlocuită de una superioară"*.

*

Revenind deci la utilitatea urinoterapiei pentru menţinerea funcţionalităţii optime a pielii trebuie menţionat faptul că în fiecare dimineaţă, după bărbierit, bărbaţii îşi pot masa pielea feţei cu urină şi după aceea să se stropească cu apă rece; ceea ce le va genera o stare foarte bună.

Orice contuzie, rană, inflamaţie sau zgârietură (chiar răni deschise) pot beneficia de acest tratament. Există multe cazuri de pacienţi care prezentau răni deschise, rebele la orice alt tratament şi care s-au vindecat într-un timp foarte scurt cu urinoterapie. Un pacient care avusese o ulceraţie în zona mâinii, care rezistase oricărei metode de tratament, a reuşit să se vindece în timp de 10 zile cu urinoterapie, atât de bine încât la locul respectiv nu mai rămăsese decât o cicatrice foarte fină, estompată, care mai amintea de rana ce fusese înainte acolo. Tot ceea ce a făcut a fost să îşi aplice o compresă înmuiată în propria sa urină şi să o păstreze permanent pe rană câteva zile.

De asemenea, înţepăturile de insecte pot beneficia foarte bine de acest tratament. Un adept convins al acestei metode povesteşte cu

mult umor cum odată, în timpul vacanţei petrecute în Scoţia cu soţia şi copiii săi, au rămas într-o noapte lângă un lac, într-un peisaj de o frumuseţe magnifică.

"Eram practic mâncaţi de vii de către insecte, un fel de musculiţe care se găseau acolo. Am pus comprese cu urină pe toate zonele afectate de înţepăturile acestor insecte, în special pe faţă, gât şi braţe. O zi mai târziu, după ce am plecat de acolo nu mai era nici o urmă a faptului că fusesem literalmente maltratat de aceste insecte. Soţia mea care în acea perioadă era sceptică şi relativ refractară la această terapie (pentru că mai purta încă amintirea formării sale ca laborant în domeniul bacteriologiei) a folosit diferite unguente, soluţii medicamentoase şi i-au trebuit două săptămâni pentru a-şi restabili zonele afectate. Această experienţă însă a convins-o că totuşi urinoterapia poate fi deosebit de eficientă iar mai târziu, după ce a mai experimentat şi verificat, i s-a consacrat cu toată încrederea şi abnegaţia".

*

Pentru masarea pielii se poate utiliza de asemenea urina altei persoane în locul propriei urini. Odată, fiica unui practicant al acestei metode terapeutice a suferit arsuri destul de severe în zona braţelor, provocate de expunerea prelungită la soare; tatăl său a tratat-o înfăşurându-i braţele în comprese îmbibate cu urina sa, reuşind astfel să o restabilească foarte repede. Există de asemenea situaţii când, din motive patologice, propria urină nu este disponibilă şi atunci utilizarea urinii unei alte persoane reprezintă un gest salutar cu rezultate excepţionale.

De exemplu o pacientă aflată temporar în stare de blocaj renal, datorat litiazei renale, a utilizat urina fiicei sale ceea ce a ajutat-o foarte mult la restabilire. După ce blocajul renal a fost suprimat, micţiunile reluându-se normal, (ceea ce s-a întâmplat de altfel foarte repede), pacienta a putut relua urinoterapia, utilizându-şi propria urină.

Armstrong relatează cazul unui pacient, diagnosticat cu orhită (inflamarea testiculelor) ceea ce nu-i permitea urinarea. Armstrong

i-a dat pacientului o cană din urina sa şi a obţinut efectul dorit: inflamaţia a cedat şi micţiunile s-au reluat. Pacientul a consumat apoi propria sa urină, a postit 17 zile iar în finalul acestui tratament a reuşit să se vindece. Un prieten de-al lui Armstrong care era medic, a fost atât de impresionat de evoluţia acestui caz încât l-a descris într-un articol pe care l-a oferit apoi spre publicare la 4 jurnale medicale dar toţi au refuzat să-l publice.

Este uimitor cum o modalitate de vindecare atât de eficientă, naturală, nenocivă, necostisitoare şi uşor de realizat cum este urinoterapia trebuie ignorată doar pentru faptul că nişte oameni obtuzi, fără intuiţie, indiferenţi faţă de oameni şi sănătatea lor dar aflaţi într-o postură oficială, o declară neştiinţifică fără a o fi studiat sau experimentat vreodată.

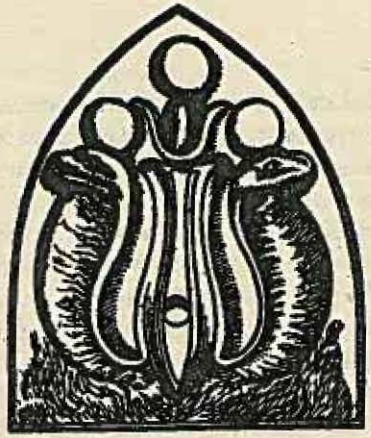

Capitolul 10

Metodele de aplicare a terapiei Shivambu Kalpa

Cum poate fi depăşit blocajul mental.- Abordarea gradată a terapiei.- Metoda modernă germană.- Constituienţii urinii şi justificarea virtuţilor terapeutice ale acesteia.- Precauţii importante.- Indicaţii.- Reacţii posibile la terapie.

Reţineţi că cel mai mare obstacol în aplicarea acestei terapii îl reprezintă propria minte îmbâcsită cu prejudecăţi şi plină de convingerea (falsă, nefondată) că ştie tot fără a-i mai fi necesar să cerceteze.

Dificultatea în a accepta urinoterapia este cauzată în special de educaţia rigidă şi obtuză pe care am primit-o, de modul în care am fost învăţaţi să ne privim corpurile. O educaţie care ne-a învăţat că sentimentul de ruşine, de pudoare presupune nu numai să ne scundem anumite zone "intime" ale corpului ci chiar să ajungem să avem noi înşine o stare de respingere, chiar de silă faţă de aceste zone considerate "murdare".

Mulţi dintre noi am fost educaţi ca de fiecare dată când mergem la toaletă, chiar numai pentru a urina, trebuie după aceea să ne spălăm foarte bine pe mâini cu mult săpun şi apă pentru a ne descotorosi de acei "germeni nesuferiţi" pentru că, în fond, tocmai am atins "părţile noastre murdare".

La o analiză mai atentă, profundă a acestei atitudini se pot sesiza de fapt conotaţii sexuale; interdicţia - determinată de prejudecăţi şi proferată prin educaţie - de a nu ne explora propriile noastre corpuri şi potenţialităţile pe care le ascund, este instituită pentru a nu afla ceea ce cu adevărat suntem, pentru a ne menţine într-o stare de ignoranţă asupra propriei noastre fiinţe, într-o stare de contracţie, de frustări, de dependenţă. Prejudecăţile susţin că explorarea regiunilor "ruşinoase" ale organismelor noastre ar putea

crea premizele căderii în "păcat". Aceasta face ca majoritatea oamenilor să simtă şi să considere că tot ceea ce este legat de organele sexuale şi organele de eliminare este "murdar", "ruşinos" şi nu trebuie explorat.

Metoda urinotrapiei deşi deosebit de valoroasă, este, trebuie să recunoaştem, rezervată totuşi acelor fiinţe umane capabile să-şi depăşească limitările minţii, acelor oameni care au curajul să treacă peste prejudecăţile formulate de alţii şi mai ales acelora care situează propria lor sănătate şi evoluţie spirituală mai presus de meschinele condiţionări exterioare. Este adevărat că nu-i deloc uşor ca la un moment dat să-şi schimbi complet obiceiurile vechi şi să transformi un mod de viaţă dezechilibrat, vicios, cu dezinteres aproape total pentru menţinerea sănătăţii, într-o manieră optimă şi echilibrată de a trăi.

Dar aşa cum s-au format aceste obiceiuri rele, tot aşa ele pot fi dezrădăcinate, prin înlocuirea lor gradată, treptată, cu obiceiuri bune.

Este momentul aici să ne amintim de ceea ce spunea medicul şi marele înţelept indian Sivananda:

"Cine seamănă un gând bun, culge o acţiune bună; cine seamănă o acţiune bună culege un obicei bun; cine seamănă un obicei bun culege un caracter bun; cine seamănă un caracter bun culege un destin bun", şi de asemenea, trebuie să fim conştienţi că acest adevăr este perfect valabil şi în sens negativ: cine seamănă o intenţie, un gând, o acţiune rea, culege un obicei rău care va genera în timp un caracter rău, culegându-se astfel roadele unui destin rău.

Deci în funcţie de modul în care alegem să acţionăm şi de obiceiurile pe care ni le cultivăm, depinde destinul nostru pe care de fapt ni-l construim noi înşine prin ***fiecare*** alegere pe care o facem în ***fiecare*** clipă a existenţei noastre, de noi înşine depinzând în final starea de bine sau de rău pe care o trăim.

Dar cu atenţie, luciditate, răbdare, perseverenţă şi voinţă noi putem înlocui gradat obiceiurile rele cu cele bune şi astfel să imprimăm un sens ascendent drumului nostru prin această viaţă, fiind convinşi de faptul că orice energie investită într-o anumită direcţie nu

va rămâne fără răspuns şi că mai devreme sau mai târziu ea se va concretiza în izbândă.

Nenorocirea este că totuşi oamenii pot trăi, şi chiar aleg să trăiască în felul acesta dezechilibrat şi vicios.

Este adevărat că Dumnezeu ne-a înzestrat cu organisme cu o fantastică disponibilitate şi o extraordinară putere de adaptare la condiţii foarte dificile.

Dar acesta nu este un motiv să irosim în mod prostesc aceste disponibilităţi, sau mai grav să creem noi înşine, în mod voluntar (dar inconştient), aceste condiţii interioare şi exterioare precare biciuindu-ne organismele şi epuizându-ne rezervele.

Este uluitor cum oamenii se pot amăgi singuri atunci când exclamă: *"Nu-i adevărat că fumatul mă va doborî! Tatăl meu a murit la 80 de ani cu ţigara în gură şi nu a suferit!"* Sau: *"De ce să fac eu altfel dacă toată lumea face la fel?"*

Este un mod gregar, răuvoitor şi complet lipsit de înţelepciune de a considera această problemă. Fiecare om este un unicat biologic, bioenergetic şi spiritual. Nu trebuie să ne raportăm la exemplele proaste ale altora ci la propriile noastre condiţii şi aspiraţii. Există persoane care pe de o parte se lamentează permanent cât de rău se simt, iar pe de altă parte se târăsc abulic continuând să fumeze, să bea, să se îndoape cu medicamente pe care şi le administrează singuri, să consume alimente toxice şi impure, să respire incorect, să gândească şi să acţioneze meschin şi mai ales să respingă a priori, cu obstinaţie, orice terapie autentică, tradiţională, care l-ar putea ajuta cu adevărat. De aceea tratatele străvechi afirmă despre urinoterapie că este un "mărgăritar" care nu se "aruncă la porci", ci este destinată acelor oameni puternici şi lucizi care aspiră la desăvârşire.

*

Prejudecăţile şi condiţionările trebuie depăşite în mod inteligent, gradat, şi putem începe prin a ne spăla mâinile cu un pic de urină. Dacă vom face aceasta în mod sistematic pielea mâinilor noastre va deveni catifelată, fină şi flexibilă.

Odată ajunşi în acest moment merită să remarcăm faptul că deşi am îndrăznit să ne spălăm pe mâini cu urină, încă mai suntem în viaţă!!!

După ce am lăsat urina în contact cu pielea mâinilor suficient de mult pentru a se putea infiltra, putem clăti mâinile cu apă rece deşi este mult mai recomandabil să le lăsăm aşa. E simplu, nu?

Dacă simţiţi că vă creşte curajul, puteţi spăla chiar şi alte zone ale corpului cu urină, puteţi pune puţin pe faţă şi puteţi clăti părul în urină.

Apoi puteţi să masaţi gâtul cu urină, picioarele şi în final vă puteţi aşeza chiar în cadă masându-vă întregul corp cu propria urină, după care este binefăcător şi relaxant să vă stopiţi cu apă rece.

Aţi căpătat deja mai mult curaj? Atunci puteţi pune o picătură de urină pe limbă, apoi luaţi chiar o mică înghiţitură de urină proaspătă şi limpede.

Nu fiţi negativişti, autosugestionându-vă că: *"Urina pe care o beau eu acum este murdară, este un lichid mizerabil"*. Spuneţi-vă mai degrabă că: **"ceea ce beau eu acum este "apa lui Shiva" este "apa vieţii", este un nectar divin"**, căci aşa şi este, iar mărturie stau tratatele înţelepciunii şi tradiţiei milenare.

În fond, aţi crezut fără să verificaţi şi fără să experimentaţi atâtea afirmaţii din alte cărţi în care vi s-a spus că urina este mizerabilă. De ce n-aţi cerceta acum şi celălalt punct de vedere?

Dacă nu doriţi să o beţi simplă puteţi foarte bine să o amestecaţi cu puţină apă rece sau chiar cu suc de fructe. De asemenea o puteţi lăsa să se răcească dacă consideraţi că vă este mai uşor astfel. După ce vă mai obişnuiţi şi vă vine mai uşor, beţi chiar un pahar întreg deodată. Puteţi fi convinşi că odată ce aţi făcut primul pas şi aţi putut constata că nu este un lucru atât de dificil şi neplăcut cum vă apărea înainte, prin mintea deformată şi distorsionată de prejudecăţi, veţi consuma urina într-un mod tot atât de natural cum consumaţi alte alimente sau băuturi.

Înainte de a începe să o beţi, priviţi totuşi atent urina adunată în pahar. Pentru aceasta folosiţi un pahar curat, transparent şi lăsaţi 10 minute, după care agitaţi conţinutul. Dacă urina este tulbure şi conţine mase turbionare de filamente care plutesc în ea, acest aspect

indică faptul că echilibrul biologic este perturbat şi organismul se află într-o stare patologică. Întrucât urina este rezultatul direct al filtrării sângelui înseamnă că disfuncţia poate fi locală, la nivelul aparatului urinar sau la distanţă, interesând alte aparate sau sisteme. Într-o stare bună de sănătate urina trebuie să fie limpede, fără nici un fel de filamente sau alte formaţiuni în ea.

Este normal ca urina să aibă culoarea chihlimbarului dimineaţa şi să fie galbenă în timpul zilei, dar nu trebuie să aibă un miros înţepător, neplăcut. Trebuie remarcat aici un aspect interesant şi anume: dacă urina are un miros de amoniu aceasta se datorează faptului că organismul se află într-o stare de hiperaciditate, întrucât amoniul este format de rinichi pentru a neutraliza acizii. După o anumită perioadă de practică a urinoterapiei mirosul va vira spre acid ceea ce dovedeşte că excesul de acizi s-a mai neutralizat, echilibrul acidobazic tinzând să se normalizeze. Pe măsură ce devenim mai sănătoşi urina va deveni mai clară şi dacă se va bea în mod sistematic, ea va deveni perfect clară, inodoră, incoloră şi insipidă.

În mod natural, în funcţie de diferitele mâncăruri pe care le ingerăm, urina poate avea mai multe aspecte, culori şi gusturi. Dacă de exemplu se consumă suc de sfeclă, evident că urina va fi roşie. Dacă se consumă multă sare, ea va fi foarte sărată. Dacă se consumă băuturi dulci, urina va avea de asemenea gustul dulce.

Atunci când ne vom perfecţiona capacitatea de a observa atent urina, aspectul său ne va furniza informaţii valoroase despre starea organismului. Pentru ochiul atent şi experimentat, urina este practic o veritabilă reflectare a problemelor interioare pe care le avem, precum şi a obiceiurilor proaste pe care le-am căpătat. Acest fapt explică de ce mulţi dintre vindecătorii greci antici utilizau urina ca un indicator preţios al stării de boală şi a evoluţiei procesului de vindecare a pacienţilor. De altfel şi astăzi, vindecătorii naturişti, conştienţi de valoarea diagnostică a urinii, extrag informaţii de maximă importanţă din aspectul acesteia. Chiar medicii şi cercetătorii moderni realizează unele teste pentru diagnosticarea cancerului analizând saliva şi urina.

Un pacient care a început să practice urinoterapia relata că a fost surprins să observe cât de rapid şi relativ corect au putut fi

realizate aceste teste şi constata că nivelele zahărului (glicemia) şi sării în sânge, care înainte de a începe urinoterapia erau foarte ridicate, se normalizaseră după tratament.

*

O metodă de realizare a urinoterapiei este următoarea: la sculare se beau 1-2 pahare de urină colectată **obligatoriu** din jetul mijlociu, combinată sau nu cu puţină apă rece. Din această cantitate se poate păstra o parte pentru masarea corpului, pentru a spăla ochii cu câteva picături, pentru urechi şi pentru curăţarea nasului prin aspirarea pe nări a urinii amestecate cu apă. Acesta este un procedeu binecunoscut în yoga numit Kriya (procedeu de purificare), dar care este mult mai eficient atunci când este realizat cu urină.

Procedeul se realizează astfel: se trage pe o nară urina din podul palmei de pe aceeaşi parte cu nara, în timp ce cu degetul arătător de la cealaltă mână se astupă cealaltă nară. Se repetă procedeul în mod alternativ până se obţine senzaţia de curăţire.

De asemenea se poate utiliza urina pentru spălatul pe dinţi, aceasta fiind o madalitate excelentă pentru menţinerea dinţilor şi gingiilor sănătoase.

După masarea corpului cu urină şi după ce pielea a absorbit bine urina (după cel puţin 2 ore) se poate realiza o îmbăiere caldă pentru câteva minute după care urmează un duş şi apoi frecarea pielii cu un prosop aspru. Trebuie utilizat cât mai puţin săpun şi numai din cele naturale. În această stare tonică şi de dinamizare se pot realiza exerciţii şi posturi yoga.

Se poate astfel uşor obsrva că prin această modalitate de realizare a toaletei se elimină foarte multe produse cosmetice artificiale, sintetice pe care oamenii le utilizează în mod obişnuit. Şi iată astfel un alt avantaj al metodei, cel pecuniar: economisirea banilor care se investesc în aceste produse.

Urinoterapia ajută foarte mult la creşterea părului fiind eficientă în alopecie (chelie) şi de asemenea ajută la repigmentarea bărbii şi părului albit, datorită faptului că unii dintre hormonii sexuali

sunt reintergraţi în organism prin reciclarea urinii.

Urina are rolul, prin substanţele pe care le conţine, de a declanşa procesul de defecaţie şi de a amplifica peristaltismul intestinal ceea ce are drept consecinţă eliminarea constipaţiei, una din cele mai grave tulburări cu care se confruntă omul modern şi care constituie cauza multor boli, nu numai ale tubului digestiv.

Există nenumărate versiuni despre care trebuie să fie frecvenţa zilnică a procesului de defecaţie. Anumite cărţi spun că este bine să se elimine fecalele de trei, de două sau chiar o singură dată pe zi. Dar nu aceasta este adevărata problemă. Unii oameni merg în mod regulat la toaletă de trei ori pe zi, şi cu toate acestea colonul lor este plin de impurităţi şi de depuneri întărite şi încastrate în peretele intestinal. Este bine să se creeze obişnuinţa de a merge la toaletă o singură dată pe zi, dimineaţa, după ce se consumă urina.

Dacă intestinele sunt complet curăţate cu această ocazie, nu mai este necesar de a merge din nou la toaletă în timpul zilei. Evident că procesul de defecaţie depinde în mod direct de modul de alimentaţie, aşa încât în cazul unei alimentaţii abundente este foarte posibil să se meargă mai des la toaletă, digestia fiind foarte mult solicitată. Dar pentru omul conştient care doreşte să-şi controleze organismul şi să-şi educe funcţiile digestive şi excretorii, devine necesară abordarea unei diete echilibrate cantitativ şi calitativ, ceea ce duce la normalizarea digestiei şi la posibilitatea creerii obişnuinţei de a elimina deşeurile digestive sub forma fecalelor, o dată pe zi.

Oferim mai jos un exemplu de dietă optimă şi o modalitate de realizare a urinoterapiei.

Se serveşte un prânz uşor şi unul mai constitent, zilnic. După ce mâncarea a părăsit stomacul şi digestia gastrică s-a încheiat deci, la aproximativ o oră şi jumătate - două ore după masă, se consumă un pahar de urină pentru declanşarea efectelor explicate mai sus. Este indicat de asemenea să se consume ceaiuri de plante cu puţină miere de albine, aceasta având proprităţi laxative şi fiind singurul edulcorant (îndulcitor) lipsit de nocivitate care poate fi folosit în orice cantitate.

Prânzul poate fi constituit din fructe de acelaşi fel sau uneori un pahar de lapte crud de capră sau iaurt cu pâine de grâu integral.

Este necesar şi benefic pentru organism să se respecte instinctul alimentar adică să consumi ceea ce simţi nevoia, ceea ce simţi că ţi-ar place în acel moment.

De asemenea este indicat ca o zi pe săptămână să se postească complet consumându-se numai urină şi apă. Atunci, după ce este reciclată de câteva ori prin corp, urina va deveni curată ca şi apa. După post, în următoarea zi se pot mânca alimente crude, în special fructe şi salate.

În acest mod se realizează o curăţire completă a colonului în fiecare săptămână. Unele persoane mai vitale pot ţine post complet trei sau patru zile pe săptămână, numai cu urină şi apă sau uneori chiar cu puţin ceai de plante. Această modalitate este deosebit de eficientă pentru fiecare fiinţă umană care urmăreşte cu adevărat să îşi regăsească echilibrul şi starea de sănătate fizică şi psihică.

Există felurite variante de regimuri alimentare cum ar fi monodietele: de exemplu timp de o săptămână se consumă numai lapte de capră realizându-se în paralel urinoterapia, sau o săptămână numai cu fructe yang (mere, nuci,stafide) asociate cu urinoterapia.

Reamintiţi-vă că toate variantele pe care le citiţi sunt bazate pe experienţa personală a vindecătorilor înşişi şi pe observaţiile efectuate asupra pacienţilor lor. Urmăriţi să găsiţi, dacă sunteţi cu adevărat interesaţi, combinaţiile şi dietele care sunt cele mai potrivite pentru dumneavoastră.

Amintiţi-vă că scopul dumneavoastră ar trebui să fie acela de a furniza organismului o nutriţie corespunzătoare, optimă, pentru a satisface necesităţile sale funcţionale, şi nu satisfacerea voluptuoasă a poftelor culinare într-un mod pantagruelic. Unii oameni mănâncă în fiecare zi ca şi cum s-ar afla la o orgie romană (romanii eliminau conţinutul gastric prin vomă pentru ca să poată mânca mai mult). Aceştia sunt de fapt oamenii care de obicei se întreabă de ce sunt adesea bolnavi.

În ceea ce priveşte aspectul psihologic al alimentaţiei trebuie să vă decideţi dacă mâncaţi pentru a trăi sau trăiţi pentru a mânca. Procesul de digestie reclamă o energie enormă. La polul opus, postul conferă fiinţei umane, pe lângă beneficiile spirituale ale purificării, o stare fizică de confort, supleţe în mişcări, o stare de detaşare faţă

de plăcerea de a mânca, un sentiment de voinţă amplificată şi stăpânire a simţurilor, un sentiment de superioritate a raţiunii faţă de instinct, de triumf a conştiinţei asupra tendinţelor animalice inferioare, degradante.

Pentru cei care se tem că postul i-ar putea slăbi sau devitaliza trebuie să înţeleagă că urina consumată în timpul postului, ca şi în rest de altfel, nutreşte suficient de bine organismul atât în plan fizic, prin substanţele sale constituente cât şi în plan subtil prin energia - prana- pe care o vehiculează. Postul permite fiinţei umane să intre în rezonanţă cu energiile subtile din ambianţă şi să se încarce cu aceste energii rafinate, producându-se o vitalizare pe diferite nivele ale fiinţei, o încărcare cu energii pure, minunate.

În schimb, o alimentaţie greoaie, abundentă, impură, departe de a oferi vitalitate supune organismul la eforturi mari, cu consum mare de energie pentru digerarea excesului; în realitate cei care mănâncă mult, obosesc mai uşor, adorm imediat după aceste mese copioase, având un somn chinuit, neodihnitor.

Aşa încât, aparent paradoxal, alimentaţia abundentă oboseşte, vlăguieşte, în timp ce postul energizează şi rafinează fiinţa umană.

Un alt aspect legat de tendinţa oamenilor de a se hrăni cât mai bine îl constituie obişnuinţa de a consuma ca supliment vitamine şi minerale artificiale sub diferite forme comerciale: siropuri, tablete, etc. Dar oamenii trebuie să înţeleagă că pe de o parte, valoarea energetică şi nutritivă a acestor vitamine artificiale nu este deloc comparabilă cu a celor naturale, iar pe de altă parte există o anumită concentraţie în sânge a vitaminelor care se menţine constantă, indiferent de aportul suplimentar, astfel încât surplusul oricum se elimină. Dacă se asimilează tot ceea ce se mănâncă şi se consumă hrană integrală şi naturală, organismul nu mai are nevoie de nici un fel de suplimente artificiale. Aceasta nu înseamnă că vitaminele, sărurile minerale nu pot fi utilizate în mod inteligent în timpul proceselor de vindecare, dar trebuie folosite numai cele naturale.

Este adevărat că în contextul actualei "civilizaţii" în care industria, comerţul şi agricultura utilizează atâtea substanţe chimice şi furnizează produse extrem de sofisticate, devine din ce în ce mai greu să realizezi o alimentaţie naturală, pură. Dar merită efortul de

a căuta. Cu cât te preocupi mai mult, cu atât vei găsi mai uşor. De exemplu se pot creşte anumite plante chiar într-un mic spaţiu în interiorul locuinţei sau în balcon. Dacă tot nu putem scăpa de toate toxinele să înlăturăm măcar ceea ce putem. Cu toate acestea trebuie să avem permanent în vedere armonia, pentru a nu deveni fanatici nici în acest domeniu. Este ridicol cum unii fanatici, mai ales cei religioşi îşi taie orice posibilitate de a se întâlni, de a conversa, de a intra în relaţie cu oameni interesanţi, dar care comit grava greşeală de a fi de altă religie decât a lor, ei nedorind să se apropie decât de oameni de acelaşi fel cu ei. Aceasta dă naştere intoleranţei şi lipsei de deschidere faţă de ideile altora. Mai departe aceasta conduce la separaţie, la trasarea de hotare despărţitoare, limite care generează îngustarea viziunii şi apariţia dogmelor, a punctelor de vedere limitate, obtuze. Finalul acestui lanţ se cunoaşte: intoleranţă, limitare, închidere, criticism, conflict, orgoliu. A fi adeptul unei căi nu înseamnă negarea celorlalte căi autentice sau a fiinţelor care nu au ales încă nici o cale pentru că de fapt ele nu sunt încă suficient pregătite pentru o asemenea opţiune. Noi îi iertăm pe cei care nu practică încă urinoterapia pentru propria lor sănătate, sperând că în acelaşi timp, ne iartă şi ei pe noi, cei care o practicăm, pentru că dorim să devenim cât mai grabnic fiinţe sănătoase, fericite şi desăvârşite.

*

Metoda modernă germană

Într-o publicaţie nemţească intitulată "*Urinoterapia cu urina proprie*", este prezentată şi explicată o altă modalitate de a realiza această terapie. Doctorul Kurt Herz folosea metoda introducerii urinii în organism prin injectarea cu un ac hipodermic.

Desigur că pentru unii oameni această metodă poate fi mult mai acceptabilă şi de preferat datorită faptului că suntem atât de obişnuiţi cu injecţiile de orice fel. Încă din 1929 doctorul Herz experimenta tratarea pacienţilor cu urină, aplicând metoda menţionată mai sus. Una din tehnicile sale consta în colectarea urinii nocturne

prin extragere din vezica urinară cu un cateter (cateterul este un instrument urologic folosit pentru a extrage direct urina din vezica urinară). Urina astfel obţinută o combina cu diverse substanţe-reactivi şi o injecta apoi subcutanat, cantitatea şi amestecul variind în funcţie de boală.

Succesle obţinute au fost încurajatoare, astfel încât dr. Herz a raportat rezultatele cercetărilor sale "Asociaţiei Medicilor Practicanţi" din Bavaria. Oamenii de ştiinţă din domeniile medicinii şi chimiei au fost interesaţi. Din acest motiv el a sperat că cercetările sale vor continua pe o scară mai largă în ciuda ameninţării competiţiei. De asemenea el urma să ţină mai multe conferinţe asupra acestui subiect.

Cu toate că începutul păruse promiţător, nimic din toate acestea nu s-a mai întâmplat. Deodată porţile s-au închis, oamenii de ştiinţă şi-au pierdut interesul şi deschiderea, şi chiar articolele care fuseseră scrise şi aprobate pentru a fi publicate, au devenit inacceptabile de către revistele medicale (nu este greu de ghicit care au fost motivele).

În 1937 a apărut un scurt articol despre urinoterapia cu propria urină în "*Dicţionar Biologic de Buzunar*", publicat în Germania, dar în anul imediat următor, în 1938, deja ediţia care menţiona despre această terapie a fost oprită. De asemenea nu este greu de ghicit de ce!

Un medic pediatru, doctorul Martin K. Krebbs a reluat terapia şi a obţinut succese deosebite devenind astfel un apărător şi un propovăduitor înfocat al acestui sistem terapeutic dar, din nou din cauza prejudecăţilor, a izbucnit un adevărat scandal împotriva urinoterapiei atât în Germania cât şi în orice altă parte. Aceste câteva exemple ilustrează magistral, o dată în plus cum prejudecăţile, care îşi au rădăcinile în starea de ignoranţă, îi determină pe oameni să condamne înainte de a investiga, fără a experimenta, fără a căuta să înţeleagă o idee nouă. De fapt, alimentarea prejudecăţilor şi a orgoliului acestor biete fiinţe umane conduse de alţii, reprezintă o modalitate excelentă de a-i menţine într-o continuă ignoranţă pentru a putea fi apoi manipulaţi în funcţie de anumite interese.

Pe de altă parte este stupefiant şi surprinzător că doctorii,

care injectează în torentul sangvin al fiinţelor umane cele mai mizerabile şi toxice substanţe, tocmai aceşti doctori nu se deranjează deloc şi nu prezintă nici un interes să studieze cărţi, cum ar fi de exemplu publicaţia doctorului Hertz, ca să poată cunoaşte şi ei, (înainte de a eticheta şi de a respinge) ce avantaje şi beneficii extraordinare poate oferi acest sistem de autotratament.

*

Printre substanţele conţinute în urină se numără şi hormonii. Anumite firme extrag aceşti hormoni din urină pentru a fi folosiţi în scopuri medicale sau chiar ca adjuvanţi la anumite săpunuri şi creme de faţă, de altfel foarte scumpe. Aceste produse cosmetice hrănesc pielea, o fac catifelată, dau o înfăţişare frumoasă şi desigur, însoţite de publicitatea corespunzătoare, sunt comercializate excelent. Aşadar încântătoare doamne, puteţi realiza exact acelaşi lucru, adică puteţi obţine o înfăţişare minunată, dar cu mult mai ieftin şi într-un mod perfect natural realizând masajul feţei dumneavoastră cu propria urină. Nu uitaţi că pudrele pe care le utilizaţi pentru a ascunde pete nedorite conţin substanţe toxice care opresc pielea de la a respira şi o usucă.

Pe lângă hormoni, în urină urină există de asemenea şi vitamine. În cartea doctorului Hertz sunt relatate cazurile unor bolnavi de cancer şi de tuberculoză care au beneficiat de reintroducerea vitaminii A în organism prin urina consumată. Alte vitamine care se găsesc în urină sunt vitaminele B1 şi B12. Vitamina C se află de asemenea, întotdeauna; În urma unei activităţi musculare intense când apare oboseala musculară, eliminarea acesteia prin urină este crescută. Există de altfel o interacţiune constantă şi complexă în organism, între vitamine ca şi între vitamine şi hormoni.

De asemenea, în urină se găsesc toate elementele esenţiale care asigură creşterea şi mulţi aminoacizi şi polipeptide din care sunt constituite proteinele. Proteinele nu sunt eliminate prin urină decât în cantităţi foarte mici (evidenţiabile prin metode speciale). În cazuri patologice însă, proteinuria (proteinele din urină) creşte peste 200 mg în 24 de ore. Recuperarea materialului proteic prin consumarea urinii în aceste condiţii patologice, explică de asemenea eficacitatea

metodei.

În compoziţia urinii mai intră enzime cum ar fi: pepsina, tripsina, amilaza, lipaza şi maltaza, apoi uree, creatină, creatinină, acid uric, sulf, azot, pigmenţi, acid oxalic, indican.

Acest scurt sumar al constituenţilor urinii arată încă o dată cât de bogat este conţinutul în substanţele vindecătoare al urinii umane.

Un alt argument semnificativ: *miastenia gravis* este o boală caracterizată din punct de vedere clinic prin topirea gradată a musculaturii, iar biochimic prin absenţa sintezei creatininei. P. Thomas a recomandat în tratamentul *miasteiniei gravis* glicocolul care favorizează sinteza creatininei. Dar urina conţine deja creatinina şi este foarte eficientă în miastenie. Iată deci cum medicii se complică cu sinteze laborioase, când urina conţine deja remediul.

Un alt constituent important al urinii, care justifică valoarea sa terapeutică este **melatonina**, hormon epifizar, descoperit de Lerner (1959) şi studiat recent de nişte cercetători australieni din New Castle: Willes şi Farrel. Concluziile la care au ajuns sunt următoarele: secreţia epifizară de melatonină este influenţată de ritmul nictemeral (zi-noapte): astfel că nivelul melatoninei este mult mai crescut în timpul nopţii şi mult mai scăzut în timpul zilei. Aşa se explică de ce în mod special prima urină de dimineaţă este cea mai eficientă, având un conţinut crescut de melatonină.

Printre efectele remarcabile ale acestui hormon epifizar ce se regăseşte în urină sunt: calmarea durerilor, încetinirea ritmului undelor cerebrale (ceea ce favorizează starea de interiorizare şi de meditaţie), reglarea somnului şi calităţii acestuia, astfel încât se realizează o energizare suplimentară şi o mai mare luciditate.

Deosebit de importantă este influenţa melatoninei asupra activităţii glandelor sexuale: la femei blochează ovulaţia iar la bărbaţi împiedică ejacularea precoce, facilitând continenţa sexuală. Se pare că acest efect de scădere a activităţii gonadelor (glandele endocrine sexuale) stă la baza concluziilor oamenilor de ştiinţă că melatonina joacă un rol important în prelungirea duratei medii de viaţă şi chiar în procesele de reîntinerire (dovedit de altfel experimental pe loturi de şoareci la care s-a obţinut prelungirea duratei de viaţă şi

menţinerea tinereţii; studiile au fost realizate în 1994 de către W. Pierpacoli şi W. Regelson)

Fiinţele iniţiate care cunosc deja de milenii secretul prelungirii vieţii şi al menţinerii tinereţii, confirmă aceste descoperiri ştiinţifice, revelând importanţa capitală a potenţialului energetic vital şi sexual, care atunci când este păstrat prin continenţă sexuală, amplificat şi utilizat cu înţelepciune, conferă fiinţei umane posibilitatea de a realiza miracole.

Dimpotrivă însă irosirea acestui potenţial sexual grăbeşte procesul de îmbătrânire şi moartea, prin vlăguire şi devitalizare.

Valoarea terapeutică colosală a urinii mai este justificată încă de o altă proprietate a melatoninei: întărirea imunităţii organismului mai ales împotriva cancerului.

*

Cel mai important aspect pe care cartea doctorului Hertz îl subliniază este importanţa echilibrului hormonal în organism, echilibru pe care dr. Hertz considera că metoda urinoterapiei îl realizează.

Doctorul Hertz a obţinut rezultate bune prin acest tratament în anumite maladii dintre care:

1. Toxemia gravidică. Doctorul Hertz consideră că greţurile matinale sunt rezultatul unei stări toxice care generează dezechilibru hormonal. Cu injectarea urinii proprii a femeii gravide, el a obţinut succese remarcabile în această patologie. Au existat medici şi în alte ţări ale Europei care au folosit această metodă cu un succes deosebit dar aşa cum s-a afirmat deja, nu veţi citi niciodată în cărţile medicale despre aceşti eroi neglorificaţi care au luptat împotriva prejudecăţilor, inerţiei şi ignoranţei oamenilor, pentru a căuta adevărul, pentru a-şi ajuta semenii să se vindece.

2. Astmul: o particularitate interesantă în abordarea terapiei bolilor alergice constă în faptul că doctorul Hertz şi-a încurajat pacienţii care sufereau de astm şi febră de fân să aibă un contact sistematic cu alergenii (această conduită este total cotraindicată de către medicina alopată). El explică această atitudine terapeutică prin faptul că alergenii ar creşte nivelul anticorpilor naturali în urină care

ulterior sunt reintroduşi în organism prin consumarea acesteia. În ceea ce priveşte febra de fân el a constatat practic că cele mai multe cazuri au fost rezolvate cu trei sau patru administrări. Înaintea tratamentului el îşi încuraja pacienţii să se expună chiar la polenuri (care sunt alergeni cunoscuţi), aceasta provocând chiar reacţii puternice. După tratament era urmată aceeaşi procedură.

3. Alte rezultate remarcabile au mai fost obţinute în migrenă, colită mucoasă şi spastică. În spasmul piloric (o obstrucţie funcţională a orificiului existent între stomac şi duoden) şi care este un defect destul de frecvent la copii, dr. Hertz a obţinut de asemenea vindecări. La copiii mici şi la bebeluşi el indică în anumite cazuri clisme utilizându-se urina mamei.

4. În ceea ce priveşte afecţiunile dermatologice, pe care doctorul Hertz le consideră determinate de anumite dezechilibre hormonale, el a întâmpinat mici dificultăţi cu eczema şi psoriazisul. (Cu siguranţă că ar fi avut mai mult succes în aceste boli dacă ar fi frecţionat corpul cu urină şi de asemenea dacă pacienţii şi-ar fi băut urina, deşi aceste metode ar putea să pară mai puţin "ştiinţifice" decât metoda injectării. Fără îndoială câţiva din aceşti pacienţi l-ar fi crezut nebun dacă le-ar fi sugerat aceste metode de aplicare a urinoterapiei).

Metoda doctorului Hertz este eficace din punct de vedere al reacţiei pe care o declanşează şi rămâne valabilă, dar de cele mai multe ori organismul are nevoie de un volum mai mare de urină decât cel care poate fi introdus prin injectare, pentru realizarea scopurilor nutriţionale şi terapeutice. Prin metoda injectării urinii se poate reintroduce în organism numai o mică parte din substanţele pierdute.

Deşi rezultatele obţinute prin această metodă de aplicare a urinoterapiei prin injectare îi dovedeşte eficacitatea, o validează în mod cert, rămâne preferabilă maniera tradiţională de aplicare (care va fi descrisă mai departe) ca fiind mult mai avantajoasă şi deloc agresivă sau traumatizantă pentru pacient.

Şi deşi este de înţeles motivul pentru care cei mai mulţi pacienţi preferă metoda doctorului Hertz, trebuie să se accepte totuşi că metoda tradiţională este mult mai eficientă.

Există din nefericire mulţi oameni care mai degrabă ar suferi decât să bea propria lor urină pentru a se vindeca.

În anumite cazuri administrarea homeopatică a urinii (deci în cantităţi infinitezimale) potenţează vindecarea putându-se obţine aceleaşi rezultate ca şi prin injectare, dar dezavantajul rămâne acelaşi şi anume că aportul de substanţe nutritive este extrem de scăzut. Dacă cele două modalităţi ar putea fi combinate s-ar putea obţine probabil rezultate mult mai bune.

În ceea ce priveşte bolile mai grave, doctorul Hertz menţionează vindecarea unui caz de diabet zaharat într-un timp relativ scurt. Armstrong de asemenea a obţinut un mare succes cu metoda sa de aplicare a urinoterapiei în diabetul zaharat, atât în cazul lui însuşi cât şi la alţi pacienţi ai săi, ceea ce reprezintă o realizare excepţională comparativ cu situaţia chinuitoare de a ţine în viaţă un diabetic dependent de insulină şi care ştie că nu-şi va putea vindeca această boală niciodată.

Faptul că doctorul Hertz a avut fermitatea şi dăruirea să-şi împlinească menirea de a vindeca oamenii, folosind această metodă străveche, este un lucru minunat mai ales pentru că a rezistat cu străşnicie împotriva celor care i s-au opus. Este mare păcat că exemplul său minunat nu este urmat de mai mulţi medici, căci extrem de puţini sunt acei medici nobili şi generoşi care găsesc în ei suficientă dragoste pentru oameni, care să le dea forţa necesară de a rezista curajoşi şi neclintiţi în faţa prejudecăţilor, inerţiei şi prostiei.

Doctorul Hertz a concluzionat că metoda sa de aplicare a urinoterapiei este eficientă în următoarele maladii: 1. inflamaţii; 2. tulburări toxice; 3. alergii; 4. tulburările spastice; 5. bolile de piele; 6. bolile infecţioase.

*

În mare parte dificultatea de a-i face pe oameni să accepte această minunată terapie cu urina proprie constă în aversiunea pe care o generează numai cuvântul urină. De când am încredinţat problema sănătăţii noastre medicilor, aceştia ne-au manipulat aşa cum au vrut, făcându-ne să credem că tot ceea ce fac ei este numai spre binele

nostru. De-a lungul timpului, unii dintre aceştia s-au dovedit a fi meschini şi au urmărit doar interese mercantile şi nu umanitare, rămânându-le indiferentă soarta bolnavilor. Alţii au fost mai bine intenţionaţi dar acestora li se poate reproşa ignorarea efectelor adverse ale tratamentelor prescrise şi lipsa de deschidere faţă de mijloacele naturale de vindecare. Aceşti medici deşi sunt bine intenţionaţi fac totuşi rău, fără să-şi dea seama. Şi să nu uităm că *"şi iadul este pavat cu intenţii bune"*.

Răuvoitori sau meschini, ignoranţi sau orgolioşi, aproape toţi medicii de astăzi manipulează oamenii care cred în ei, conducându-i într-o direcţie greşită; iar oamenii nu îşi dau seama de acest lucru.

Reţetele prescrise cuprind medicamente care întotdeauna au şi efecte secundare căci conţin în compoziţia lor substanţe care în cantităţi mai mari pot deveni otrăvitoare, chiar mortale. *"Este periculos să depăşiţi doza prescrisă!"* este adeseori indicaţia severă a medicilor, care însoţeşte reţetele. Dar de ce această indicaţie? Pentru că medicamentele sunt cu adevărat periculoase.

Este binecunoscut cazul unui tânăr din Anglia căruia i-a fost administrat un tonic pentru sistemul nervos. Frăţiorul său mai mic, plăcându-i gustul, a băut toată sticla cu medicamentul respectiv şi a murit. Poate fi aceasta o substanţă vindecătoare? Dacă o persoană ar bea o sticlă întreagă conţinând urină, credeţi că ar putea muri?

Pe eticheta unui produs cosmetic pentru piele pe care scrie: *"Cremă regenerantă şi hidratantă"* se aduagă de asemenea adeseori şi indicaţia: *"Să nu se administreze pe cale internă"*. Dacă este nocivă pe cale internă ar mai putea fi folositoare aplicată extern pe piele? Desigur că nu! Pentru că şi prin piele se absorb substanţăle în organism. Toată lumea ştie aceasta.

Dar ce mai putem spune despre otrava numită alcool? Aceasta nu pare să deranjeze prea mult oamenii deşi are un efect devastator asupra sistemului nervos şi diferitelor organe; sau ce să mai spunem despre cafea, sare, zahărul alb sau pâinea albă? Nu vă îngrijoraţi din pricina lor, nu-i aşa? De altfel ne aflăm în Kali Yuga, era festinelor chimice şi aproape fiecare închide ochii cu condescendenţă, dar închidem ochii pe pielea noastră până într-o zi

când începe suferința și culegem ceea ce am semănat.

În ceea ce privește urina, acest remediu care a apărut odată cu apariția omului însuși poate fi băută în siguranță căci nu va otrăvi niciodată pe nimeni. Să ne întrebăm încă o dată pe noi înșine: poate fi într-adevăr urina *"otrava"* care ni se spune că este? Sau este ceea ce anticii au numit ***"nectar divin"***?!

Să ne întoarcem puțin atenția asupra câtorva afirmații despre rinichi, dintr-o carte de medicină. *"Rinichii sunt glande pereche situate de o parte și de alta a coloanei vertebrale în partea superioară a abdomenului. Rinichii realizează mai multe funcții, printre care reglarea presiunii sangvine și echilibrului acido-bazic al organismului. Toate aceste funcții sunt extrem de importante pentru funcționarea corespunzătoare a organismului ca un întreg. Una din sarcinile importante este să filtreze plasma sangvină, să elimine excesul de fluide și anumite materiale reziduale"*. Dar nu tot lichidul filtrat la nivelul glomerular este urină. Cantitatea lichidului resorbit este de 98-99% din totalul filtratului glomerular. Aproximativ 250 de litri de sânge sunt filtrați în 24 de ore dar numai 1 până la 2 litri sunt eliminați sub formă de urină din totalul volumului filtrat. Odată cu apa, sângele ar trebui să reabsoarbă și substanțele esențiale pe care organismul nu-și poate permite să le piardă în cantități nelimitate, substanțe cum ar fi calciu, sodiu, potasiu, magneziu, glucoză, proteine, hormoni, pierderi care se produc totuși în mod necontrolat de homeostazia (echilibrul) organismului, perturbată în stările patologice.

În concluzie, sute de argumente rămân nesemnificative și nu pot înlocui un gram de practică, de experiență în această direcție.

Poetul Pritam spunea: *"Curajoșii care se avântă în largul mării găsesc perle pe când cei care rămân pe țărm și privesc doar, nu găsesc nimic"*.

Metoda tradițională

Există deci patru modalități de aplicare a urinoterapiei:

1. Masajul extern al corpului cu urina proprie, sau urina unei alte persoane;

2. Băutul urinii - terbuie să se înțeleagă bine ideea că pacientul terbuie să-și bea urina proprie chiar dacă are o culoare neplăcută, oricât de rău ar mirosi și chiar dacă are un gust dezagreabil. Nu trebuie să se ezite deci atunci când urina are o culoare sau un aspect mai ciudat. Este folositoare în forma sa naturală;
3. Postul complet numai cu urină și apă;
4. Aplicarea de cataplasme cu urină (eventual asociat cu plante) pe regiunile bolnave.

Precauții importante:

Este preferabil ca pacienții cu hipotensiune arterială sau cu afecțiuni cardiace mai severe să nu postească complet. Ei trebuie să consume mâncăruri ușoare asociate cu băutul urinii și masajul extern cu urină. Această modalitate poate prelungi durata tratamentului dar în aceste cazuri este esențial să se procedeze astfel.

Trebuie respectate următoarele indicații:

1. Tratamentul trebuie urmat în acord cu indicațiile;
2. Nu se urmează nici un tratament medicamentos;
3. Nu trebuie să apară starea de panică dacă în timpul tratamentului apar vomă, erupții cutanate, diaree sau alte reacții. Toate acestea sunt semne de curățire și purificare a organismului.
4. Se interzice categoric tutunul și alcoolul;
5. Mâncarea fierbinte și zahărul rafinat sunt de asemenea interzise;
6. Făina albă sau preparatele cu făină albă trebuie evitate;
7. Fructele conservate sau tăiate și ambalate nu trebuie consumate;
8. Se recomandă utilizarea orezului nedecorticat;
9. Laptele pasteurizat sau uleiul hidrogenat trebuie evitate;
10. Sunt contraindicate alimentele condimentate, prea sărate, prea iuți sau pre picante;
11. După masajul pielii corpului cu urină, nu se face baie 1-2 ore și nu se folosește săpun!

Reacții posibile la terapie:

Despre apariția acestor eventuale reacții și ce semnifică ele s-a discutat într-un capitol precedent.

Este bine însă, să citiți încă odată cu atenție aceste posibile manifestări ale procesului de purificare pentru a ști să reacționați

corect în faţa lor.

1. După cinci sau şapte zile de masare a pielii corpului cu urină, pacientul poate avea senzaţii de mâncărime dar nu trebuie să se alarmeze. Este bine să se continue tratamentul şi aceste senzaţii vor dispare gradat;

2. Uneori, căldura excesivă acumulată de organism, se exteriorizează sub forma unor mici pustule cu puncte roşii. Această căldură excesivă începe să se elimine de obicei după realizarea masajului intens cu urină, şi este un semn de purificare. Aceste pustule mici apar proporţional cu cantitatea de căldură acumulată de organism. În asemenea situaţie, ele trebuie masate mai ferm cu urină, pentru a se putea deschide, astfel încât urina să pătrundă în interior. După una sau două ore, pacientul terbuie să se spele cu apă călduţă. În nici un caz nu trebuie folosit săpunul.

3. Boala este vindecată numai atunci când toxinele şi impurităţile acumulate, care reprezintă o adevărată otravă pentru organism, sunt eliminate. Există trei căi de eliminare a toxinelor: prin gură sub forma vărsăturii, prin porii pielii sub forma pustulelor şi aeliminărilor de căldură excesivă şi prin anus sub forma scaunelor frecvente. Toate aceste trei tipuri de reacţii se pot manifesta în timpul tratamentului. Otrava din organism poate fi eliminată încet sub forma tusei şi a răcelilor. În acest caz vărsăturile pot să nu apară. În mod similar diareea poate să nu apară în cazul în care toxinele sunt eliminate prin alte modalităţi mai simple. În timpul perioadei de post este posibil să apară vărsături şi diaree.

Nu trebuie să vă îngrijoraţi din cauza acestor reacţii. Naturii trebuie să i se permită să-şi urmeze legile, căci aceasta este calea cea mai eficientă şi benefică.

În ciuda persuasiunii rudelor sau medicilor, nu trebuie să cedaţi şi să luaţi medicamente, nici pe cale internă, nici injectabile pentru a contracara aceste reacţii care apar. Acest gest ar putea fi extrem de dăunător şi riscant. Reacţiile vor dispare, de la sine, automat, în timpul tratamentului. Nu terbuie de asemenea, să vă alarmaţi nici atunci când aceste reacţii nu apar căci fiecare individ este un unicat biologic şi va reacţiona în mod particular.

Şi acum. . . **SUCCES!**

CAPITOLUL 11

Urina - apa vie

Vindecarea: un vârf de munte; atitudini posibile.- Efectele negative ale diureticelor.- Mecanismul apariţiei bolii.- Moartea începe în colon.- Efectele dezastruoase ale autointoxicaţiei.

O întrebare frecventă pe care oamenii şi-o pun atunci când fac cunoştinţă cu această terapie este următoarea: cum poate fi folosit ceea ce organismul elimină ca fiind (aparent) nefolositor?

Pentru a înţelege mai bine răspunsul la această nelămurire să revedem succint funcţiile rinichilor şi compoziţia urinii.

Urina este alcătuită aproximativ 96% din apă de unde rezultă limpede că una din funcţiile renale este de a contribui la menţinerea echilibrului dinamic al fluidelor organismului. Dacă 96% este apă, care sunt ceilalţi constituenţi ai urinii?

Analiza urinii evidenţiază următoarea compoziţie: uree, creatinină, acid uric, aminonitrogen, amoniu, sodiu, potasiu, calciu, magneziu, clor, produşi de clor, produşi sulfurici organici şi anorganici, enzime, vitamine, hormoni şi alte substanţe (vezi Capitolul 9).

Câteva din acestea s-a constatat că sunt necesare în procesul vindecării: astfel urochinaza, eficientă în dizolvarea cheagurilor de sânge din inimă şi plămâni, alantoina care se găseşte de asemenea şi în unele plante dintre care tătăneasa este probabil cea mai cunoscută. Datorită conţinutului în alantoină, tătăneasa este foarte folosită de către fitoterapeuţi pentru vindecarea rănilor, arsurilor şi a altor afecţiuni ale pielii. Cum urina conţine de asemenea această substanţă devine justificabilă eficacitatea ei ca remediu în acest gen

de afecţiuni.

Din enumerarea constituenţilor săi se poate observa că urina conţine toate sărurile minerale valoroase de care organismul are nevoie pentru o bună funcţionare. Să ne gândim acum ce pierdere mare pentru organism o reprezintă eliminarea lor prin urină. De ce atunci se sugerează că urina ar fi o otravă?

În general oamenii sunt foarte preocupaţi de a eticheta ca fiind otrăvitor şi nefolositor tot ceea ce nu-i interesează, nu înţeleg sau pur şi simplu nu corespunde intereselor lor, în timp ce multe otrăvuri le consideră ca fiind lucruri bune doar pentru că le satisfac interesele.

Toate aceste tendinţe meschine la care se adaugă o educaţie insuficientă şi incompletă în ceea ce priveşte menţinerea sănătăţii şi atitudinea în faţa bolii, precum şi reflexul de panică ce caracterizează majoritatea oamenilor (şi care constă în abandonarea unei terapii atunci când apar reacţiile sale de eliminare a toxinelor sau atunci când rezultatele satisfăcătoare nu apar imediat), deci toate aceste aspecte generează dificultăţi majore în strădania de iniţiere a oamenilor în misterele terapiilor naturale.

*

Oamenii au adeseori tentaţia şi entuziasmul de a începe o terapie despre care au citit, au auzit sau care le-a fost indicată de un terapeut. Pentru majoritatea oamenilor toate aceste lucruri minunate, care ar trebui să fie experimentate, le apar ca find întocmai ca un munte alb şi strălucitor aflat departe, dar plin de promisiuni. Muntele există într-adevăr acolo, el reprezentând de fapt ţelul care trebuie atins, culmea vindecării lor. Dar ceea ce oamenii nu înţeleg încă, este că drumul către această culme este presărat cu multe obstacole: cu văi adânci, golfuri, cursuri de apă adeseori rapide şi mlaştini înşelătoare, obstacole pe care ei trebuie să le traverseze înainte de a ajunge la baza muntelui. Şi trebuie să se înarmeze pentru acest drum cu mult curaj, cu multă tenacitate şi răbdare pentru a birui agonia picioarelor epuizate, somnul chinuit generat de anxietate, disperarea şi singurătatea urcuşului pe care numai ei, oamenii, trebuie să-l realizeze pentru ei înşişi. Ei trebuie să înfrunte disperarea pe care o

aduce aşteptarea, frustrarea pe care o produce întârzierea atingerii scopului, zilele proaste în care nu mai zăreşti muntele pentru că este ceaţă şi aproape nici nu mai crezi că el există. Dar în pofida angoaselor călătorului, muntele există totuşi. Ţelul, adică vindecarea este posibilă pentru orice om bolnav şi există doar două alternative: izbândeşti şi cucereşti muntele, obţinând vindecarea, ori eşuezi pierdut în vârtejul obstacolelor. Numai cei care au reuşit şi au ajuns să stea în vârful muntelui lor, pot simţi răcoarea vântului alinându-le faţa şi pot privi acum netemători, peste toate văile, apele şi depresiunile pe care le-au traversat; ei pot privi acum plini de încredere şi optimism cerul în toată gloria sa, limpede şi curat, şi aceştia pot într-adevăr zâmbi căci sunt **învingători**. Aceşti oameni curajoşi şi plini de viaţă au trecut şi i-au lăsat în urmă pe cei care n-au reuşit să meargă mai departe, care n-au reuşit să meargă atât de repede, victime măturate de pe ţărmurile propriei existenţe de către vânturile instabilităţii lor, al nerăbdării, fiinţe umane abulice şi temătoare care au disperat şi s-au întors din drum şi care nu mai cred că muntele există şi pentru ele, acei oameni care s-au înecat în apele propriei necredinţe şi în sfârşit fiinţele umane care înspăimântate privesc doar muntele, ar dori să-l atingă dar nu au curajul să facă primul pas înainte, datorită fricii, neîncrederii şi lipsei de voinţă. Unii poate mai găsesc curajul să facă primul pas dar la primele obstacole blestemă muntele ca fiind sursa nenorocirii lor şi apoi îi întorc spatele şi caută să se convingă singuri că de fapt muntele este o iluzie ce nu poate fi atinsă.

*

Prin mecanismul de resorbţie tubulară rinichiul redă curentului sangvin toate elementele valoroase, esenţiale pentru viaţă. Însă atunci când rinichii se îmbolnăvesc, nu mai pot funcţiona normal. În aceste situaţii patologice organismul trebuie să-şi suplimenteze rezervele de energie şi să-şi recapete materialul pierdut procurându-l din hrană şi lichide. Ce se întâmplă însă atunci când organismul nici nu asimilează şi în plus elimină prin rinichii bolnavi mai mult decât poate ingera? Să ne mai mirăm atunci că unii oameni deşi mănâncă foarte mult totuşi sunt în continuare devitalizaţi,

slăbiţi, vlăguiţi? Dacă organismul este sănătos, într-o stare de echilibru, cu o digestie şi asimilaţie foarte bună şi o funcţionare renală optimă, acest lucru nu este posibil. În starea de dezechilibru în care organismul nu poate asimila tot ceea ce fiinţa consumă şi în plus mai şi pierde prin urină datorită unei disfuncţii renale, atunci apar diferite forme de malnutriţie. Din acest punct de vedere cancerul este un astfel de exemplu, de boală consumptivă (care consumă organismul) în care persoana bolnavă pierde rapid din greutate, mai ales în stadiile avansate. Desigur că în această situaţie în care organismul pierde materialele esenţiale, devine absolut necesar să se investească o energie oricât de mare pentru a le readuce în organism! Atunci când rinichii funcţionează mai bine, pierderile se opresc şi din momentul în care avem peste 75% apă, trebuie să menţinem un echilibru hidric optim. Raportul trebuie să fie aproximativ un gram de apă la 32 grame greutate corporală.

De asemenea se mai pierde lichid prin piele sub formă de transpiraţie şi este necesar ca şi acesta să fie reînlocuit.

Când citim atât de des prin ziare apelurile disperate ale oamenilor bolnavi, după medicamente, aparate de dializă sau chiar după donatori de rinichi pentru transplant pentru ca bolnavii să rămână în viaţă, ne punem atunci firesc întrebarea: oare nu ar fi mult mai eficient să îi învăţăm pe oameni să aibă grijă de proprii lor rinichi, să îi menţină într-o stare de funcţionare optimă în loc să-i schimbe cu alţii? Oare nu ar fi mult mai eficace direcţionarea programelor de cercetare către studiul prevenirii acestor boli în locul acelora care studiază modalităţile de vindecare?

Desigur că ar fi mult mai bine, nimeni nu o poate tăgădui, dar toate aceste sfaturi minunate şi educarea oamenilor pentru a-şi preveni bolile sau a şi le trata în mod natural, contravin intereselor comerciale legate de industria farmaceutică şi sunt în dezacord cu munca de cercetare medicală pentru găsirea unor remedii din ce în ce mai sofisticate, aspecte ce caracterizează întregul sistem medical actual.

Care ar fi cauzele aparente ale diferitelor afecţiuni renale? Aceleaşi dezechilibre organice, sistemice datorate unui mod de viaţă deficitar şi vicios care de altfel reprezintă cauza oricărei îmbolnăviri.

Dar să analizăm puţin ce se întâmplă cu rinichii atunci când, deşi congestionaţi şi bolnavi (deci îşi realizează mai greu funcţia) sunt forţaţi totuşi cu droguri medicamentoase să funcţioneze la un nivel apropiat de normal. Ei de fapt reacţionează prea puţin, întocmai ca un cal care este biciuit şi obligat să tragă căruţa deşi este obosit. La un moment dat sfârşesc prin a-şi pierde capacitatea de rezistenţă la stress şi atunci ei pur şi simplu clachează.

Diureticele de exemplu, sunt administrate atunci când există retenţie urinară, în falsa credinţă că aceste medicamente ar putea ajuta la vindecarea afecţiunii renale respective. Mult mai logic ar fi să se detecteze cauza reală a disfuncţiei renale. Folosirea acestor diuretice are două efecte: primul este de a forţa rinichiul obosit să funcţioneze din greu prin ridicarea ratei filtrării glomerulare (aceasta echivalază cu a bate un sclav pentru a munci mai mult dar folosind mâncare mai puţină) iar al doilea efect este de a dimunua reabsorbţia substanţelor atât de necesare organismului prin procesul resorbţiei tubulare. Aceste două efecte sunt în mod egal dezastruoase pentru organismul bolnav, căci oboseşte rinichii iar substanţele vitale sunt astfel eliminate. Adăugând la aceste mecanisme de acţiune efectele secundare ale diureticelor, se poate face un bilanţ care întotdeauna când se acţionează în felul acesta este negativ. Acţionând în felul acesta este ca şi cum la o cursă de cai pariaţi pe calul numit *Sănătate* dar fără să ştiţi că de fapt acestuia nici măcar nu-i este permis să alerge pentru a putea câştiga. Este ca şi cum aşteptaţi să câştige calul pe care aţi pariat când el de fapt a fost chiar de la început retras din cursă. Dacă este să ne amintim compoziţia chimică a diureticelor, acestea conţin cofeină (care se găseşte în cafea), teobromină (în cacao), teofilină (în ceaiurile toxice) şi diferite săruri: nitriţi de potasiu, citrat de potasiu, sulfat de sodiu, etc. Aceste substanţe sunt toxice şi putem imagina efectele adverse ale diureticelor dacă am echivala cu consumul mai multor ceşti de ceai, cafea sau cacao sau consumarea de hrană conservată care nu este deloc nutritivă şi care foloseşte tocmai aceste substanţe drept conservanţi.

Putem analiza de asemenea pericolul excesului de săruri în organism. Organismul are două posibilităţi: să elimine sărurile, sau dacă funcţia renală este afectată, să le stocheze, ceea ce are drept

consecinţă reţinerea unei cantităţi proporţionale de lichid pentru a le păstra în stare de soluţie. Pentru a elimina aceste săruri, rinichii trebuie să muncească suplimentar, ceea ce îi suprasolicită. Pe de altă parte prin eliminarea în exces a acestor săruri organismul se deshidratează şi ajunge realmente spoliat de substanţele sale esenţiale. Să nu ne mai mirăm atunci de ce oamenii au organismul obosit şi încărcat de toxine. Se miră cineva când după ce se consumă un sirop obişnuit, persoana respectivă este mai însetată ca niciodată? Nu, pentru că sărurile acţionează atunci ca un diuretic ce determină eliminarea unei cantităţi mai mari de lichid decât cea care a fost ingerată. Întocmai precum un om care bea apă de mare şi care moare încet, încet, de sete.

Înţelegând aceste aspecte se dezleagă şi misterioasele morţi ale bebeluşilor. Unii mor datorită deshidratării produse prin mecanismul descris, şi care este parţial cauzat de mâncărurile artificiale, sintetice, hipersărate, preparate pentru copii.

Există fără îndoială şi alţi factori implicaţi. Recent câţiva producători de asemenea mâncăruri sintetice, au scos sarea complet.

Dar de fiecare dată când industria alimentară sau farmaceutică vine cu o noutate, cu o nouă părere despre alimentaţia corectă (dar artificială) sau despre medicamente eficiente, tributul este plătit de multe fiinţe bolnave care devin victimele acestor idei "novatoare". Mai mult decât atât, părerea că aceste idei sunt noi este falsă. Căci toate mecanismele pe care astăzi lumea modernă se străduieşte să le descifreze au fost înţelese şi aplicate cu mii de ani în urmă de fiinţe înţelepte, iniţiate care au ştiut să integreze microcosmosul individual în armonia dătătoare de forţă a macrocosmosului. Şi toţi cei care doresc cu adevărat să afle aceste taine o pot realiza cu uşurinţă răsfoind scrierile tradiţionale, parcurgând învăţăturile marilor maeştri din toate timpurile.

Dar din nefericire tocmai cei care se ocupă de binele şi sănătatea oamenilor sunt obtuzi şi închişi faţă de aceste fascinante învăţături. Un exemplu: recent, un medicament numit *fenacetină* a fost identificat ca prezentând efecte secundare periculoase. Într-o carte scrisă în 1919 de către doctorul Henry Lindlahr se poate citi exact acelaşi lucru.

Poate că într-o zi un medic va descoperi urinoterapia şi o va considera o metodă foarte originală şi va fi poate răsplătit cu vreun mare premiu. Ar fi ilar!

Acum să ne focalizăm atenţia în punctul în care încep de fapt toate problemele şi necazurile.

Recapitulând, mecanismul de menţinere a sănătăţii este: **stimularea** (existenţa motivaţiei pentru hrănire), **asimilaţia** (realizarea efectivă a acestei motivaţii) şi **eliminarea** (produsele reziduale). Atunci când apare o problemă la ultima verigă, respectiv o eliminare deficitară, rezultă o acumulare de impurităţi care va genera automat o perturbare, în sensul pervertirii şi la nivelul primei verigi (al stimulării) concretizată prin apariţia "poftei" pentru mâncare impură, în rezonanţă cu starea de impurificare a organismului, dar care este resimţită ca fiind "gustoasă". Aşa încât practic, mecanismul instalării stării de boală ar fi următorul: motivaţie pervertită (lăcomie, voracitate, poftă pentru alimente impure), apoi evident realizarea necorespunzătoare a acestei motivaţii (asimilaţie deficitară) şi în final o eliminare precară care are drept consecinţă retenţia "balastului" (împlinire disperată a motivaţiei iniţiale - "pofta"), cu creşterea gradului de impurificare. Cercul vicios este astfel angrenat, ducând fiinţa umană din rău, în mai rău.

Un exemplu concret al acestui mecanism îl reprezintă tubul digestiv care este alcătuit din: orificiul bucal -la nivelul căruia se realizează aportul alimentar, (prima verigă a lanţului), apoi faringele şi esofagul care tranzitează hrana, stomacul, intestinul subţire şi intestinul gros -unde se realizează etapa de digestie, asimilaţie (a doua verigă) şi începe evacuarea reziduurilor care sunt complet eliminate sub formă de fecale prin poarta terminală a tubului digestiv: rectul şi anusul (a treia verigă).

Dacă intestinul subţire, colonul, rectul şi anusul ar fi menţinute într-o stare de perfectă curăţenie prin anumite procedee de spălare şi purificare realizate periodic, atunci s-ar realiza o eliminare optimă şi celelalte două verigi ar funcţiona normal. Problema apare însă la nivelul eliminării, cunoscându-se faptul că 95% din oamenii lumii "civilizate" au intestinele groase congestionate într-un grad mai mare sau mai mic cu acumulări de reziduuri pietrificate, încrustate în

pereţii intestinali astfel încât, aceste organe practic nu-şi mai pot realiza funcţia lor vitală într-un mod optim.

Moartea începe în colon.

Un faimos chirurg american afirma: "Din 22.000 de operaţii pe care le-am realizat personal, niciodată nu am găsit măcar un singur colon normal. Şi din cele peste 100.000 de operaţii realizate sub îndrumarea mea, nici măcar 6% nu am găsit normale." Afirmaţia era făcută cu 50 de ani în urmă şi ne putem întreba oare care ar putea fi cifra acum?

Să vedem efectul unui asemenea colon congestiv şi plin de impurităţi. Atunci când lichidul este reabsorbit din colon, acesta antrenează substanţe nutritive, dar şi substanţe toxice din produsele de digestie reţinute (în buzunarele intestinelor, de exemplu) şi astfel apar premizele stărilor de autointoxicare şi autootrăvire. Să nu ne mai mirăm atunci că există o mulţime de boli de piele; ele apar pentru că toxinele din sânge caută alte modalităţi de eliminare atunci când principalul canal de evacuare (tubul digestiv) nu funcţionează optim.

Puteţi realiza acum nebunia reangrenării acestor otrăvuri înapoi în organism, (în loc să fie eliminată prin procedee de purificare) la care se mai adaugă şi otrăvurile din alifiile şi loţiunile utilizate pentru reprimarea şi vindecarea alopată a bolilor de piele!?

CAPITOLUL 12

Teorii care explică Shivambu Kalpa

Vindecarea autentică cu propriile resurse.- Reciclarea energiilor.

Oteorie este aceea că partea toxică a urinii este densă şi se depune pe fundul vezicii urinare. Acesta este motivul pentru care metoda indiană nu recomandă consumarea primei părţi a jetului urinar care provine din depozitul reprezentat de vezica urinară.

Psihologic vorbind, ceea ce bulversează minţile oamenilor generându-le teamă şi neîncredere este mai degrabă totalitatea reacţiilor la urinoterapie ale organismului bolnav. Dar aceştia trebuie să înţeleagă un mecanism fundamental şi anume că reacţia organismului reprezintă începutul oricărui proces de vindecare şi semnifică eliminarea toxinelor.

Există însă un motiv de îngrijorare real şi anume: angrenarea terapiei alopate cu medicamente care inhibă reacţiile de eliminare, înainte ca acestea să poată asigura purificarea organismului în vederea realizării vindecării.

Este adevărat că există o categorie de medicamente denumite de medicină "etiopatogenice" şi care sunt destinate să distrugă germenii patogeni: viruşi, bacterii, paraziţi pe care medicina îi consideră a fi cauza bolilor. În realitate adevărata cauză profundă, care duce la crearea condiţiilor favorabile pentru instalarea şi dezvoltarea microorganismelor patogene o reprezintă starea de toxicitate a organismului plin de impurităţi, epuizat, vlăguit.

Hipocrate afirma: *"Cel mai minunat vindecător al bolilor este natura însăşi"*.

Devenind conştienţi de acest adevăr noi putem să ne vindecăm singuri, fără ajutorul altor persoane, medici,

bioenergeticieni sau terapeuţi de orice fel, ci utilizând în mod inteligent mijloacele eficiente şi nenocive pe care natura ni le-a pus la dipoziţie.

O altă teorie care explică efectele binefăcătoare ale urinoterapiei este teoria homeopatică şi izopatică. Introducând în organism o cantitate mică de substanţă care genefează reacţii asemănătoare cu simptomele bolii, organismul îşi dinamizează potenţialele energetice şi are tendinţa să elimine, să înlăture toxinele perturbatoare. Zicala populară: "*Cui pe cui se scoate*" exprimă de fapt principiul homeopatic: "*Similia similibus curantur*".

Din punct de vedere istoric, între perioada scrierilor indiene şi perioada lucrărilor lui Armstrong se pot găsi numeroase referinţe la tratamentul cu urină şi în literatura greacă la Plinius şi Galen, doi faimoşi medici greci care recomandă această terapie şi oferă detalii bazate pe experienţa lor.

Binefacerile acestei terapii îşi găsesc explicaţia şi din punct de vedere bioenergetic, căci această revehiculare a energiei prin organismul nostru este un fenomen natural, profund benefic, pe care îl regăsim şi în alte exemple din natură. Este un lucru firesc, natural ca întreaga viaţă să fie caracterizată de o constantă reciclare a energiilor de bază. Copacii îşi pierd frunzele, care mai departe se descompun, intră în pământ şi ajută la rehrănirea arborelui, încheindu-se astfel ciclul. Ploaia cade pe pământ iar apa evaporată urcă în atmosferă pentru a putea relua apoi ciclul.

În ceea ce priveşte recilcularea urinii se poate sesiza acest proces firesc şi natural în atitudinea spontană, instinctivă a animalelor. Animalele îşi ling rănile şi multe dintre ele îşi beau propria urină sau a altora. Capra este un exemplu binecunoscut în această direcţie. De asemenea cercetările din domeniul zootehniei au evidenţiat că vacile pot fi foarte bine nutrite cu propria lor urină. Încă din 1930 aceasta era o practică uzuală în Germania şi în America. De asemenea foarte multe scrieri străvechi, tratate tradiţionale indiene menţionează utilizarea ca remediu terapeutic a urinii vacii, animal considerat sfânt de către indieni.

Dumnezeu le-a dăruit oamenilor trupurile fizice ca temple ale spiritului şi drept urmare le-a înzestrat cu capacităţi proprii de a

vindeca dezechilibrele apărute prin nesocotinţă, la fel cum le-a înzestrat şi cu un monitor pe care să se poată urmări şi verifica progresul în vindecare şi acest monitor este chiar irisul (porţiunea colorată a ochiului uman).

Actualmente s-a dezvoltat chiar o ştiinţă -iridologia- care se ocupă cu studierea semnelor din zona irisului care evidenţiază diferite perturbaţii în organism (iridodiagnosticul).

De ce oare vindecătorii din vechime acordau atât de mare importanţă aspectului urinii, mirosului şi gustului său? Mulţi vindecători, numai gustând urina puteau diagnostica starea pacientului. Din nefericire astăzi nu se mai practică asemenea metode diagnostice şi nici măcar nu se mai aminteşte în enciclopediile sau în lucrările medicale despre aceste modalităţi care au fost scoase din practica medicală cu mulţi ani în urmă fără nici un discernământ.

De altfel chiar şi în domeniul fitoterapiei (care este mult mai uşor acceptată de medicina occidentală) este extrem de greu de găsit lucrări cu referiri la modul în care cancerul poate fi vindecat cu ajutorul plantelor. În tratatele vechi de fitoterapie se obişnuia să se menţioneze şi urinoterapia întrucât tratamentele fitoterapice se pot combina armonios şi eficient cu urinoterapia în foarte multe cazuri.

Dar de ce nu mai este menţionată în lucrările actuale de fitoterapie? Din nou interesele financiare sunt cele determinante căci şi plantele ca şi vitaminele şi mineralele sunt comercializate, reprezentând o sursă de venit! Urina este însă un leac gratuit! Şi atunci cum ar mai putea un fitoterapeut să-şi mai vândă plantele dacă oamenii reuşesc să se vindece singuri folosindu-şi propria urină?! Cum ar mai putea marile firme producătoare de medicamente să-şi mai vândă produsele dacă noi, oamenii, am înţelege în sfârşit că numai noi înşine ne putem vindeca, şi că nimic şi nimeni din exterior nu ne poate ajuta cu adevărat, ci numai noi singuri.

"*Tot ceea ce nu poate fi vindecat cu mijloace din interiorul organismului nu poate fi vindecat nici din afara lui*", afirmă un aforism al înţelepciunii milenare. Aşa încât, în loc să cauţi la nesfârşit un vindecător bun sau remedii complicate, mai bine priveşte-te în oglindă şi acolo vei afla cine este cu adevărat vindecătorul tău: eşti chiar TU.

CAPITOLUL 13

Iridodiagnosticul

Ochiul: oglinda sufletului.- Inguantz von Pecyley.- Semne iridologice.- Importanţa iridodiagnosticului în profilaxie.- Semnificaţia "lăzii cu gunoi" şi a "muştelor".- Hippocrate.- Cauzele profunde ale bolilor.- Concluziile iridologiei.

Toate terapiile abordate necesită existenţa unui mod de a urmări rezultatele tratamentului, progresul pacientului şi evoluţia sa spre vindecare.

Medicina modernă utilizează mai multe metode de investigaţii paraclinice cum ar fi: analiza sângelui, a urinii, radiologia, analiza sputei şi sute de alte metode de laborator care testează şi verifică reacţia organismului la tratament şi evoluţia favorabilă prin eliminarea semnelor patologice iniţiale. Toate aceste metode sunt atât de complexe şi de complicate încât alcătuiesc chiar ramuri ale medicinii al căror studiu necesită ani de zile pentru a le învăţa şi practica. Dar toate aceste investigaţii au un rol mult mai puţin important în metodele terapeutice naturiste, astfel încât va trebui să-i lăsăm să le folosească doar pe cei care deja s-au adâncit în păienjenişul lor stufos şi în confuzia cu care probabil s-au obişnuit.

Şi acum, dacă fiinţa umană este un microcosmos, alcătuit pe toate cele 7 planuri ale sale, ca o copie identică miniaturală a macrocosmosului, sau altfel spus omul a fost "creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu" şi este deci un ansamblu unitar, potenţial perfect, atunci cu siguranţă că pe lângă capacitatea de a se vindeca singur folosindu-şi în mod inteligent propriile disponibilităţi, el trebuie să fi fost înzestrat de Creator şi cu un indicator, un monitor uşor accesibil, plasat la vedere pentru toţi şi pe care să se poată urmări toate transformările şi perturbările ce apar în funcţionarea şi

structura organismului său.

Un astfel de indicator extrem de preţios pentru cei care învaţă să-l descifreze este **irisul**, iar metoda este numită **iridodiagnostic**.

Există mai multe asemenea metode străvechi de diagnosticare cum ar fi: după structura facială, radiestezia, studierea zonelor reflexogene de la nivelul tălpilor, studierea reflexelor limfatice, reflexelor lui Chapman precum şi alte metode mai noi care au apărut, apoi au dispărut, dar puţine sunt atât de fascinante cum este iridologia.

Pe la mijlocul secolului XIX, trăia în Ungaria un băiat pe nume Inguatz von Pecyley a cărui jucărie preferată era o bufniţă. Într-o bună zi, bufniţa străduindu-se să scape din strânsoarea mâinii băiatului şi-a rupt un picior. Analizând-o cu toată grija, băiatul a observat că pe ochiul bufniţei de pe aceeaşi parte cu piciorul rupt, apăruse o pată, aceasta producându-se în jurul orei 18:00. Tatăl băiatului a imobilizat piciorul bufniţei aplicându-i o atelă. Băiatul urmărea cu multă atenţie starea bufniţei sale şi astfel a sesizat că pe măsură ce piciorul se vindeca apărea în jurul petei de pe ochi (pe care o remarcase la început) un inel alb. El nu şi-a dat seama atunci ce descoperire epocală făcuse dar a ţinut minte întâmplarea. Băiatul de atunci a crescut, a studiat şi a devenit medic. Într-o zi, lucrând în spital, i-a fost adus un pacient care avea piciorul rupt. Examinându-l atent, doctorul Pecyley a observat existenţa la nivelul ochiului a unei pete similare cu cea pe care o sesizase în copilărie la ochiul bufniţei sale accidentate. Pata apăruse de asemenea la ochiul de aceeaşi parte cu piciorul rupt şi tot în jurul orei 18:00, aşa cum se întâmplase pe vremuri, în povestea cu bufniţa. Urmărind evoluţia pacientului respectiv, a remarcat că pe parcursul vindecării lucrurile s-au petrecut identic şi anume că inelul alb, care în mod evident semnifica vindecarea, şi-a făcut de asemenea apariţia în jurul petei. Abia acum tânărul medic a realizat că descoperise ceva important. Când mai târziu doctorul Pecyley a consultat un alt pacient care avea de data aceasta o mână ruptă, el a remarcat o pată similară dar localizată diferit la nivelul irisului. Apoi el a examinat ochii tuturor pacienţilor care aveau diferite boli şi gradat a realizat o veritabilă hartă a irisului

localizând diferitele semne caracteristice în funcţie de boala sau tulburarea existentă. Dobândind experienţă în acest domeniu al iridodiagnosticului şi perfecţionându-se gradat, doctorul Pecyley ajunsese să nu mai fie de acord cu unele dintre diagnosticele colegilor săi. Devenea din ce în ce mai evident că diagnosticele sale erau mult mai precise decât ale multor specialişti, fapt demonstrat şi verificat de el însuşi prin confruntarea cu diagnosticele reale pe care le afla în urma operaţiilor şi autopsiilor făcute în spital. În 1881 el a publicat o carte despre cercetările sale asupra noii metode, intitulată: *"Descoperiri în domeniul ştiinţelor naturale şi medicinii; instrucţiuni în studiul diagnosticării semnele irisului"*. În urma apariţei cărţii, mulţi medici au fost interesaţi de cercetările sale, în timp ce alţii au încercat să le ignore şi chiar să le discrediteze şi să le oprească. Totuşi interesul pentru această metodă s-a extins din ce în ce mai mult, astfel încât iridologia a ajuns şi în America şi a suscitat interesul câtorva medici. Printre ei se numără doctorul Henry Lindlahr care a şi devenit unul dintre cei mai de seamă exponenţi ai aceste arte.

Ulterior s-au realizat hărţi ale irisului din ce în ce mai complexe şi au fost adăugate noi puncte de reper importante, iar în timpurile moderne un mare iridolog numit Bernard Jensen, a scris o carte minunată pe această temă.

Oricum, toate noile descoperiri, deşi foarte utile, sunt doar adăugiri, căci toate punctele originale trasate de dr. Pecyley pe harta sa iniţială au rămas exact în aceleaşi poziţii.

În ultimii ani, studiul sclerotícii (învelişanteroposterior al ochiului) a îmbogăţit cu noi informaţii capacităţile de diagnosticare ale acestui sistem. Diferitele modoficări de formă, grosime şi culoare ale venelor şi arterelor ochiului au devenit semne demne de luat în consideraţie.

Mulţi iridologi profesionişti fotografiază irisul cu un aparat de fotografiat special care face diapozitive color de aproape. Ele sunt apoi proiectate pe un ecran şi suprapuse peste o hartă a irisului pe care sunt reprezentate diversele zone. În acest fel fiecare defect apare clar şi poate fi notat şi apoi studiat. Se păstrează aceste diapozitive iniţiale ca referinţă pentru testele comparative de mai

târziu.

Prin această metodă poate fi urmărit îndeaproape modul în care progresează procesul vindecării, putându-se astfel ghida în mod inteligent actul terapeutic şi să se realizeze atunci când este cazul modificările necesare în tratament, în funcţie de reacţia de răspuns a organismului (detectabilă prin iridodiagnostic) pentru a avea certitudinea că pacientul se menţine pe linia vindecării.

Semnificativ este faptul că în pofida micilor diferenţe existente între hărţile lor, toţi irdologii, medici sau nu, sunt unanim de acord asupra faptului că metodele de supresare folosite de medicina alopată îndepărtează simptomele dar nu vindecă cu adevărat boala eliminând cauzele profunde şi că de fapt efectele secundare, toxice ale medicamentelor (medicamentele conţin uneori substanţe pe care corpul nu le poate elimina complet) pot genera mai târziu boli cronice. Din acest punct de vedere se poate considera fără nici o exagerare că de fiecare dată când este "descoperită" o nouă "boală", aceasta este de fapt de mult timp "creată" prin terapiile alopate (cu medicamente extrem de periculoase) care se folosesc în ziua de astăzi. Şi drama este cu atât mai mare cu cât aceste medicamente puternice sunt administrate şi copiilor, ai căror ochi reflectă perturbările şi dezechilibrele generate în micile lor organisme. Ochii lor reflectă ororile comise faţă de ei, faţă de viitoarele generaţii, mai mult sau mai puţin conştient, în numele ştiinţei medicale.

Efectele medicamentelor, precum şi locurile din corp în care ele s-au acumulat, pot fi decelate la nivelul irisului, prin decolorările aracteristice pe care le provoacă. Reţineţi însă, că niciodată un remediu homeopatic sau fitoterapic nu-şi va face remarcată prezenţa în organism prin nici o modificare la nivelul irisului, ceea ce demonstrează că aceste metode naturale de tratament sunt complet netoxice, nu au efecte adverse şi sunt într-o perfectă armonie cu legile naturii.

De asemenea diferitele modoficări ce se produc în timpul unor intervenţii chirurgicale nu vor putea fi detectate iridologic datorită efectului inhibant al anestezicelor asupra reflexelor ochiului.

O întrebare firească care se pune este de ce nu se predă

iridologia în facultăţile de medicină dacă este o ştiinţă atât de precisă şi de valoroasă. Este lesne de imaginat că aceasta ar putea contribui la prăbuşirea edificiului medical actual, căci din moment ce iridologii dezvăluie acţiunea destructivă şi nocivă a medicamentelor ar trebui să se renunţe complet la ele, ceea ce ar însemna din punct de vedere comercial falimentul tuturor producătorilor de medicamente pe de o parte şi a producătorilor de aparatură pentru investigaţii paraclinice, pe de altă parte. Atunci când medicii se vor hotărâ să recurgă la iridologie ca metodă de diagnostic, ei vor trebui de asemenea să angreneze şi metodele naturale de tratament sau dacă nu, să asiste neputincioşi la eşecul metodelor lor alopate.

Iată deci de câtă neomenie şi lipsă de compasiune dau dovadă unii medici, aceste fiinţe umane cu pretenţii de vindecători, care deşi au înţeles (unii mai mult, alţii mai puţin) aceste mecanisme profunde ale bolii şi modul în care aceasta poate fi îndepărtată, acceptă totuşi lucrătura forţelor destructive (efectele adverse ale medicamentelor) fără să-şi prevină pacienţii de ceea ce urmează să li se întâmple.

Din nefericire există încă foarte mulţi medici care nici măcar nu sunt conştienţi de toate aceste aspecte şi sunt ei înşişi "victime" ale sistemului actual ca şi pacienţii lor, dar la un alt nivel. Există însă mulţi doctori inimoşi şi dăruiţi, cu dragoste de oameni şi respect faţă de profesia lor, care aduc multă alinare.

În ultimă instanţă, trebuie recunoscut faptul că în situaţiile acute, în urgenţe chirurgicale şi mai ales accidente, trebuie acţionat prompt şi în aceste cazuri intervenţiile chirurgicale sunt oportune şi salutare, dar trebuie să existe mult discernământ din partea medicilor chirurgi pentru a salva de la operaţie acele cazuri care pot fi totuşi recuperate fără aceste intervenţii mutilante, fizic şi psihic. Căci această lipsă de discernământ şi rutina chirurgilor, face ca pentru fiecare operaţie cu adevărat necesară să existe şi alte 10 care ar fi putut fi evitate. De asemenea, pe lângă fiecare medicament prescris într-o urgenţă medicală de exemplu, sunt alte sute prescrise într-un mod inutil care conduc încet dar sigur la o degenerare a organismului urmată de cronicizare şi în final la moarte. Datorită polipragmaziei (consumarea excesivă a medicamentelor) şi a administrării deseori inoportune a acestora, nu este de mirare că asistăm la apariţia unor

noi tulpini de microorganisme rezistente la medicamentele actuale şi care fac astfel "necesară" sintetizarea de noi generaţii de medicamente mai puternice şi implicit mai nocive.

Unul din scopurile acestei cărţi este de a trage un serios semnal de alarmă atât bolnavilor cât mai ales medicilor care doresc să înţeleagă aceste aspecte şi să le integreze în practica lor.

Iridologia reprezintă deci o metodă eficace de urmărire a procesului de vindecare prin metoda Shivambu Kalpa.

Iridologia este o metodă complexă a cărei descriere ar necesita un spaţiu foarte mare precum şi un material vizual (hărţi, desene, etc.) pentru a fi predată şi învăţată, dar considerăm necesară descrierea câtorva semne simple pe care de fapt le-am remarcat cu toţii la alte persoane, fără să ştim însă care este semnificaţia lor patologică. Un medic oftalmolog neiniţiat în iridologie face exact la fel: el examinează mii de ochi, dar caută numai în interiorul pupilei să vizualizeze cu metode speciale vasele de sânge. El nici măcar nu intuieşte ce comoară de informaţii se află în iris.

Este foarte interesant de privit la televizor sau la cinematograf prim-planurile cu ochii actorilor. Aceştia nu prea îşi dau seama câte informaţii revelează aceste prim-planuri despre ei înşişi. Nu este deloc de mirare că ochiul a fost supranumit "fereastra sufletului", căci analiza ochiului unei persoane poate furniza privitorului atent şi cunoscător foarte multe detalii despre respectiva persoană.

Aşa de exemplu un binecunoscut actor, faimos pentru albastrul ca de pudră al ochilor săi, suferea de fapt de o hiperaciditate care-i generase acel bleu albicios. Un alt exemplu impresionant, care demonstrează utilitatea iridodiagnosticului, este cazul acelor piloţi care mor totuşi în urma unui infarct miocardic deşi fuseseră în mod regulat examinaţi din punct de vedere medical şi declaraţi sănătoşi. Dacă li s-ar face un examen iridologic, cardiopatia ischemică ar putea fi depistată mai înainte chiar de a apare semnele electrocardiografice (EKG) şi deci în timp util pentru a putea fi tratată preventiv. Cea mai tristă imagine o oferă însă ochii bebeluşilor şi copiilor mici. Datorită injecţiilor, proastei alimentaţii şi tratamentelor medicamentoase administrate pentru cea mai neînsemnată răceală sau

pentru orice banală afecţiune cutanată, ochii lor poartă amprenta dezechilibrelor apărute de la cele mai fragede vârste şi care peste ani se vor transforma în boli cronice. Irisul acestor copii prezintă adeseori cruste, ceea ce evidenţiază stări de hiperaciditate gastrică. De altfel, ca să recunoaştem desehis, majoritatea copiilor, în special în Occident, în condiţiile actuale de poluare şi stress, nu prea au şanse să menţină o stare de sănătate veritabilă.

Semnificaţia reală a acestui cuvânt "SĂNĂTATE" a fost îngropată cu ani în urmă pe măsură ce profitul furnizat de industria farmaceutică a luat amploare.

Ochiul unei persoane sănătoase trebuie să aibă o culoare uniformă pe tot irisul şi o capacitate perfectă de adaptare la alternanţa lumină-întuneric. Apariţia unor zone mai luminoase sau mai întunecate la nivelul irisului semnifică fazele incipiente ale unor maladii. Ochii albştri sunt mai uşor de "citit" pe când cei căprui mai greu.

În continuare vor fi descrise succint, semnele iridologice mai uzuale:

1. "Bordura de mătreaţă" (crustă). Aceasta este o zonă întunecată în jurul extremităţii exterioare a irisului dar în interiorul zonei colorate. Poate fi remarcată la toţi bebeluşii cărora li s-au aplicat tratamente medicamentoase uzuale şi în mod special la copiii care au avut frecvente afecţiuni cutanate tratate în mod supresiv cu mijloace alopate, la aceştia zona apărând chiar mai întunecată.

Semnal de alarmă pentru tinerele mame: mătreaţa de lapte pe care scumpul tău bebeluş a făcut-o nu era ceva rău. Răul a apărut în momentul în care ai încercat să o faci să dispară acoperindu-i capul cu "otrăvuri" din cărbune şi gudron. Priveşte acum crusta marginală apărută pe irisul său şi urmăreşte-o cum evoluează pe măsură ce încerci să-ţi "vindeci" copilul. De ce trebuie bebeluşul tău să-şi umple gingaşul corp cu toate aceste otrăvuri? Nu are el oare dreptul să-şi păstreze starea de puritate cu care s-a născut? Îngrijorează-te scumpă mamă de fiecare dată când copilul tău tuşeşte şi desigur, dă-i imediat medicamente! Asta face ca afacerea producătorilor de medicamente să prospere iar copilul tău să-şi impurifice organismul şi să sufere mai târziu ca bolnav cronic.

Cu cât această "bordură" este mai întunecată, cu atât au fost reţinute mai multe impurităţi în organism. Cu fiecare generaţie ce se naşte această bordură devine tot mai întunecată până când într-o bună zi, probabil că toţi copiii se vor naşte cu ochii negri. Unii sunt deja: *"-Priveşte-l pe acest micuţ scump cu ochii negri!"* Dacă mama sa şi tatăl său au ochii albaştri, înseamnă că micuţul prezintă un dezechilibru ereditar.

Copiii cu irisul brodat de această crustă întunecată sunt rareori sănătoşi. Mamele se plâng mereu de uşurinţa cu care se îmbolnăvesc copiii lor. Ce-i face să fie "bolnavi"? Evident toxinele pe care le acumulează permanent. Şi cum ar putea fi aceştia vindecaţi când prin alimentaţia incorectă, excesul de medicamente şi tot felul de substanţe artificiale introduse în organism, de fapt se adaugă toxine şi impurităţi suplimentare la cele deja existente!

Într-adevăr, scumpă mamă, obţii un moment de linişte când copilul tău drag încetează să mai plângă sau să tuşească după ce i-ai administrat pilule antitusive sau antalgice. De altfel, tu nu procedezi la fel atunci când nu te simţi bine? Nu la fel a procedat şi mama ta cu tine atunci când erai bebeluş? Şi apoi ai ajuns la capătul răbdării; îţi sunt de ajuns durerile tale de cap şi durerile persistente de spate, sentimentul de depresie şi oboseală şi soţul tău care se plânge tot timpul. Aşa încât preferaţi şi tu şi soţul tău să luaţi medicamente, să daţi şi copilului pentru ca măcar să aveţi câteva momente de linişte, chiar dacă mai târziu simptomele reapar sau apar altele noi.

Şi totuşi, cu atâtea medicamente consumate unde este "vindecarea" pe care o promit medicii? Rămâne să aşteptaţi, să verificaţi dacă aceştia au sau nu dreptate, să vă faceţi propria experienţă dacă o doriţi, chiar dacă aceasta presupune suferinţă! Cu alte cuvinte dacă ai intrat în horă, acum joacă!

2. Ochii de un albastru alburiu. Acest semn indică o stare de hiperaciditate (exces de acid) în organism. Există o diferenţă sesizabilă între ochii de culoare albastru deschis şi ochii care prezintă ca semn patologic acea albeaţă ca de ceaţă care le conferă o nuanţă albastră exagerată. Se consideră adeseori de către necunoscători că ochii care arată astfel reflectă o sănătate perfectă. Din păcate iridologii evidenţiază exact contrariul. Un caz concret relatat de

medicul iridolog Pecyley poate exemplifica afirmaţia de mai sus: "Într-o zi am remarcat o tânără cu ochii de un albastru alburiu şi am prevenit-o asupra stării sănătăţii sale. Lucra într-un magazin pe unde treceam adeseori şi de fiecare dată când o întâlneam şi-i priveam ochii constatam că starea sa se înrăutăţea progresiv iar albeaţa se accentua. Ea obişnuia să glumească pe tema aceasta şi nu lua în serios avertismentele mele pentru că din punct de vedere clinic se simţea foarte bine, nu prezenta nici un simptom care să o alarmeze şi nu credea în capacitatea cuiva de a detecta o boală înainte ca aceasta să se materializeze în semne şi simptome supărătoare. Din nefericire, pentru mulţi pacienţi, boală înseamnă doar durere şi numai atunci când apare durerea se impacientează şi încep să ia măsuri. Dar deja este foarte târziu în cele mai multe cazuri. După un timp au început să apară primele simptome evidente ale bolii şi fata se simţea din ce în ce mai rău dar tot nu a dat importanţă. Când la un moment dat simptomele s-au agravat şi a consultat un medic i s-a spus că are scleroză multiplă. Mai târziu am reîntâlnit-o făcându-şi cumpărăturile într-un scaun cu rotile. Îi vorbeam şi în acelaşi timp îi priveam atent irisul pentru a vedea semnele evoluţiei bolii şi mai ales urmele tratamentului medicamentos la care era supusă şi constatam trist cum boala înainta necruţător făcând ravagii în organismul ei tânăr. Era prea târziu acum pentru a mai putea să o ajut în vreun fel, căci leziunile cerebrale se extindeau tot mai mult, iar creierul său parcă "se stingea" încet. Tratamentul alopat, deşi mai diminua simptomele, era complet ineficient, nu putea elimina cauza, dar în schimb aducea după el cortegiul efectelor secundare. În final a fost trimisă într-un spital unde erau de obicei internaţi bolnavii declaraţi incurabili de către medici, adică fără nici o şansă de a mai fi recuperaţi prin metodele medicale convenţionale oficiale. Soţul ei, cu care am vorbit ulterior mi-a povestit cum s-a desfăşurat agonia şi cât de îngrozitor s-a petrecut sfârşitul."

Dar ceea ce este mai îngrozitor şi mai tulburător este că mii de oameni: copii, tineri, persoane mai în vârstă chiar, mor ca şi tânăra al cărei caz l-am relatat mai sus, răpuşi de boli în faţa cărora medicina modernă îngenunchează, dar care mai au o şansă prin utilizarea terapiilor tradiţionale naturale, milenare. De exemplu

metoda urinoterapiei ar fi eliminat gradat excesul de acid şi încetul cu încetul echilibrul acido-bazic s-ar fi restabilit.

Acest semn iridologic mai poate fi întâlnit la bebeluşii hrăniţi cu alimente prea sărate sau cu lapte provenit de la vaci injectate cu hormoni pentru a le menţine sănătatea şi pentru a le mări productivitatea, lapte care în plus mai este supus şi procesului de pasteurizare care distruge tot ceea ce mai este viu în acest produs.

3. Inelul de sodiu. Este uşor de sesizat chiar de la distanţă: arată ca un halou alb perfect rotund situat către marginea exterioară a irisului. Cu cât inelul este mai alb şi mai gros cu atât starea patologică pe care o reflectă este mai veche.

Este generat de diferite cauze cum ar fi obişnuinţa de a mânca foarte sărat. De fapt, sodiul anorganic sub orice formă, pătrunde în organism şi acumulat în exces, produce acest "inel". O altă cauză este consumul constant de bicarbonat de sodiu în credinţa greşită de altfel, că ar neutraliza hiperaciditatea gastrică. O altă cauză frecventă este tratamentul pentru nevralgie, reumatism, nevrite şi artrite cu medicamente ce conţin sodiu. Apariţia inelului de sodiu diagnostichează anumite dezechilibre ca de exemplu o circulaţie sangvină precară deoarece venele şi arterele sunt întărite, inflexibile, ceea ce duce la creşterea rezistenţei vasculare periferice şi la instalarea hipertensiunii arteriale. Inelul poate apare şi dacă sarea intră în contact direct cu pielea, cum este cazul lucrătorilor din minele de sare sau a maseurilor care folosesc anumite uleiuri ce conţin săruri pentru a-şi masa pacienţii. Pe măsură ce bolnavul îşi vindecă afecţiunea respectivă inelul devine din ce în ce mai deschis până când rămâne doar o urmă slabă.

Metoda urinoterapiei realizează dizolvarea depozitelor de sare şi elimină eficient excesul de sare. Mărturiile persoanelor care au practicat urinoterapia relevă faptul că la începutul tratamentului urina era foarte sărată dar pe parcurs, concentraţia de sare a scăzut la normal şi de asemenea tensiunea arterială s-a normalizat.

4. Inelul senilităţii. Este caracteristic persoanelor în vârstă dar apare din ce în ce mai frecvent la tinerii care datorită epuizării şi stressului îmbătrânesc prematur. Poate fi uşor detectat sub forma unui arc ce acoperă partea superioară a irisului.

Prezenţa acestui semn indică o slabă irigare cu sânge a zonei cerebrale. Semnul devine mai evident la persoanele care folosesc constant împotriva durerilor de cap medicamentele pe bază de bromură (considerate de altfel un alt triumf al medicinei).

Şi în aceste condiţii patologice urinoterapia se dovedeşte a fi eficientă, purificând şi energizând zonele cerebrale astfel afectate, oferind creierului substanţele hrănitoare de care are atât de mare nevoie şi de care este privat în stările maladive amintite.

5. Inelele nervilor (liniile stressului, contracţiilor). Acestea apar sub forma unor linii concentrice foarte subţiri evidenţiabile oriunde în iris dar mai ales în zona centrală, între pupilă şi marginea exterioară a irisului. În cazurile grave persoana poate avea până la 6 astfel de inele. Ele pot forma cercuri complete sau doar sectoare de cerc. Prezenţa lor indică o tensiune nervoasă maximă, chiar o stare de şoc puternic la nivelul sistemului nervos.

Dr. Pecyley relatează chiar cazul unui pacient care era deţinut politic şi care a fost torturat şi bătut la tălpi timp de ore întregi. Ochii săi prezentau în zona irisului şase asemenea inele. Se ştie că talpa piciorului este foarte bogată în terminaţii nervoase şi o importantă zonă reflexogenă şi este firesc ca stressul puternic şi prelungit la acest nivel să genereze un dezechilibru nervos profund, până la starea accentuată de şoc.

Uneori, în cazurile acute grave, aceste inele sunt albe dar pot fi colorate în diferite nuanţe închise, de exemplu în cazurile de astenie sau unele boli congenitale precum şi în bolile cronice dobândite datorită statului prelungit în picioare. Cum sistemul nervos este cea mai importantă parte a organismului uman este lesne de înţeles importanţa bunei lui funcţionări. Tensiunile nervoase repetate, surmenajul, emoţiile intense, medicaţia, alcoolul, alimentele nehrănitoare şi chiar toxice, oboseala fizică şi psihică, aceşti factori generează liniile sau inelele de pe iris. Multe dintre aceste tulburări nervoase sunt datorate carenţei mineralelor esenţiale şi vitaminelor, această carenţă survenind adeseori ca efect secundar al unor medicamente neurotrope care de fapt epuizează sistemul nervos în loc să-l refacă.

6. Rozariul limfatic. (mătăniile) Acesta seamănă cu un

inel de nori pufoşi şi este localizat la marginea exterioară a irisului. Poate fi împins mai spre centrul irisului, dacă este prezentă şi o bordură lată de "mătreaţă". Acest semn indică prezenţa în exces a unor toxine la nivelul sistemului limfatic. Sistemul limfatic şi glandele sale anexe sunt distribuite în tot corpul. Limfa este un lichid transparent care circulă prin vasele limfatice şi cuprinde aceleaşi substanţe ca şi serul sangvin, dar în cantitate mai mică; ea trece prin pereţii capilarelor limfatice asigurând hrănirea ţesuturilor şi absorbind reziduurile. Reprezintă de asemenea o linie de apărare care neutralizează substanţele toxice înainte ca acestea să pătrundă în sânge. Se poate deci imagina ce efecte generează perturbarea sistemului limfatic.

Atunci când "norişorii" rozariului apar în diferite culori, este semn că tulburarea se agravează. Una dintre cauze o reprezintă anumite medicamente foarte toxice ajunse la nivelul sistemului limfatic.

Prin realizarea urinoterapiei "norişorii" se destramă, semnul rozariului dispare, ceea ce semnifică eliminarea toxinelor din limfatice si purificarea organismului.

7. Inelul acid pupilar. Acesta este un inel localizat în jurul pupilei. Poate fi alb în fazele acute ale bolii şi întunecat pe măsură ce boala se cronicizează. Poate prezenta de asemenea diferite culori dacă bolnavul a încercat să se "vindece" cu medicamente.

Acest inel evidenţiază o stare de hiperaciditate care este cauzată de o alimentaţie impură, necorespunzătoare, precum şi de substanţele care neutralizează pe moment excesul de acid, dar care de fapt prin mecanisme reflexe întreţine această stare (de exemplu: bicarbonatul de sodiu). Urinoterapia elimină complet hiperaciditatea gastrică, stare patologică dobândită în urma unei diete greşite şi a unui mod de viaţă necontrolat, agitat, stressat. Această terapie asociată cu o alimentaţie corectă bazată pe cruditâţi, alimente pure, încărcate cu energii de tip yang, face ca inelul să dispară. În cazul bolilor cronice, inelul este mai alb.

Semnele menţionate mai sus sunt cele mai des întâlnite dar mai există şi alte semne iridologice care trebuie studiate în detaliu de

către cei interesaţi de această ştiinţă.

Oferim mai jos câteva cazuri mai interesante, relatate de dr. Pecyley, din experienţa sa, pentru a sublinia importanţa acestor semne iridologice şi ajutorul substanţial pe care îl pot oferi.

"O mamă s-a prezentat la consult cu fiica ei de 11 ani care avea o purpură uscată extinsă pe tot corpul şi însoţită de un prurit supărător (mâncărime). Fetiţa prezenta de asemenea o deformare a coloanei vertebrale lombare ceea ce-i genera dureri de spate. Fără să stea prea mult pe gânduri, medicii consultaţi de mama fetiţei i-au sugerat să recurgă la intervenţia chirurgicală pentru corectarea acestei deformări. Mama fetiţei, nedorind această soluţie radicală, a continuat să consulte specialişti, medici particulari, terapeuţi naturişti. Păstrez şi acum scrisoarea unui medic (pe care mama fetiţei l-a consultat), adresată unui confrate de-al său dermatolog, în care prezentându-i cazul adăuga că mama copilului era foarte îngrijorată şi agitată inutil. (Oare, după opinia acestor medici ce ar fi trebuit să facă această mamă? Să privească pasivă cum starea fetiţei se agravează şi să aştepte deznodământul?) Rezultă clar din continuarea scrisorii că mama fetiţei devenise o pacoste pentru aceşti medici pe care-i solicita permanent.

În scrisoare se arăta cum copilul, care fusese tratat cu Piriton, (o substanţă antihistaminică folosită în boli alergice: febră de fân, rinită alergică, etc.) nu reacţionase la acest tratament şi erupţia alergică persista. "A nu reacţiona la tratament", înseamnă că erupţia cutanată a rezistat atacului medicamentos supresiv, aşa încât medicii s-au văzut nevoiţi să treacă la următoarea treaptă terapeutică folosind medicamente mai puternice, implicit mai toxice. Într-un târziu, când cazul a ajuns la mine, am consultat cu atenţie copilul şi examinându-i ochii, am descoperit "bordura de mătreaţă" foarte pronunţată, ceea ce arăta că a fost tratată în trecut cu medicamente chiar pentru bolile de piele obişnuite ale copilăriei. I-am spus mamei ceea ce observasem iar ea mi-a confirmat imediat.

Eu consider că este mai uşor să tratezi copiii dacă părinţii lor sunt ajutaţi să înţeleagă faptul că multe din greşelile pe care le-au făcut în mod inconştient în îngrijirea copiilor lor au contribuit foarte mult la declanşarea bolii şi că în prezent au de asemenea un rol

important în obţinerea vindecării. Dacă părinţii nu vor sau nu pot să înţeleagă aceste mecanisme încerc să mă fac înţeles direct de către copil a cărui receptivitate este uneori mai mare decât cea a părinţilor, datorită stării lui de puritate şi candoare.

Examinarea coloanei vertebrale a furnizat informaţii mult mai intersante şi mai lămuritoare relevând faptul că problema nu se afla în regiunea lombară, acolo unde era localizată durerea, ci în zona toracică inferioară. Fetiţa căzuse de pe cal când avea şase ani şi deşi pe moment nu simţise durere, traumatismul i-a afectat coloana vertebrală. De abia după patru ani au apărut simptomele.

Pe lângă toate acestea, fetiţa prezenta şi o boală cronică a colonului care era o consecinţă firească a modului greşit de alimentaţie furnizat de industria modernă. Dacă am putea privi în viitor, peste 20 de ani, am vedea că acest caz, supus în continuare terapiilor medicale obişnuite ar deveni un caz cronic, foarte dificil, poate chiar incurabil.

După ce am exminat copilul şi am obţinut informaţiile menţionate mai sus, am stabilit metoda de tratament pe care mama sa a respectat-o cu străşnicie (atitudine remarcabilă, pentru că în mod obişnuit, părinţii abandonează terapia imediat ce constată dispariţia simptomelor supăratoare ale bolii).

Rigurozitatea şi conştiinciozitatea mamei în realizarea tratamentului s-a dovedit de mare ajutor pentru copil. Fetiţa a încetat să mai bea lapte pasteurizat din comerţ şi a început să bea numai lapte crud de capră (chiar şi numai acest aliment prin energiile de tip yang cu care este încărcat ajută la vindecarea unor afecţiuni ale pielii). Apoi mama îşi masa fiica zilnic cu urina fetiţei. În continuare m-am ocupat de coloana vertebrală şi în urma aplicării tehnicii reflexelor în faze (metodă de tratament folosită de chiropracticieni şi care constă în declanşarea reflexelor organismului şi dinamizarea energiilor sale, în mai multe etape sau faze) deformările au început să se corecteze.

După câteva zile de tratament, mama fetiţei, care urmărea la indicaţiile mele evoluţia stării copilului, mi-a relatat că fetiţa acuza din nou dureri de spate. Trebuie menţionat faptul că în acest moment mulţi întrerup tratamentul speriaţi şi neîncrezători, neştiind să

integreze aceste simptome care reapar ca fiind de fapt reacţii ale vindecării. Am calmat mama, explicându-i aceste lucruri şi făcând-o să înţeleagă că evoluţia stării este normală.

Au revenit la control săptămâna urmtoare. Pielea fetiţei, care înainte era aspră ca glaspapirul, acum era netedă, curată şi moale cu excepţia a două mici pete roşii care se mai menţineau pe fiecare braţ. Au fost şi ele uluite să constate cum se poate vindeca pielea cu propria urină, într-un timp atât de scurt. Coloana vertebrală a răspuns de asemenea favorabil tratamentului cu tehnica reflexelor în faze şi se prezenta acum mult mai bine. Durerea dispăruse iar deformarea începuse să se îndrepte.

După patru şedinţe de tratament coloana s-a corectat complet şi în mod cert operaţia nu mai era necesară. Pielea devenea din ce în ce mai moale şi căpăta un aspect din ce în ce mai sănătos săptămână de săptămână, şi curând au apărut şi la nivelul irisului modificările care certificau evoluţia către însănătoşire.

Analizând urina copilului, am observat că prezenta mici particule în suspensie şi era uşor tulbure. Este destul de greu uneori, să convingi un copil să bea propria sa urină dar, când această fetiţă va înţelege că pielea sa şi-a recăpătat sănătatea datorită masajului cu urină, poate îi va fi mai uşor. Mama sa însă, a citit lucrarea "Apa vieţii" şi acum urmează urinoterapia. Uneori, vindecându-se un membru al familiei capătă încredere şi ceilalţi din familie şi încep să urmeze tratamentul, vindecându-se şi ei.

Este o mare bucurie să poţi ajuta un astfel de copil care altfel ar fi devenit mai târziu un bolnav cronic, cu multe suferinţe. Mă cutremur când mă gândesc cât de mult ar putea ajuta metodele de vindecare naturale dar care întâmpină atâtea dificultăţi şi atâtea prejudecăţi din partea unor medici, farmacişti şi politicieni care imprimă opiniile lor şi oamenilor care evident le preiau şi li se supun.

Cazul următor este acela al unui tânăr care suferise un accident foarte grav, care-i afectase coloana vertebrală în zona cervicală şi lombo-sacrată. Într-o primă fază, el fusese operat la nivelul coloanei, o operaţie necesară deoarece discurile intervertebrale erau foarte grav afectate. Medicii îşi propuseseră să-l opereze şi în

zona gâtului. Durerea foarte mare la acest nivel îl forţa să poarte un guler gipsat care îi limita mişcările, micşorându-i astfel suferinţa. Radiografiile cervicale efectuate au evidenţiat fracturi ale apofizelor transverse ale vertebrelor cervicale.

Refuzând intervenţia chirurgicală a dorit să fie consultat de un terapeut naturist. Când a ajuns la mine şi i-am examinat irisul, am avut confiramarea acestui diagnostic numai că, în plus irisul arăta şi faptul că procesul de vindecare începuse deja. I-am examinat cu blândeţe gâtul şi am detectat zona traumatizată. Am aplicat de asemenea tehnica reflexelor în faze. În cazul acestei tehnici, nu există nici un risc de a-i provoca dureri pacientului aşa cum se întâmplă de obicei în cazul unor anumite manevre ortopedice. Am lucrat cu pacienţi aflaţi într-o stare atât de gravă şi cu dureri atât de mari încât nimeni nu i-ar fi putut măcar atinge, şi am obţinut rezultate foarte bune.

Tânărul a reacţionat minunat la acest tratament blând astfel că a renunţat la guler şi câteva zile mai târziu era parcă un alt om. Durerea dispăruse şi îşi putea mişca gâtul cu mai multă uşurinţă.

După trei asemenea şedinţe de tratament l-am pregătit şi cu câteva cunoştinţe ce i-ar fi fost necesare dacă ar mai fi avut probleme în viitor. Şi iată astfel încă o persoană salvată de la bisturiu, încă un caz în care iridologia, arătând că organismul dispune de resurse pentru vindecare, îşi demonstrează încă o dată eficacitatea şi utilitatea.

Iată acum cazul unei persoane mai în vârstă. Un bărbat de 67 de ani a venit la tratament cu o suferinţă cervicală, generată de o deformare a coloanei vertebrale cervicale ceea ce îi provoca dureri foarte mari. Consultând medicii specialişti i s-a spus, pur şi simplu, că nu poate fi ajutat. Practic el nu-şi putea mişca gâtul deloc. Însă nu imobilitatea îl descuraja cât durerea era aceea care îl dobora.

Un examen atent al irisului a relevat o stare cronică generată de statul prelungit în picioare. Rezultatul tratamentului a fost uimitor . După patru şedinţe de tratament îşi mişca gâtul cu 70 de grade la dreapta şi cu aproximativ 50 de grade spre stânga. Mai mult chiar, deformarea coloanei vertebrale cervicale aproape s-a corectat iar durerea a fost redusă simţitor. Această tehnică a reflexelor în faze

demonstrează puterea instinctului autocorecţional al fiinţei umane atunci când este "stimulat" cum se cuvine."

Toate aceste cazuri precum şi multe altele adunate în cazuistica iridologilor şi chiropracticienilor, ilustrează din plin faptul că iridologia este o ştiinţă foarte utilă ce poate fi folosită în supravegherea vindecării, indiferent de sisitemul terapeutic abordat.

În plus, iridiologia demonstrează încă o dată că ceea ce medicina actuală consideră a fi cauzele bolilor, nu reprezintă decât efecte sau cel mult cauze secundare. Deci, germenii patogeni şi modificările pe care le provoacă în organism până la dezechilibre imunologice care sunt consideraţi a fi cauza, etiologia maladiilor infecţioase şi parazitare de exemplu, nu sunt decât bieţi "cerşetori" care apar şi se hrănesc cu gunoaiele din organismul omului. Ei se instalează doar acolo unde este dezordine, mizerie, unde fiinţa umană nu întreţine curăţenia interioară, neglijând purificarea organelor şi sistemelor propriului corp.

Astfel că adevăratele cauze mai profunde ale bolilor sunt reprezentate de impurităţile fizice, psihice şi mentale, acumulate printr-un mod de viaţă dezordonat, printr-o dietă toxică, şi prin sentimente şi gânduri necontrolate: josnicie, meschinărie, ură, răutate, mânie, gelozie, frustări şi nefericire. Un astfel de organism chinuit, frământat, impur, atrage prin rezonanţă instalarea germenilor patogeni, care sunt astfel doar efectele cauzelor profunde. Dacă nu ar exista aceste cauze şi organismul ar fi pur, germenii nu s-ar putea instala, nu ar fi atraşi şi o asemenea fiinţă umană ar intra în rezonanţă doar cu aspecte frumoase şi pure din ambianţa exterioară.

Folosind o analogie grăitoare, putem compara organismul uman impurificat cu o "ladă de gunoi" lăsată deschisă într-o cameră şi care atrage în mod automat o mulţime de muşte supărătoare.

Dacă extindem analogia şi o aplicăm la procesul de vindecare, se pune întrebarea: "Cum realizezi vindecarea adevărată? Alungând muştele sau scoţând lada de gunoi afară?"

Pentru cel pripit, superficial şi care nu gândeşte, prima soluţie ar fi cea potrivită. Este ceea ce, de altfel, face şi medicina

actuală, care nu ia în consideraţie faptul că oricâte metode inteligente şi complicate ar putea folosi pentru "a da muştele afară din cameră", metode de la cele mai inofensive (a le alunga, sau a pune hârtie lipicioasă în analogia noastră) şi până la cele mai toxice (spray-uri otrăvitoare, etc.) şi presupunând că până la urmă le-ar putea distruge pe cele prezente, atât timp cât "lada de gunoi" este menţinută în "cameră", mereu vor veni alte şi alte muşte tot mai atrase (irezistibil) de mizerie.

Pentru fiinţa inteligentă şi pătrunzătoare, soluţia completă şi definitivă este evident a doua, adică a scoate gunoiul din cameră, căci astfel se elimină focarul de mizerie şi se întrerupe această rezonanţă. Nemaiexistând acest focar, muştele nu vor mai fi atrase.

Deci, revenind la organismul uman supus în permanenţă procesului de impurificare, (impurităţi care prin rezonanţă atrag diferite boli), doar a distruge microbii, fără a realiza purificarea organismului, nu numai că nu vindecă boala respectivă, dar chiar stânjeneşte procesul de vindecare natural. Astfel că organismul va trebui în plus să lupte şi cu toxinele (noi impurităţi) conţinute în medicamentele cu care au fost ucişi aceşti germeni, precum şi toxinele rezultate chiar din celule germenilor . distruşi (cum se întâmplă în unele boli imunologice). Cum supravieţuitorii fiecărei generaţii de microbi se adaptează şi devin mai puternici, dezvoltând rezistenţa la medicamentele folosite, trebuie să fie inventate produse farmaceutice mai puternice şi deci implicit mai toxice.

Medicina actuală, greşeşte astfel fundamental. Deşi istoria medicinii păstrază încă numele lui Hippocrate, ea s-a îndepărtat nepermis de mult de preceptele şi principiile artei medicale hipocratice.

Iniţiat în tainele naturii, iubit de oameni, pasionat şi dăruit medicinii pe care a considerat-o ARTĂ, căutător atent şi pătrunzător al cauzelor esenţiale şi profunde, Hippocrate a lăsat moştenire mijloacele artei sale acelor confraţi care **"au ochi să vadă şi urechi să audă"**:

"Unul dintre cele mai importante aspecte care trebuie descoperit, este adevărata cauză a maladiilor, originea şi sursa suferinţelor, a răului care afectează corpul uman. De fapt, oricine

cunoaşte cauza primară a unei boli, devine capabil să-i găsească remediul, care constă în contrariul cauzei adevărate care a generat acest rău. Căci cea mai mare artă medicală nu face altceva decât să cerceteze cauzele şi apoi să direcţioneze inteligent resursele naturale şi disponibilităţile latente ale corpului.

De exemplu foamea duce la suferinţă, deci poate fi considerată un rău sau chiar o stare maladivă (dacă considerăm boală o suferinţă). Care ar fi deci remediul foamei? Evident ceea ce o calmează este hrana. Deci, alimentaţia moderată este remediul optim pentru a anula sau "vindeca" suferinţa produsă de foame. La fel, setea este potolită de lichide, starea de umplere, de exces se vindecă prin eliminare; pierderile excesive prin aport, oboseala datorată efortului se vindecă prin odihnă, relaxare şi somn (NU PRIN CAFEA, TUTUN, SAU ALTE DROGURI!), *oboseala generată de lâncezeală, inerţie şi repaus prelungit se vindecă prin exerciţiu şi antrenament.*

Într-un cuvânt, orice stare de rău, orice suferinţă se vindecă prin amplificarea stării naturale contrare.

Adevărata esenţă şi artă a medicinii constă în a şti să elimini ceea ce este în exces, şi ceea ce este toxic şi să adaugi ceea ce este insuficient dar este benefic şi util, sau altfel spus a şti să elimini sau să adaugi exact ceea ce este necesar şi exact la momentul potrivit.

Acela care împlineşte cel mai bine această dublă indicaţie este cel mai bun medic; acela care nu o respectă, ba chiar o încalcă, este cel mai mare ignorant al artei medicale şi cel mai prost medic."
(GARDEIL, 640, I şi *LITTRE, 93, VI)*

"Nu fă nimic la întâmplare şi să urmăreşti să nu scape niciodată nimic observaţiei tale fine şi atente. Administrează numai ceea ce este necesar şi natural, apropie contrariile în mod gradat, şi realizează aceasta moderat, cu pauze. " (LITTRE, 285, V)

"Din toate privinţele deci, medicina trebuie să ajute omul să dobândească starea de înţelepciune. De fapt, medicii sunt obligaţi permanent prin natura divină a artei lor, să recunoască atotputerea

divină, căci ei au învăţat să discearnă Puterea şi Voinţa Absolută, atât în apariţia stărilor de boală şi a suferinţelor (care reprezintă de fapt plata omului pentru greşelile sale), *cât şi în vindecarea acestora care devine posibilă în momentul în care omul a înţeles lecţia pe care Dumnezeu i-a dat-o ca să se îndrepte* (căci "Dumnezeu vrea îndreptarea păcătosului şi nu distrugerea lui").

Medicii nu trebuie să atribuie practicii lor medicale vreun merit personal, ca şi când EI ar vindeca prin puterea, priceperea şi ştiinţa lor, căci dacă vor proceda astfel se vor trezi adeseori decepţionaţi de eşecul acţiunilor lor. (De ce oare sunt cazuri pe care medicii reuşesc să le rezolve şi cazuri care prezintă exact aceeaşi boală dar pe care nu le mai pot rezolva? De ce reuşesc operaţii grele la bolnavi dificili, în timp ce unele operaţii uşoare la tineri sau pacienţi mai viguroşi se soldează cu moartea pacientului pe masa de operaţie? Medicii obişnuiesc să spună că există bolnavi şi nu boli. Recunoscând această individualizare a bolii, ei se apropie de adevăr, căci fiecare om îşi are greşelile sale (karma sa negativă) şi implicit lecţia sa de învăţat!)

Atunci când medicul reuşeşte să vindece un pacient, el trebuie să fie recunoscător numai lui Dumnezeu căci numai Voinţa şi Graţia Divină sunt cele care se manifestă atunci. " (449, I)

Aceste fragmente citate relevă limpede faptul că atunci când un medic sau un terapeut bun pare că nu face altceva decât să recomande pacientului un regim de viaţă echilibrat, o dietă ordonată, un mod de a gândi tonic, optimist, pozitiv, încrezător la care asociază diferite antrenamente fizice, mentale, psihice, (toate aceste modalităţi potenţându-se reciproc şi acţionând unitar) el pune de fapt bazele unei vindecării adevărate, complete.

Un astfel de medic (cotat de obicei ca fiind un medic incompetent de către fiinţele ignorante, slabe la minte şi comode) pune de fapt în mişcare angrenajul forţelor vitale, a energiilor mentale şi psihice ale pacientului, el amorsează şi dirijează cu mult tact potenţialul vital individual, el descătuşează astfel disponibilităţile latente infinite ale individului, canalizându-le către locul afectat de boală. Un astfel de medic va crea astfel posibilitatea de a realiza nu numai vindecarea

bolii în planul material, al corpului fizic, ci chiar mai mult, el declanşează o adevărată transformare spirituală în respectiva fiinţă care astfel devine conştientă de aceste misterioase şi colosale forţe şi energii.

Hippocrate a fost convins de faptul că fiinţa umană a fost înzestrată de Creator cu acele mijloace naturale de vindecare a eventualelor dezechilibre astfel încât ea să poată fi propriul său vindecător, medicul având doar rolul de a o iniţia, adică de a o ajuta să devină conştientă că deţine aceste disponibilităţi şi să o înveţe să le folosească.

Trebuie subliniat faptul că a vindeca folosind mijloace contrarii cauzei care a generat boala, conform spiritului hipocratic, nu înseamnă deloc o simplă luptă antisimptomatică dusă cu ajutorul medicamentelor cum ar fi: calmantele, antalgicele împotriva durerii, antitermicele împotriva febrei, sedativele şi hipnoticele împotriva insomniei, etc, pentru că aceste medicamente nu acţionează decât asupra efectelor, ele nu îndepărtează cauzele. Ori, a lăsa cauzele să persiste şi a te mulţumi să maschezi efectele prin procedee chimice (cum procedează alopatia) aceasta nu duce decât la agravarea bolii sau la transferarea acesteia într-un alt loc din organism.

În realitate, a acţiona prin contrarii, conform învăţăturii lui Hippocrate, înseamnă a suprima cauzele reale în mod specific, adică prin regimuri adecvate de curăţire şi purificare interioară la toate nivele fiinţei, înseamnă a înlocui ceea ce este rău în interiorul fiinţei umane cu ceea ce este bun, frumos, armonios, divin. Cu alte cuvinte, a vindeca prin contrarii, la un nivel mai profund înseamnă efortul constant de a suprima rezonanţele, tendinţele şi atitudinile inferioare şi de a le amplifica pe cele superioare în modul de a mânca, de a gândi, de a simţi, de a trăi, atât la nivelul intenţiei, gândului, cât şi al vorbei şi faptei. Înseamnă a înlocui animalitatea cu spiritualitatea, a trăi într-un mod transfigurat, în armonie cu legile universale.

Acest efort individual pe care fiinţa umană îl depune în lupta cu simţurile şi plăcerile lor dominatoare, cu instinctele animalice şi tendinţele meschine inerente naturii umane inferioare, acest efort arată deci că fiinţa umană a ales calea înţelepciunii, el reprezintă

alegerea superioară pe care omul o face prin angrenarea liberului său arbitru, a libertăţii sale totale de a alege. În acest moment, când omul şi-a înţeles lecţia, justiţia divină îi uşurează suferinţa, ajutându-l şi susţinându-l în acest efort constant al său, care este o minunată dovadă de bunăvoinţă şi voinţă pentru omul supus permanent tentaţiilor şi prin Graţie Divină el este ajutat să se vindece.

Medicul autentic, veritabil instrument divin, cunoscător al legilor existenţei, îşi va ajuta întotdeauna pacientul să înţeleagă adevărata succesiune a cauzelor bolilor cu care se confruntă pentru ca apoi, cunoscând-o, să acţioneze eficient, vindecându-se singur. Această succesiune este: abdicarea omului de la legile naturale şi divine ale vieţii şi ruperea lui de Dumnezeu, ceea ce îl sechestrează în corpul său fizic, îl înrobeşte simţurilor şi pasiunilor; acţionând pentru satisfacerea acestora, apare dezechilibrul şi perturbarea energiilor fizice, psihice şi mentale, ceea ce conduce la o receptivitate exagerată faţă de impurităţi; apare astfel terenul favorabil pe care se pot instala microbi, viruşi, paraziţi, stări de dezchilibru neuro-hormonal, boli autoimune şi toate flagelurile existente. Cunoscând această înlănţuire de cauze şi efecte se poate uşor constata că medicina actuală ia drept cauză ceea ce în realitate este doar efectul -ultimă verigă din acest lanţ.

*

Iridologia demonstrează de asemenea că:

1. Medicamentele distrug agenţii patogeni dar pot distruge şi ţesuturile sănătoase, generând efecte secundare de multe ori mai grave chiar decât boala iniţială pentru care au fost administrate. Penicilina, de exemplu, administrată pentru o amigdalită purulentă banală unui pacient alergic, care nu tolerează această grupă de antibiotice (şi care nu a fost testat şi depistat cu această alergie) poate duce la moarte prin şoc anafilactic;

2. Iridologia arată de asemenea că teoria conform căreia vaccinările şi inoculările de seruri ar ajuta forţele de apărare ale organismului este complet falsă şi demonstrează că ele slăbesc de fapt aceste forţe protectoare, contribuind la amplificarea condiţiilor favorabile pentru viitoarele boli degenerative sub variate forme,

datorită acumulărilor toxice pe care le produc;

3. Prin intermediul iridologiei se poate demonstra că teoria conform căreia medicamentele otrăvitoare, toxice sunt eliminate complet din organism, este de asemenea falsă. Dimpotrivă chiar, aceste medicamente se acumulează, aşa cum indică de altfel decolorările anormale ale irisului şi sunt parţial răspunzătoare (alături de alte condiţii favorabile) de cronicizarea multor boli;

4. Iridologia arată că atunci când un pacient se "vindecă" (în mod aparent) de o boală prin utilizarea medicamentelor, de fapt numai simptomele au fost suprimate dar nu şi cauza ceea ce va face ca după un timp, boala să reapară într-o formă sau alta;

5. Iridologia arată că modificările funcţionale şi dezechilibrul energetic se produce cu mult timp înainte de apariţia simptomelor percepute de bolnav care ateştă instalarea bolii la nivelul corpului fizic; astfel profilaxia devine esenţială;

6. Iridologia demonstrează că în tratarea maladiilor, fiinţa umană îşi poate utiliza resursele proprii inepuizabile latente, care dinamizate, pot realiza vindecarea completă şi fără consecinţe în timp, printr-o perfectă integrare în armonia universului.

MAI IMPORTANTĂ DECÂT VINDECAREA ESTE PREVENIREA

Repetaţi-vă aceste cuvinte cât mai des, până când înţelesul lor deplin vi se va revela. Şi atunci când toţi oamenii, bolnavi sau sănătoşi, vor înţelege semnificaţia lor profundă şi mai ales vor aplica în practică aceste adevăruri eterne, medicina nu va mai fi o mare afacere, aşa cum este în prezent pentru majoritatea celor implicaţi în actul medical.

Unul dintre cei mai mari iridologi ai zilelor noastre este dr. Bernard Jensen, retras acum parţial din activitatea sa medicală. El este renumit în lumea iridologilor pentru clinica sa pe care a amenajat-o şi pe care a numit-o: "Clinica de sănătate din Valea Ascunsă". Şi-a petrecut o mare parte a vieţii slujind cu abnegaţie cauza sănătăţii şi a călătorit mult, animat de o sete neostoită de cunoaştere. Cartea pe care a scris-o este rezultatul experienţei celor 40 de ani de cercetări şi este o carte remarcabilă.

Alte nume semnificative printre iridologii din trecut: dr. J.

Haskel Kritzer şi dr. Hernry Lindlahr. Amândoi practicau medicina în mod obişnuit până când au descoperit iridodiagnosticul. Visul cel mai drag a lui Kritzer, care era animat de o dorinţă sinceră, arzătoare şi dezinteresată de a ajuta oamenii, era de a răspândi cunoaşterea, de a lumina calea celor ce şi-au ales nobila vocaţie de a-i alina pe cei bolnavi şi chinuiţi. În 1924 el a scris o carte minunată despre diagnosticarea pe iris şi mai târziu altele despre diferite metode de vindecare. Doctorul Lindlahr, la rândul său, a scris în 7 volume, una dintre cele mai de seamă lucrări medicale care a apărut vreodată în America. În volumul 6 care se referă la diagnosticarea pe iris, el a prezentat chiar desene ale propriului său ochi din perioada în care a suferit de o anumită boală şi modificările ce au avut loc pe măsură ce s-a vindecat (în acele vremuri nu se folosea încă fotografierea în acest domeniu). El a înlocuit termenul de "vindecare naturală" prin cel de "terapie naturală", termen reînviat în Anglia de către "Societatea de cercetări în terapia naturală", preluat apoi şi de alţi terapeuţi.

Una dintre povestirile interesante ale doctorului Lindlahr era aceea despre cum şi-a vindecat fiul de vărsat de vânt prin metode naturale. El considera că dacă era tratată corect prin aceste metode, această boală nu putea fi atât de gravă sau periculoasă cum este vaccinul care se face împotriva ei. Lindlahr considera că bolile, indiferent care ar fi ele, reprezintă doar forme diferite prin care corpul se debarasează de substanţele toxice pe care le-a înmagazinat. Cartea lui este un exemplu magnific despre transformările şi rezultatele uluitoare pe care le poate realiza un medic atunci când descoperă un mod natural de vindecare. Măreţia exemplului său constă în curajul de a pune în practică ceea ce a descoperit.

CAPITOLUL 14

Profilaxia şi vindecarea bioenergetică

Profilaxia: o necesitate.- Bioterapeuţii.- O poveste adevărată.- Ignoranţă şi disperare.

Un binecunoscut chiropractician american definea doar în câteva cuvinte starea larvară în care se complac oamenii: **"Durerea naşte pacienţii".**

Cu alte cuvinte oamenii devin pacienţi (adică consultă un medic), numai atunci când boala începe să-şi facă simţită prezenţa prin durere. Ei sunt plini de speranţă că medicul cu ştiinţa sa, va face un miracol şi-i va scăpa de durere (nu de boală!). Într-o astfel de stare de suferinţă pacientul îl va diviniza pe medicul care, doar cu o pastilă îi "va lua" durerea, declarându-l însă incompetent pe cel care îi va da sfaturi şi recomandări asupra modului său de viaţă! Deci iată că practic tot ceea ce oamenii aşteaptă de la medici, vindecători, sau alţi terapeuţi este anularea durerii, ei doresc să nu mai simtă suferinţa prin care se manifestă boala. Este incredibil cât de mulţi oameni preferă să trăiască cu o anumită maladie (de care sunt conştienţi) decât să-şi transforme şi să-şi revoluţioneze viaţa, renunţând la obiceiurile şi tabieturile rele. Ei aleg boala şi suferinţa, decât efortul de a-şi depăşi plăcerile simţurilor şi obişnuinţele rele înrădăcinate. Este foarte trist că durerea şi suferinţa reuşeşte să-i trezească doar pe foarte puţini. Chiar şi în aceste condiţii extreme, ameninţaţi de durere, majoritatea oamenilor preferă să apeleze la variantele cele mai comode pentru ei: medicamente "servite" la pat sau intervenţii chirurgicale în care, fiind oricum anesteziaţi, nu simt nimic, învingându-şi teama (care apare totuşi) printr-o falşă indiferenţă: "Întâmplă-se ce s-o întâmpla!", dar sperând în minuni.

Aceşti oameni nu sunt niciodată preocupaţi de întrebări

profunde: de ce apare durerea?, de ce apare boala?, cum ar putea-o trata şi în alt mod?, de ce trebuie să suferim?

Cât despre profilaxie, rămâne doar un vis frumos. Dacă majoritatea oamenilor nu sunt capabili să facă eforturi pentru a se revoluţiona pe ei înşişi atunci când "sabia lui Damocles" le atârnă ameninţător deasupra capului şi suferinţa îi biciuieşte necruţător, cine-şi mai poate imagina că ar fi capabili să facă aceste eforturi de a înţelege, de a duce o viaţă ordonată pentru a-şi menţine sănătatea, atunci când ei se simt bine, mai puternici ca oricând, iar boala este încă o noţiune abstractă. Profilaxia presupune înţelepciune. **"A şti înseamnă a prevedea, iar a prevedea înseamnă a putea!"** Iată un mecanism prin care, oamenii înşişi alimentează acest sistem medical alopat, preocupat numai să suprime simptomele, fără să mai detecteze cauzele profunde ale bolilor.

Tot comoditatea şi lipsa voinţei de a face eforturi pentru însănătoşire, fac pe oameni să se simtă foarte atraşi de tot ceea ce este miraculos şi paranormal! Ei sunt fascinaţi de bioterapeuţi, brăţări vindecătoare, ape curative, vindecători fantastici, etc. !

Este adevărat, unii oameni (cei care cred în terapiile naturale) înţeleg că medicamentele sunt toxice, că există modalităţi nenocive de vindecare şi atunci fac "efortul" de a consulta aceşti vindecători (care în ultimul timp abundă în toate ţările). De cele mai multe ori, nimeresc fiinţe neautentice, şarlatani şi atunci credinţa lor (şi aşa destul de şubredă) în aceste modalităţi energetice de vindecare se ruinează complet.

Dar ce se întâmplă atunci când totuşi, aceşti oameni mai deschişi au şansa să întâlnească fiinţe cu adevărat înzestrate cu capacităţi bioenergetice curative cu totul deosebite? Fascinaţi, ei văd că sub pasele magnetice ale acestor vindecători simptomele lor dispar! Sunt fericiţi, îi glorifică pe aceştia şi topiţi de admiraţie şi încântare, de bucurie că au scăpat de suferinţă se întorc, totuşi, la vechile obişnuinţe, reiau acelaşi mod de existenţă, repetând aceleaşi greşeli dietetice, igienice, morale, psihice, convinşi că acum fiind sănătoşi totul le este permis. Şi evident că după o anumită perioadă de timp, aceeaşi boală sau altele mai grele îi lovesc fără milă. Eşafodajul se surpă, iluziile dispar şi vindecătorii pe care i-au adulat devin brusc

cei mai oribili, meschini şi nemiloşi escroci şi reîncepe goana după alte remedii "rapide şi eficiente" care să le ostoiască durerea şi în acelaşi timp să fie şi cât mai confortabile.

Când în sfârşit întâlnesc ALTCEVA, se aruncă din nou plini de speranţe, uitând în mod voit experienţa precedentă, amăgindu-se singuri, autoiluzionându-se că de data aceasta va fi ALTFEL! Dar din nefericire, istoria se repetă. Iar drama constă în faptul că, deşi aceste poveşti se tot repetă, oamenii refuză cu încăpăţânare să-şi amintească şi să înţeleagă!

Ce se întâmplă de fapt în cazul acestor fiinţe autentice, mai înzestrate decât celelalte şi care deşi aparent vindecă, totuşi după un timp boala reapare? Cum se explică acest fenomen? Dotate cu o vitalitate excepţională, deci cu o imensă energie, precum şi cu alte însuşiri subtile, aceşti oameni, atunci când fac tratamente biomagnetice, realizează un transfer de energie, de la ele spre pacient. Cum boala se manifestă şi în plan bioenergetic (de fapt mai întâi în acest plan) printr-un deficit foarte mare de energie, este evident că aportul de energie realizat prin acest transfer va atenua simptomele, sau chiar le va face să dispară. În această stare de energizare, pacientul, crezând că s-a vindecat complet, dacă îşi reia viaţa obişnuită, stressantă şi dezechilibrată, consumă rapid aceste rezerve energetice şi boala, cu cortegiul de simptome, se manifestă din nou. Uneori, aceste ameliorări prin transfer de energie sunt foarte spectaculoase şi redau speranţa şi încrederea oamenilor. În cazul acestor tratamente anularea simptomelor se produce la un nivel mai profund (corpul eteric subtil) şi într-un mod netoxic, inofensiv şi mai durabil decât în cazul medicamentelor, care operează dispariţia simptomelor la nivelul corpului fizic, grosier şi într-un mod nociv, devastator. Dar chiar şi în cazul acestor "vindecări" miraculoase temporare, faptul că boala revine, demonstrează că persistă cauze şi mai profunde în planurile şi mai subtile ale fiinţei umane şi că numai înţelegerea şi efortul individual pot elimina definitiv acele cauze, absolvind fiinţa umană de suferinţă.

Ce se întâmplă însă atunci când aceşti vindecători remarcabili şi autentici, în dorinţa lor profundă de a-şi ajuta în mod real semenii, adaugă la aceste impulsionări subtile şi transferuri de energie subtilă

şi sfaturile lor înţelepte, care dacă ar fi urmate ar putea transforma bolnavul din punct de vedere fizic, afectiv, mental, spiritual astfel încât, vindecarea temporară să se permanentizeze? Ce fac oamenii atunci, cum reacţionează? Fug de aceste sfaturi şi de eforturile pe care le presupun şi îşi găsesc şi argumente care să le justifice reacţia, şi să le liniştească eventualele remuşcări!

Ce caz mai tulburător şi mai grăitor poate exista, decât acela al unei fetiţe de 10 ani, rămasă în urma unui accident cu o paraplegie (paralizie a picioarelor), imobilizată jalnic într-un cărucior pentru infirmi, la o vârstă la care toate porţile ar trebui să i se deschidă? Părinţii ar fi făcut orice pentru ea! Au consultat specialişti, au cheltuit sume enorme de bani, au verificat toate zvonurile, au apelat la toţi vindecătorii, toţi şarlatanii, fără nici un rezultat. Până într-o zi! Într-o zi când au întâlnit un om adevărat care le-a redat speranţa că şi-ar putea recupera copilul şi mai mult decât atât, ca să-i ajute şi să-i convingă, a acceptat să facă un lucru pe care de obicei nu-l făcea: le-a demonstrat că este posibil; în faţa ochilor uluiţi şi neîncrezători ai mamei şi tatălui fetiţei, vindecătorul a energizat intens şi răbdător zona complet devitalizată a picioarelor copilului. Încet-încet, fetiţa a început să mişte picioarele şi chiar să se ridice puţin de pe scaunul cu rotile. Epuizată de efort a revenit! Dar fusese demonstrat că o vitalizare progresivă, gradată, perseverentă şi suficient de puternică îi poate reda fetiţei picioarele perfect funcţionale. După această probă uluitoare, părinţii, în genunchi, nu conteneau să-şi manifeste recunoştinţa, încrederea şi speranţa. Visul lor şi al copilului era aproape îndeplinit. Cu multă modestie şi delicateţe, vindecătorul le-a oprit efuziunile căci de-abia acum urma să le explice ce trebuie făcut, cum anume energia pe care el i-a transmis-o temporar fetiţei urma ca aceasta să o dobândească, să o trezească ea însăşi din resursele proprii, prin efortul său răbdător şi tenace. I-a prevenit că de fapt, adevărata vindecare cu dificultăţile şi obstacolele inerente, de-abia urma să înceapă. Fericiţi şi încrezători, părinţii au notat toate recomandările şi toţi au plecat mulţumiţi. Ajunşi acasă, nerăbdători au început să pună în practică. Dar dificultăţile care apăreau şi nerăbdarea cu care aşteptau ca miracolul să se repete, îi împiedicau să vadă rezultatele mici şi transformările aparent nesemnificative care

erau totuşi evidente pentru o minte pătrunzătoare. Astfel a început să li se sădească în suflet îndoiala. Când efortul li s-a părut prea mare şi părinţii s-au întâlnit şi cu rudele lor şi au reluat firul evenimentelor, cu toţii au ajuns la concluzia că acel "vindecător" era de fapt un şarlatan care i-a amăgit, iar demonstraţia pe care o făcuse, au ajuns la concluzna că fusese, de fapt, hipnoză. Când acest gând şi-a făcut loc în minţile lor, argumentul liniştitor a fost găsit, s-au ascuns în spatele lui şi . . . au abandonat efortul.

Copilul lor este şi astăzi infirm!

Când este nevoie de argumente care să justifice lenea, comoditatea, inerţia şi prostia, mintea este atât de iscoditoare încât până la urmă găseşte ceva convenabil şi liniştitor! Deci să nu ne mirăm că sistemul medical alopat de care "beneficiem" astăzi este exact ceea meritătm, exact ceea ce majoritatea oamenilor îşi doresc, ceea ce ei înşişi au creat şi susţin în continuare. Ignoranţa şi comoditatea oamenilor este astfel exploatată şi iată cum industria farmaceutică şi aşa zişii păstrători ai sănătăţii oamenilor scot profituri masive de pe urma agoniei şi suferinţelor acestora. Şi oamenii înşişi, prin inconştienţa lor, hrănesc această "moară" fără minte, fără inimă, care sfârşeşte prin a-i zdrobi.

În acelaşi mod oamenii au creat nu numai sistemele medicale, dar şi dogmele religioase sau sistemele politice şi până când oamenii nu se vor trezi din somnul raţiunii care a zămislit deja monştrii, până când nu se vor scutura de vălul prostiei şi al ignoranţei cu care sunt legaţi la ochi şi nu vor deveni conştienţi de aceste mecanisme ascunse, vor fi doar nişte marionete manevrate abil de câteva fiinţe dotate cu o inteligenţă malefică, care cântă melodia după care masele de oameni dansează.

Doar cunoaşterea şi adevărata înţelepciune este cea care trezeşte, care sfâşie voalul, care conferă sceptrul puterii şi al controlului asupra propriei fiinţe, redând liberatatea adevărată şi fericirea absolută!

Atunci şi numai atunci oamenii se vor putea ridica deasupra "morilor" pe care chiar ei le-au construit, şi vor avea puterea să le distrugă, încetând de a mai fi victimele lor aşa cum se "întâmplă" acum şi cum se va mai "întâmpla" încă până în acel moment.

CAPITOLUL 15
Concluzii interesante

Diferite afecţiuni vindecate cu urină.- Instinct sau poftă?.- Sugestiile şi subconştientul.- Efectul placebo.- Lecţia suferinţei.- Pacient şi terapeut.- Căutarea superficială.

Din curiozitate şi necesitate, un producător francez de film a petrecut trei ani printre vindecătorii din Filipine care folosesc metoda chirurgiei psihice. El a realizat cu această ocazie un film interesant despre aceşti vindecători şi metodele lor. Trăind alături de ei a descoperit că deşi metodele lor sunt fascinante, se lovesc totuşi de anumite limite. Aceasta se datorează faptului că aceste metode curative, de altfel autentice şi remarcabile sunt eficiente în maniera în care pacientul este capabil să reacţioneze, adică are o minimă vitalitate pentru a răspunde la impulsionările energetice pe care le realizează aceşti terapeuţi.

Acel producător francez suferea de nişte chisturi roşii apărute pe piept şi care erau neplăcute la vedere. Deşi s-a supus tratamentului lor, nu a reuşit să obţină decât o vindecare parţială. Ulterior, acest pacient a abordat metoda urinoterapiei şi doar după câteva săptămâni de tratament chisturile au început să dispară.

El mărturisea că în timpul tratamentului cu urina proprie a simţit un efect amplu şi profund şi nu numai vindecarea locală a chisturilor: relata că această terapie i-a produs chiar transformări lăuntrice de natură spirituală şi că a simţit o anumită stare de purificare, de elevare şi de rafinare interioară. El a conştientizat o aprofundare a consonanţei cu natura, cu Universul, o năzuinţă spre unitate, trăind chiar stări de revelaţii foarte greu de descris dar copleşitoare pentru cel care le experimentează direct.

*

Într-o carte despre plante, scrisă în limba franceză cu mult timp în urmă, într-un capitol care se referă la urinoterapie, se afirmă: *"Beți urina unui tânăr foarte sănătos.* (oare unde mai poate fi găsit astăzi un tânăr foarte sănătos?!) *Cu siguranță că nu există pe pământ un alt remediu mai suveran ca acesta!"* În această carte se afirmă că acest remediu este capabil să vindece erupțiile pielii, impetigo, herpesul, ulcerele supurate ale urechilor, rănile, mușcăturile otrăvitoare ale șarpelui și altor animale. Un alt fragment din acest capitol menționează că amestecarea urinii cu plante este deosebit de eficientă, întocmai cum se recomandă și în tratatul străvechi Damar Tantra. Fragmentul continuă: *"Urina caldă proaspătă, are calitatea de a usca rănile, împiedică putrefacțiea, acționează ca substanță dezinfectantă și are capacitatea de a dispersa materia moartă."* Se poate înțelege astfel de ce Armstrong a obținut un succes atât de răsunător în vindecarea gangrenei prin urinoterapie. Mecanismul der acțiune este următorul: împachetările cu urină au dus la eliminarea completă a țesuturilor moarte, după care a fost restabilită circulația în zona afectată ceea ce a permis țesuturilor noi și sănătoase să se dezvolte și să ia locul celor distruse (scrierile vechi menționează urina ca un remediu eficace împotriva "rănilor verzi" (adică gangrena)). Capitolul citat din cartea despre plante afirmă în continuare: "Când urina este consumată intern ea înlătură blocajele ce apar în anumite stări patologice la nivelul căilor hepatice, biliare și splinei. Pietrele veziculei biliare sunt dizolvate și eliminate (gândiți-vă la câte operații de colecistectomie se fac inutil!). Urina îți mărește rezistența la plăgi, alină guta, vindecă hidropizia, icterul. Persoanele mușcate de șerpi veninoși se pot vindeca bând câteva pahare cu urină. *"Urina unui soț băută de soția sa aflată în durerile facerii ușurează nașterea"* Se poate adăuga la această afirmație că femeia poate bea urina soțului său și a sa proprie în timpul întregii perioade de graviditate și chiar tot timpul, în mod constant. Deși această afirmație poate părea șocantă pentru unii oameni așa-zis moderni și civilizați, pentru acei soți însă, care trăiesc un sentiment reciproc și durabil de iubirie, care înțeleg iubirea ca o fuziune transfiguratoare și plină de dăruire și care se contopesc în armonia unei îmbrățișări, topindu-se unul în celălalt, ce ar putea să pară mai firesc decât acest gest împlini, de o

deschidere totală, care le conferă sănătate, amplificându-le intimitatea și fericirea! După un timp, urina ambilor soți va dobândi același gust și aspect limpede. Cei doi soți și iubiți vor conștientiza atunci și mai mult profundele vibrații subtile care îi apropie și îi unește, precum și schimburile energetice intense pe toate nivele care se produc permanent într-un cuplu și care pot fi mult amplificate prin această terapie, ceea ce îi unește de fapt tot mai mult.

Lucrarea citată continuă și afirmă că: *"urina aplicată extern pe piele usucă scabia* (râia), *rezolvă tumorile* (nodulii) *mamare"*.

"Urinoterapia previne gangrena" (prin asigurarea unei dinamizări energetice deosebite ceea ce antrenează în plan fizic o circulație sanguină foarte bună de natură să prevină instalarea gangrenei);

"Vindecă rănile provocate de obiecte din fier" (este deosebit de eficientă și recomandată aplicarea preventivă a urinii pe o plagă produsă de un obiect de fier ruginit. Astfel, vaccinările antitetanice care sunt obligatorii în astfel de cazuri, devin inutile. Culmea exagerării în utilizarea vaccinului antitetanic o constituie o școală de călărie canadiană unde elevii sunt vaccinați "preventiv" înainte de lecțiile practice de călărit);

"Alină febra, înlătură tremurul membrelor și aplicată sub formă de cataplasme pe piele, calmează durerile splinei. Urina distruge bacilul Koch și vindecă ulcerațiile tuberculoase pulmonare". La unele popoare africane, bolnavii de tuberculoză pulmonară colectează urina proaspătă a vacilor, și apoi o beau sau își masează pielea cu ea, ceea ce îi ajută să se însănătoșească rapid. Acest fapt ilustrează că și alte popoare din lume, nu numai indienii, au realizat valoarea terapeutică a urinii animalelor. Un alt exemplu îl constituie fermierii din sudul Angliei care obișnuiesc să consume urina de vacă. Armstrong menționează acest fapt în cartea sa considerând-ul deosebit de semnificativ.

Capitolul referitor la urinoterapie din cartea citată se încheie cu afirmația: *"Spălarea vaginului cu urină prospătă vindecă toate afecțiunile genitale"*.

Este îmbucurător faptul că mai există încă aceste cărți prețioase care păsrează astfel înțelepciunea și experiența străveche,

milenară acumulată de predecesorii noştri şi pe care noi astăzi o putem folosi din plin. Dar cine poate şti oare, câte astfel de informaţii nepreţuite, adevărate documente sacre despre modul în care se poate menţine sau redobândi starea de sănătate au fost cenzurate (din ignoranţă şi prostie sau din rea intenţie) din cărţile care tratează despre procesul de vindecare.

Existenţa unui capitol special într-o carte veche de fitoterapie, ilustrează faptul autoterapia cu urină este o metodă de tratament recunoscută ca excepţională şi răspândită în toată lumea. Numeroase persoane îşi pot aminti că mamele şi bunicile lor afirmau despre urină că era folositoare la degerături. Dar aceste persoane s-au gândit vreodată puţin mai departe şi să realizeze că urina este deosebit de eficientă şi în ulcerul gastric? Probabil că nu! Şi este firesc ca cei care nu gândesc, să ajungă să fie "gândiţi" de alţii.

*

Se afirmă adeseori că metodele terapeutice naturiste sunt empirice şi "neştiinţifice"! Dar este oare mai "ştiinţifică" metoda de a mutila corpurile umane prin intervenţii chirurgicale inoportune şi nejustificate (care ar putea fi evitate dacă n-ar exista neştiinţa unor chirurgi, graba de a "tăia" a altora şi refractaritatea majorităţii lor faţă de alternativele naturiste)? Mai poate fi oare un asemenea trup mutilat, ciopârţit, un "templu" al spiritului? Sau este oare mai "ştiinţific" să otrăveşti sângele proaspăt şi pur al unui sugar în speranţa (iluzorie a) imunizării sale împotriva pericolului reprezentat de bacterii şi viruşi, când de fapt adevărata nenorocire o constituie "alimentaţia modernă ştiinţifică" sofisticată şi artificială a bieţilor bebeluşi? Este mai "ştiinţific" oare să se otrăvească apa cu florură de sodiu care nu este altceva decât otravă pentru şobolani şi care în timp duce la distrugerea oaselor celor care o consumă, transformându-i în nişte fiinţe neputincioase? Este "ştiinţific" să folosim oamenii drept cobai de încercare pentru unele medicamente şi când o generaţie întreagă este sacrificată (copii malformaţi, mame care mor - tragedia provocată de Talidomidă, de exemplu) medicii recunosc că a fost o greşeală, se retrage medicamentul dar nimic nu se schimbă căci urmează o nouă testare a unui alt medicament. În fond, pentru

medici şi cercetători, dacă mor mii de oameni nu-i foarte grav căci mai sunt încă milioane gata să "testeze" noile produse. De exemplu iată cum sună un raport ştiinţific al unei clinici de cercetare cu bolnavi de cancer: "Din 95 de pacienţi supuşi unei metode noi de tratare a cancerului doar 12 au supravieţuit. Durata medie de viaţă a supravieţuitorilor după acest tratament variază între 2 luni şi 2 ani jumătate, dar numai 8 au trăit mai mult de un an". Acesta era doar un raport al unui spital de-a lungul unei perioade. Dar câte mii de astfel de rapoarte "ştiinţifice" trebuie să se fi adunat în întreaga lume de când a început istoria cancerului? Un articol recent dintr-un jurnal, relata că femeile franceze şi americane cer ca bisturiul să dispară din terapia cancerului de sân! Ce se va întâmpla atunci oare cu chirurgii obişnuiţi să taie fără să gândească, doar pentru bani! Jurnalul continuă prin a comenta că au fost "încercate" şi alte metode noi, de exemplu folosind izotopi radioactivi. S-a constatat însă că rata supravieţuirii în urma radioterapiei este numeric egală cu cea constatată în urma mastectomiei (amputarea întregului sân şi a glandelor sale). Dar care este această rată de supravieţuire nu se menţionează, pentru că probabil ar fi şocant.

*

DESPRE INSTINCT. Există unele persoane care refuză medicamentele pentru că simt că nu le fac bine, fie dintr-un instinct de apărare, sau dintr-o intuiţie superioară. Din nefericire, majoritatea oamenilor îşi ignoră instinctul ba chiar mai grav, prin impurificare şi-l pervertesc. În fond, oamenii mănâncă, dorm din instinct! Femeile însărcinate poftesc uneori numai anumite alimente! (Evident că, dacă sunt impure, gustul lor este pervertit şi îşi vor dori alimente impure, nesănătoase, toxice!). Ar trebui să alegem cu multă grijă ceea ce mâncăm şi chiar să dormim doar atât cât ne este necesar, conducându-ne după instinct (care ne apropie mai mult de un mod natural de a trăi) şi nu după ceas (care ne apropie de civilizaţia artificială şi perturbatoare) Dar **atenţie**! Este vorba despre instinct ca reacţie spontană, naturală a organismului şi nu despre pofte!) Aşa cum un amerindian i-a replicat unui englez care voia să-i dea un ceas drept plată pentru nişte blănuri, explicându-i că ceasul îi poate spune

când să doarmă şi când să mănânce: *"Nu-i nevoie de ceas, eu mănânc când mi-e foame şi dorm când mi-e somn!"* Cu adevărat un răspuns strălucit!

Am fi mult mai echilibraţi dacă am mânca ceea ce ne îndeamnă instinctul pe care ca oameni "civilizaţi" trebuie să învăţăm din nou să-l auzim, să-l recunoaştem din noianul de pofte care ne invadează. De altfel există o metodă, numită instinctoterapie, care constă în alegerea de către pacient (care este legat la ochi), de pe o masă încărcată cu alimente, numai a acelora de care organismul său are cu adevărat nevoie, el fiind ghidat numai de instinct.

Trebuie să diferenţiem instinctul de poftă căci în vreme ce primul ne apropie de natură, de spontaneitate, ducând la restabilirea echilibrului, pofta reprezintă o tendinţă inferioară perversă şi perturbatoare ce rezidă în dorinţele simţurilor şi plăcerea resimţită atunci când ele sunt satisfăcute.

Din păcate, încă din copilărie, instinctul este pervertit prin aşa-zisa educaţie, care reprezintă în fapt o sumă de sugestii exterioare, o avalanşă de "TREBUIE" care urmăreşte să uniformizeze personalităţile, să adune individualităţile într-o "turmă", aducându-le la numitorul comun al societăţii, în numele căreia, de fapt acţionează o mână de oameni care ghidează din umbră procesul de educaţie (ca şi procesul de vindecare), controlându-l în aşa fel încât să le furnizeze marionete construite după şablon şi pe care să le poată domina cu uşurinţă.

De exemplu, ni se spune că noi avem nevoie de un anumit supliment nutritiv necesar organismului şi ni se tot repetă aceasta până când mintea noastră este încărcată cu aceste sugestii, le asimilează, creindu-se falsa impresie că sunt convingeri proprii şi astfel organismul ajunge să nu mai asculte de instinctele sale ci de sugestiile inoculate din afară cu multă abilitate prin diferite metode.

Cercetări psihofiziologice moderne asupra subconştientului şi conştientului uman, atestă faptul că aproape 95% din deciziile oamenilor sunt urmarea sugestiilor exterioare înmagazinate în subconştientul lor sau preluate din subconştientul colectiv, şi numai 5% reprezintă într-adevăr decizii proprii, neinfluenţate în nici un fel. Prin sistemul concertat de publicitate, reclame, manipularea

mijloacelor mass-media (presa şi televiziunea), prin zvonurile lansate, prin promovarea muzicii rock şi satanice, a cărţilor şi filmelor cu acţiune violentă sau de groază, se inoculează subconştientul oamenilor cu sugestii malefice care pe unii îi paralizează de frică (şi aceştia sunt uşor de dominat), iar altora le trezesc prin rezonanţă manifestări agresive (identice cu sugestiile), aceştia devenind instrumente utile pentru aceia care urmăresc să domine.

Un exemplu zguduitor în această direcţie îl reprezintă relatarea dintr-un articol apărut recent, despre un medic (un "monstru") spaniol, care a ajuns la concluzia că filmele de groază sunt nu numai complet inofensive, dar chiar pozitive, benefice. El îşi argumentează aberaţia afirmând că tinerii şi copiii se simt mult mai bine şi sunt detensionaţi după ce văd asemenea filme şi chiar devin mai curjoşi, căci ştiind că sunt ficţiuni, le-ar privi fără teamă. O teorie aberantă, monstruoasă, care desconsideră complet legile subconştientului uman.

Iată un alt exemplu elocvent, din domeniul dietei: a fost un caz în Anglia care la vremea respectivă a făcut multă vâlvă când o persoană a devenit victima ... vitaminei A. Moda vremii presupunea un aport cât mai mare de vitamina A, datorită calităţilor sale. Pentru a fi în ton cu moda, ca şi ceilalţi, cât era ziua de lungă această persoană consuma suc de morcovi şi mai mult chiar îşi suplimenta dieta cu tablete de vitamina A sintetizată artificial. Până la urmă a căpătat o culoare portocalie şi a murit datorită excesului de caroten.

*

Ca şi în cazul medicamentelor, revistele fac atâta reclămă produselor sintetice de tot felul, care mai de care mai sofisticate, încât ne conving până la urmă că avem nevoie exact de tot ceea ce vând ei.

În spatele acestei strategii publicitare stau o mulţime de magazine care vând aceste produse "miraculoase", necesare (în viziunea celor care le produc) menţinerii şi redobândirii sănătăţii, magazine care sunt deţinute sau conduse de mari concernuri care văd la aceste produse doar potenţialul lor financiar, profitul. Extrem de

puţini sunt cei cu adevărat interesaţi de sănătatea oamenilor şi care să vândă produse valoroase şi eficiente pe care chiar ei însişi le utilizează şi în care ei cred. Astăzi în magazinele "moderne", profilate pe asemenea produse destinate sănătăţii oamenilor sunt lucrători-marionete pentru care noţiunile de interes pentru sănătate, altruism, profesionalism, compasiune în faţa suferinţei, devotament pentru semeni, sunt cuvinte străine lipsite de înţeles practic.

Un proiect de lege propus în California şi din păcate respins, prevedea controlul medical asupra prescrierii vitaminelor artificiale. Vă imaginaţi ce s-ar fi întâmplat? Există două tipuri de vitamine: cele naturale şi cele sintetizate artificial. Acidul ascorbic poate fi denumit în laborator "vitamina C" dar ficatul nostru ştie mai bine. S-au folosit fotografii ale aurei energetice prin metoda Kirlian pentru a demonstra faptul că ficatul reacţionează în mod diferit la substanţele naturale, faţă de cele artificiale. Vitaminele artificiale sunt sintetizate chimic ca şi medicamentele, doar că efectele lor secundare sunt mai reduse. Aşa încât este indicat să se folosească ca suplimente sau vitamine numai produse naturale şi să fie evitate cele artificiale.

*

Se spune că păşim acum într-o nouă eră, era Vărsătorului, care va aduce mari transformări în mediul social, în ambianţa naturală şi în evoluţia spirituală a oamenilor. Numai dacă vom deveni suficient de lucizi şi conştienţi, deschizându-ne şanselor extraordinare ce ni se oferă în opoziţie cu sistemul actual obtuz şi limitat vom putea forma o societate nouă cu o viaţă sănătoasă bazată pe precepte morale şi spirituale autentice şi într-o perfectă integrare în eterna armonie. Vă mulţumim că citiţi această carte dar să urmăriţi să pătrundeţi cât mai adânc înţelepciunea profundă a fragmentului din Tantra Sara:

"Mai presus de cei care nu ştiu sunt cei care află sau citesc;

Mai presus de cei care află sau citesc sunt cei care reţin sau memorează;

Mai presus de cei care reţin sau memorează sunt cei care înţeleg;

Mai presus de cei care înţeleg sunt cei care aplică;

Mai presus de cei care aplică sunt cei care obţin rezultate;

Mai presus de cei care obţin rezultate sunt cei care, atingând succesul, dobândesc puteri paranormale;

Iar mai presus de cei care atingând succesul dobândesc puteri paranormale sunt cei care ating Absolutul, dobândind înţelepciunea prin care totul devine cu putinţă."

Cărţile devin valoroase cu adevărat, dacă mesajul pe care urmăresc să-l transmită este recepţionat, experimentat, înţeles şi conduce la rezultate. Altfel, ele rămân literă neînsufleţită.

*

Trebuie subliniat faptul că, la fel ca şi alte metode străvechi şi deosebit de valoroase, autoterapia cu urină este rezervată celor puţini şi aleşi, deschişi şi receptivi, capabili să discearnă ceea ce este valoros şi mai ales celor care cu adevărat sunt dispuşi să facă eforturi pentru a-şi menţine starea de sănătate şi pentru a-şi depăşi condiţia actuală.

Cei care au rămas sclavii unei educaţii deficitare bazată pe prejudecăţi, vor întâmpina dificultăţi. Dimpotrivă însă, acei oameni care realizează adevărul că orice terapie devine şi mai eficientă dacă este angrenată cu optimism şi încredere în forţele proprii şi în vindecare, deci acei oameni au un punct de vedere corect. Astfel, eficienţa placeboterapiei susţine şi demonstrează justeţea acestui punct de vedere şi importanţa sugestiei şi autosugestiei pozitive în procesul de vindecare. Dar acesta este doar un aspect al terapiei, şi anume cel psihologic, de altfel deosebit de important. Utilizarea exclusivă a efectului placebo, dă rezultate mai ales în terapia afecţiunilor psihice şi îndeosebi la persoanele care au energia necesară să reacţioneze la sugestia curativă a terapiei placebo.

Într-o publicaţie indiană despre urinoterapie se menţionează o poveste despre un medic indian care i-a cerut pacientului să aducă la fiecare consultaţie, o sticluţă cu urina sa, pentru analize. Medicul colora şi aroma urina pacientului său, administrându-i-o ulterior ca fiind medicament. Raportul spune că rezultatele obţinute au fost extraordinare. Numai că în acest caz s-au asociat atât efectul

psihologic de sugestie pozitivă al metodei placebo cât şi efectele specifice ale urinoterapiei. Însă numai angrenarea efectului placebo nu poate conduce la aceleaşi rezultate. Orice sceptic se poate convinge de aceste lucruri, fie experimentând el însuşi, fie observând rezultatele obţinute de către un alt experimentator.

*

"Atunci când aspirantul este pregătit, apare şi maestrul". Dacă aspiraţi cu frenezie să dobândiţi adevărata cunoaştere, mai devreme sau mai târziu, proporţional cu eforturile pe care le veţi face, o veţi dobândi. Îndemnurile Cristice: *"Caută şi vei găsi", "Cere şi ţi se va da", "Bate şi ţi se va deschide"* exprimă necesitatea ca cel care caută să facă măcar un pas către perfecţiune, semn al bunăvoinţei, receptivităţii şi dorinţei sale de desăvârşire, şi atunci Dumnezeu, în infinita Sa generozitate, va face zece paşi înaintea lui. Toate acestea şi alte mii de învăţături înţelepte aparţinând diferitelor căi spirituale, au un lucru comun: ideea forţă că acolo unde există credinţă, voinţă şi căutare, există şi speranţa care dă viaţă şi însufleţeşte fiinţa umană, dându-i curajul să meargă mai departe, până la capătul drumului. Vom găsi bunătate şi înţelegere dacă ne vom deschide propriile noastre fiinţe către viaţa care ne poate oferi totul, renunţând la carapacea ego-ului care ne sugrumă, ne izolează, ne limitează şi ne provoacă suferinţă.

Trebuie să devenim conştienţi că întotdeauna vom atrage spre noi, prin legea rezonanţei, exact aceleaşi atitudini pe care noi înşine le manifestăm faţă de ceilalţi.

A practica arta vindecării este magnific dar foarte dificil, în orice timp istoric sau spaţiu geografic ne-am afla. Impactul emoţional dintre pacient şi terapeut este întotdeauna o problemă delicată şi mult mai profundă decât poate să pară la o primă vedere. Adevărata comunicare dintre cel care vindecă şi cel care urmează să fie vindecat înseamnă cu mult mai mult decât un schimb de priviri, vorbe sau gesturi, şi presupune stabilirea unei stări de consonanţă afectivă şi mentală.

Terapeutul trebuie să aibă priceperea, răbdarea şi blândeţea

de a explica pacientului cauzele bolii sale, cum anume va evolua procesul de vindecare, ce obstacole pot apare; să aibă talentul de a sădi în sufletul pacientului încrederea în propria capacitate de a se vindeca prin el însuşi, convingându-l astfel să coopereze; terapeutul trebuie să fie însufleţit de o imensă dragoste de oameni, şi o mare putere de dăruire şi abnegaţie pentru a-şi împlini nobila misiune.

Dar chiar şi terapeutul dotat cu toate aceste calităţi, rămâne neputincios în faţa unui pacient necooperant. Căci, să nu uităm că cel care trebuie să parcurgă calea vindecării, cu toate obstacolele şi dificultăţile sale, este însuşi pacientul. Nimeni nu o poate face în locul său, oricât de mult ar dori. Şi este firesc să fie astfel, pentru că şi calea inversă, a îmbolnăvirii şi impurificării, tot respectiva fiinţă a parcurs-o, în mod inconştient, ori pentru a nu mai repeta aceeaşi greşeală ea trebuie să trăiască lecţia suferinţei şi a efortului tenace de a reface, de a reconstrui ceea ce a distrus cu uşurinţă din ignoranţă, perversitate şi reavoinţă.

Şi aici justiţia divină acţionează în mod legic, infailibil şi plin de înţelepciune. Imaginaţi-vă ce s-ar întâmpla dacă la şcoală, unui elev care greşeşte nu i s-ar da nici o pedeapsă, dar pentru greşeala lui ar fi pedepsit un alt copil nevinovat. Evident toată lumea ar considera acest lucru ca fiind un act complet nepedagogic pentru primul elev, şi foarte nedrept pentru al doilea. Primul elev nu numai că nu ar învăţa să evite în viitor respectiva greşeală dar chiar mai grav, ar putea-o repeta de mai multe ori, chiar conştient, convins fiind că de fiecare dată, cel care va suporta consecinţele va fi mereu altul şi nu el. O asemenea stare de lucruri ar duce la adâncirea răului şi nu ar mai da nici o şansă respectivei fiinţe să evolueze. *"Dar Dumnezeu vrea îndreptarea păcătosului şi nu distrugerea lui"*

Pacienţii trebuie să renunţe la ideea falsă că vindecarea depinde numai şi numai de medici, de metodele şi medicamentele pe care le folosesc şi că eventualele eşecuri ar demonstra tocmai inabilitatea terapeuţilor sau a metodelor lor.

De aceea, dacă vă decideţi să urmaţi urinoterapia este recomandabil să o faceţi cu atenţie, respectând riguros indicaţiile care o însoţesc iar atunci când apar diferite reacţii supărătoare sau neplăcute, să vă amintiţi că sunt reacţii fireşti de eliminare a

toxinelor, reacţii de purificare, şi mai ales să nu abandonaţi cedând într-un mod necontrolat panicii sau nerăbdării. Dacă o găsiţi exagerată, abordaţi-o mai încet, într-un mod gradat sau ... opriţi-vă: poate nu sunteţi încă pregătiţi pentru această terapie minunată. Mulţi o practică doar un timp mult prea scurt pentru a apare efectele, şi pentru că nu le oferă miracolul aşteptat, încearcă altceva.

Această atitudine constituie o mare capcană. A începe mereu câte ceva şi a nu duce la capăt înseamnă a stagna, chiar a involua. Să ne amintim parabola, semnificativă în acest sens, despre căutătorul însetat din deşert. Sperând că va găsi un strop de apă care să-i ostoiască setea, el scormonea în nisipul arzător făcând o groapă mică, dar când vedea cu disperare că apa nu apare, renunţa la săpătura făcută şi începea să sape în alt loc. Dar nici acolo nu săpa mai adânc căci de fiecare dată spera că în locul următor va da mai uşor peste apă. Şi astfel a săpat mai multe gropi mici în nisipul fierbinte, dar nici una nu i-a oferit licoarea vieţii. Setea şi disperarea l-au biruit şi astfel a murit, amăgit de această căutare de suprafaţă. Dacă toate forţele pe care le avusese, şi pe care şi le-a irosit prosteşte ca să sape mai multe gropi mici, el şi le-ar fi adunat şi ar fi săpat doar o singură groapă adâncă, cu siguranţă că ar fi dat de apă şi ar fi fost salvat. Merită să reflectaţi îndelung la acest exemplu.

Este adevărat că uneori trebuie să căutăm mai multă vreme până să avem şansa să găsim terapia şi terapeutul care să ni se potrivească cel mai bine. Este firesc să căutăm, să fim receptivi la anumite informaţii preţioase şi mai ales să le experimentăm.

A experimenta înseamnă a trăi, a trăi înseamnă a experimenta. Nu se poate una fără cealaltă. Dar adevărata experimentare se realizează în profunzime, cu multă răbdare şi încredere în reuşită, cu mult curaj şi bunăvoinţă. Din acest punct de vedere, atitudinea unui suspicios este superioară atitudinii unei fiinţe dogmatice şi coruptibile sau a unei fiinţe indiferente, cu sufletul mort. Căci suspiciunea naşte nevoia de experimentare. Dacă mai mulţi oameni ar fi suspicioşi, ei ar pune mai multe întrebări, iar dacă răspunsurile nu i-ar încânta, şi-ar continua căutarea, dar în nici un caz nu s-ar mulţumi să creadă tot ceea ce li se serveşte de-a gata (conform principiului dogmatic: *"Crede şi nu cerceta!"*) idei şi

experienţe gata mestecate şi care întotdeauna servesc intereselor celor care le promovează şi niciodată progresului spiritual al omului.

Dacă veţi urma această terapie şi veţi obţine rezultate deosebite, mărturiile dumneavoastră vor fi binevenite pentru a fi un impuls şi un îndemn şi pentru alţii mai puţin curajoşi. Le veţi putea trimite pe adresa pe care o găsiţi la sfârşitul acestei cărţi.

O MĂRTURIE IMPRESIONANTĂ

Oferim mai jos mărturia unui pacient care a experimentat această terapie şi care dezvăluie imensul beneficiu pe care l-a obţinut practicând, uimitoare dovadă nu numai a eficacităţii terapiei Shivambu Kalpa ci şi a dragostei şi a comuniunii pe care ea o poate amplifica.

"Sunt fericit că pot dărui oamenilor mesajul meu şi comentariile mele (interesante şi încurajatoare poate) despre urinoterapie, mai ales că ele sunt rodul practicii.

Mama mea era o indiancă educată care a fost sedusă de un gentleman englez, aşa că eu m-am născut ca bastard anglo-indian. Când aveam 27 de ani m-am însurat cu o fată de 18 ani. Am avut succes în afaceri şi m-am căsătorit din dragoste cu mireasa aleasă. Ne-am început viaţa conjugală în casa în mamei mele iar tatăl ei ne ajuta de asemenea. Ca orice indiancă, soţia mea, care nu era decât o şcolăriţă în curs de maturizare, nutrea o dorinţă mistuitoare de a avea copii. Trecuseră deja trei luni şi nu apăruse nici un semn de graviditate. Am consultat un medic care ne-a sfătuit să nu disperăm şi să continuăm să avem o viaţă sexuală normală. El ne-a liniştit că în curând vom deveni părinţi, dar nu a avut dreptate. Eu mă simţeam un bărbat viril, puternic şi vital şi bănuiam că ea nu putea să aibă copii. Am apelat şi la sfaturile înţelepte ale mamei mele ale cărei sugestii ne-au fost oarecum de ajutor dar copilul dorit se lăsa aşteptat. Când disperaţi, am consultat din nou medicul, rezultatele testelor pe care le făcusem au arătat spre surprinderea şi supărarea mea că nu eram atât de viril pe cât mă crezusem. Deşi aveam lichid spermatic din abundenţă, totuşi acesta conţinea puţini spermatozoizi activi. Medicul ne-a sugerat să continuăm totuşi să facem dragoste în vederea procreerii până când unul dintre aceşti spermatozoizi activi

va ajunge la destinaţie. Soţia mea era teribil de tristă.

Într-o zi, tatăl ei şi-a exprimat dorinţa de a ne vorbi. Mai întâi el ne-a întrebat câteva amănunte intime despre viaţa noastră sexuală după care ne-a dat următoarele sfaturi:

1. Să ne trezim în fiecare dimineaţă la răsăritul soarelui şi să bem amândoi, în mod alternativ, pe zile, urina fiecăruia, astfel: luni bem amândoi urina mea, marţi o bem amândoi pe a ei, şi aşa mai departe. Urina trebuia consumată proaspătă imediat ce a părăsit corpul, fără a fi colectată în vreun vas pentru ca astfel temperatura să nu scadă şi nici să nu se piardă sărurile minerale care ar fi putut precipita în vasul colector;
2. M-a îndemnat să-mi spăl cât mai des posibil testicolele şi penisul cu urina proaspătă a soţiei mele;
3. A sugerat ca soţia mea să colecteze urina sa (când eu eram plecat şi nu puteam aplica procedeul direct) şi apoi să-mi maseze cu minuţiozitate organele genitale. El punea un accent deosebit pe importanţa masării acestei zone cu urina provenită din corpul ei;
4. El a făcut şi anumite sugestii asupra actului sexual în sine. În ce priveşte băutul urinii nici unul din noi nu am stat pe gânduri, amândoi având o mare încredere în această terapie care vindecă numeroase boli şi pe care indienii o preţuiesc foarte mult. În ceea ce priveşte punctul doi, eram puţin reticent, dar spre surprinderea mea, soţia nu a avut nici o ezitare mai ales când i s-a explicat că astfel, hormonii vor fi transferaţi din corpul ei într-al meu, ceea ce va genera o fortificare, revigorare a spermei, făcând astfel posibilă conceperea unui copil. Am început aşadar urinoterapia după modul în care ni s-a recomandat. Spre amuzament, trebuie să vă mărturisesc că din exces de zel, soţia mea se obişnuise să bea cantităţi mari de apă, ceea ce ajunsese să mă îngrijoreze. Ajunsesem să mergem jenant de des la toaletă. Dar mama care ştia despre ce era vorba zâmbea mulţumită de fiecare dată când ieşeam. Poate că ar trebui să menţionez că în fiecare seară înainte să ne retragem în intimitatea dormitorului, îmi masam organele genitale cu urina soţiei. Nu am nici o îndoială asupra avantajelor acestei metode. În afară de revigorarea lichidului spermatic ea mi-a amplificat capacitatea sexuală şi ne-a îmbogăţit plăcerea sexuală cu noi valenţe necunoscute de noi până atunci.

Trebuie să menţionez de asemenea că urina trebuie lăsată să se usuce pe piele şi nu trebuie spălată. Dar desigur mă îmbăiam dimineaţa şi înainte de culcare pentru a evita peste zi mirosul care la început era neplăcut dar care apoi a devenit pur, asemănător florilor de câmp. Şi acum iată deznodământul istoriei mele. După 2 luni de tratament cu urină soţia mea a rămas gravidă. Acum avem doi băieţei şi aşteptăm al treilea copil. În plus, amândoi ne simţim minunat, nu suferim de nici o boală. Vom continua să practicăm în mod constant urinoterapia pentru toate beneficiile minunate pe care le aduce şi de asemenea o recomand oricărui cuplu.

Am scris această mărturie cu toată sinceritatea celui care a avut curajul să recunoască că este un susţinător fervent al tratamentului cu urină de pe urma căruia a avut rezultate extraordinare. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta!"

Câteva comentarii pe marginea acestei minunate mărturii ar fi utile pentru înţelegerea anumitor aspecte ale terapiei Shivambu Kalpa. Autorul mărturiei amintea la un moment dat despre soţia lui care bea mari cantităţi de apă. Acest lucru se întâmplă de obicei la începutul terapiei şi se datorează depozitelor mari de sare pe care unii le au în corp şi care reprezintă un stimul pentru ingestia apei în vederea refacerii echilibrului hidro-salin. Simplul fapt de a se bea urina proprie scapă corpul de excesul dăunător de sare. Deci la început, până când concentraţia sărurilor atinge valoarea normală, urina acţionează ca diuretic ca şi apa de mare. Diferenţa ar fi că apa de mare duce la pierderea în greutate îm timp ce urina nu. Cât priveşte consumarea urinii altei persoane este de asemenea o metodă tradiţională menţionată în diferite tratate vechi atât indiene cât şi occidentale. Este de asemenea un fapt demonstrat şi recunoscut că urinoterapia folosind urina iubitului sau a iubitei, într-un cuplu, generează apropiere şi intimitate, o comuniune plenară şi profundă. Cu trecerea timpului, urina celor doi iubiţi capătă acelaşi gust mai ales dacă cei doi au aproximativ aceleaşi preferinţe culinare. Mai mult, într-un astfel de cuplu, cei doi îndrăgostiţi se ajută unul pe celălalt să-şi vindece eventualele afecţiuni, cel mai puternic mai ales îl va ajuta pe cel mai slab şi astfel se fundamentează o relaţie autentică de iubire şi dăruire.

Într-o publicaţie britanică mai veche scria că primul ministru al Indiei bea un pahar de urină pe zi pentru sănătatea sa. Într-un alt articol denumit "Apa tonică", de Moranji Desai, primul ministru a afirmat că urina este apa vieţii. El a citat chiar într-un interviu binecunoscutul pasaj din Biblie, care se referă la această terapie şi care îndeamnă: "*Bea apă din fântâna ta, şi din izvoarele puţului tău.*"(Proverbele lui Solomon 5:15). Acest articol a fost mai târziu reluat în multe ziare şi magazine, inclusiv Time, în America.

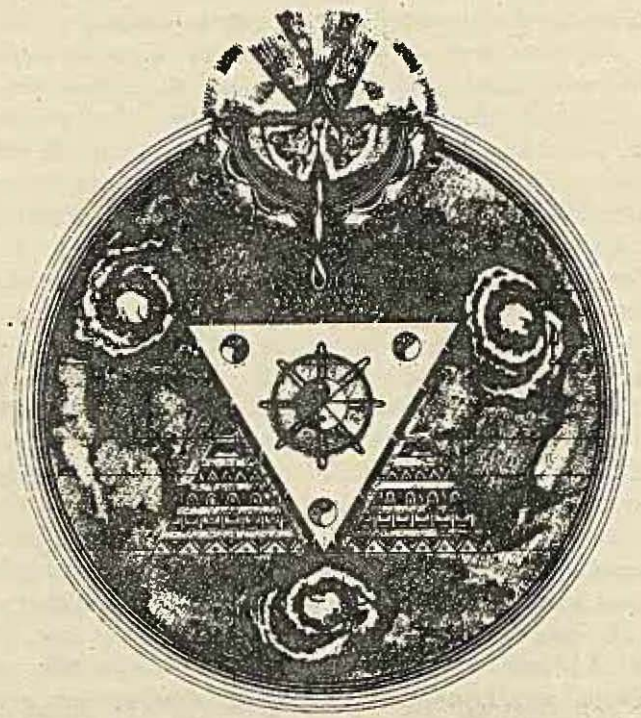

Capitolul 16

Damar Tantra: Shivambu Kalpa - Aforismele

Zeul Shiva îi revelează zeiţei Parvati metoda secretă a vindecării cu urină

Străvechiul text sacru indian DAMAR-TANTRA revelează în mod clar autoterapia cu urină, sub forma clasicului dialog între SHIVA, principiul divin cosmic masculin, deţinătorul întregii înţelepciuni milenare şi iubita sa PARVATI, contrapartea feminină şi polar opusă a sa. PARVATI este deci unul din aspectele lui SHAKTI, Eternul feminin, Mama cosmică, sau cu alte cuvinte cea care receptează, păstrează şi acţionează prin intermediul înţelepciunii primite de la divinul ei iubit, SHIVA.

Oferim mai jos acest text, tradus şi adaptat de profesorul Yoga, Gregorian Bivolaru.

Aforismele 1-4.

"O, Parvati! Cei care se smeresc fiind plini de dăruire faţă de Divin, se vor bucura foarte mult de roadele meditaţiei şi abnegaţiei lor; tocmai în acest scop acestora li se recomandă anumite acţiuni şi anumite mijloace de accelerare a realizării lor spirituale. O asemenea modalitate care trebuie să fie păstrată secretă, este ca ei să îşi bea propria urină colectată în prealabil în vase confecţionate din aur, argint, cositor, sticlă, lut ars, bambus, oase, piele tăbăcită sau într-o cupă confecţionată din frunze de bananier. Dintre toate acestea, cele mai de preferat sunt însă vasele din lut ars."

Aforismul 5.

"Cel, sau cea care urmează cu consecvenţă terapia secretă cu urină trebuie să evite în mod strict alimentele picante şi sărate precum şi activităţile fizice excesive. Dieta sa trebuie să fie atunci echilibrată

şi uşoară. Totodată, el sau ea va dormi direct pe pământ * şi va trebui să-şi controleze cât mai bine simţurile." *(Contineneţa sexuală deplină sau abstinenţa sexuală activă sunt indicate de asemenea atunci)*

**Cei care vor urma această terapie pot de asemenea să confecţioneze un fel de "antenă de pământ" din sârmă de cupru şi să o prindă la ambele tălpi atunci când dorm, pentru a asimila astfel anumite energii binefăcătoare telurice.*

Aforismul 6.

"Cel sau cea care îndeplineşte toate aceste condiţii se va trezi pentru aceasta dimineaţa devreme, cu puţin înainte de a se lumina de ziuă şi stând orientat cu trupul şi cu faţa spre est (răsărit), va urina şi îşi va colecta urina, respectând indicaţiile ce vor fi date ulterior. "

Aforismul 7.

"Partea de la început a urinii cât şi cea din imediata apropiere a sfârşitului procesului de urinare nu va fi NICIODATĂ preluată pentru a fi băută, ci numai jetul intermediar; acesta trebuie să fie mereu procesul corect de colectare a urinii în vederea realizării cu succes a autoterapiei cu urină".

Aforismul 8.

"Căci precum în cazul şarpelui capul şi coada acestuia conţin un periculos venin, în mod analogic, numai jetul de început şi de asemenea jetul din final sunt toxice, dăunătoare." *(este vorba despre jetul de la urmă, când simţim că este aproape gata să se sfârşească actul urinării)*

Aforismul 9.

"Urina băută astfel cu perseverenţă este un tainic Nectar divin (AMRITA)! Ea poate înlătura în scurt timp bătrâneţea, precum

şi o mulţime de tipuri de boli. Adepţii consecvenţi ai terapiei cu urină îşi vor bea mai întâi toată urina colectată conform indicaţiilor anterioare şi abia apoi îşi vor începe practica tehnnicilor YOGA şi meditaţia sau rugăciunea."

Aforismul 10.

"Imediat după scularea din pat *(este vorba de trezirea de dimineaţă)*, faţa şi gura trebuie să fie bine spălate şi curăţate cu apă; se va continua apoi cu celelalte procedee specifice de purificare pe care cei care practică YOGA le cunosc. La sfârşit, adeptul îşi va bea cu înghiţituri lente, savurând-o ca pe un nectar, propria sa urină; el va conştientiza atunci că face acest lucru din propria sa voinţă şi totodată va urmări să simtă în acele clipe şi chiar mult timp după aceea, o mare bucurie. Toate bolile adeptului care urmează cu consecvenţă această terapie vor fi după un anumit interval de timp complet vindecate."

Aforismele 11-21.

"Iată efectele extraordinare care sunt păstrate secrete şi care apar fără excepţie în urma realizării zi de zi a procedeului Shivambu Kalpa, în funcţie de perioada de practică:

Numai o lună: corpul va începe să se purifice;

Numai două luni: toate simţurile se trezesc, devin mai active şi dinamizate;

Numai trei luni: aproape toate bolile vor dispare iar necazurile de tot felul care existau până atunci la acea fiinţă umană se vor evapora ca prin miracol;

Numai patru luni: adeptul va fi complet vindecat şi către sfârşitul acestei perioade va începe să i se trezească vederea divină *(anumite forme de clarviziune);*

Numai şase luni: adeptul va dobândi o inteligenţă excepţională şi va avea o mare forţă mentală;

Numai şapte luni: adeptul va deveni extraordinar de puternic fizic şi vitalitatea sa se va mări;

Numai opt luni: corpul său fizic va avea o tainică şi intensă strălucire divină, precum cea a aurului *(apariţia şi intensificarea curentului*

SUBTIL GALBEN în aură) şi el nu va mai putea fi distrus de boli ori afectat de energii rele;
Numai nouă luni: se vor vindeca boli foarte grave cum ar fi tuberculoza şi lepra;
Numai zece luni: adeptul devine radios şi foarte puternic întocmai ca un diamant strălucitor şi atunci el este plin de o energie minunată;
Numai unsprezece luni: adeptul devine pur, atât în exterior cât şi în interior iar radiaţia misterioasă a fiinţei sale *(AURA)* creşte mult;
Numai un an: adeptul dobândeşte o strălucire şi va deveni plin de o forţă extraordinară întocmai ca Soarele;
Numai doi ani: adeptul va cuceri complet elementul *(energiile subtile tainice ale elementului)* PAMÂNT (MULADHARA CHAKRA);
Numai trei ani: adeptul va cuceri complet elementul *(energiile subtile tainice ale elementului)* APA (SWADHISTHANA CHAKRA);
Numai patru ani: adeptul va cuceri complet elementul *(energiile subtile tainice ale elementului)* FOC (MANIPURA CHAKRA);
Numai cinci ani: adeptul va cuceri complet elementul *(energiile subtile tainice ale elementului)* AER (ANAHATA CHAKRA);
Numai şapte ani: adeptul îsi va transcende complet propriul ego (AHAMKARA);
Numai opt ani: adeptul va cuceri toate cele cinci elemente subtile ale universului manifestat *(aici este vorba despre energiile subtile specifice ale celor cinci elemente de bază: pământ (PRITHIVI TATTVA), apă (APAS TATTVA), foc (TEJAS TATTVA), aer (VAYU TATTVA), eter (AKASHA TATTVA));*
Numai după nouă ani el va deveni un NEMURITOR *(din punct de vedere spiritual deoarece va putea atinge astfel DESĂVÂRŞIREA)*;
Zece ani: adeptul va pluti în aer cu o mare uşurinţă *(va levita)* şi va putea să se ridice în nori rămânând acolo mult timp;
Unsprezece ani: el va putea să asculte şi să înţeleagă în totalitate vibraţia misterioasă a organelor interne ale corpului atât la el cât şi la alte fiinţe *(aici este vorba de un alt SIDDHI (putere paranormală) care i se trezeşte atunci)*; Doisprezece ani: atât otrava şerpilor cât şi alt rău sau boală care există la ora actuală pe PĂMÂNT, nu va mai afecta niciodată în nici un fel adeptul şi atunci el va putea să se ridice

singur în aer *(levitaţie)* şi va dobândi puterea de a pluti pe apă întocmai cum pluteşte şi lemnul, ori va sta liniştit chiar şi în foc, fără să se prăbuşească, fără să se înece şi fără să ardă vreodată ".

Aforismele 22, 23 şi 24.

"O, zeiţă! Îţi voi revela acum şi alte aspecte ascunse ale terapiei cu urină. Ascultă-mă cu multă atenţie. Dacă adeptul va amesteca zi de zi, timp de şase luni (în fiecare zi de patru ori, numai câte un gram), o pulbere din flori şi fructe (seminţe) de Tinosporae Condifalia, în urina proprie pe care apoi o va bea, el va fi gradat eliberat de orice boală şi apoi se va bucura nestingherit de suprema fericire. Pulberea naturală obţinută din florile şi fructele plantei Terminaliae Chebulae *(este vorba de o plantă exotică cunoscută în India sub numele de MYROBOLAN)* amestecată cu urină proprie şi luată zilnic (de patru ori pe zi câte un gram) timp de un an, va dărui adeptului o sănătate şi o putere mentală cu totul extraordinare".

Aforismul 25.

"Urina proprie băută conform indicaţiilor date, de fiecare dată împreună cu o doisprezecime TOLA* pulbere naturală de sulf, timp de trei ani, conferă adeptului sănătate şi putere, capacitatea de a trăi atât timp cât există planetele, Soarele şi Luna. La o asemenea fiinţă umană, urina şi excrementele sunt atât de pure încât fac să pălească chiar şi aurul".
**TOLA=unitate de masă în India echivalentă cu 11,664 grame, adică aproximativ 12 grame. O doisprezecime TOLA reprezintă aproximativ un gram. Prin urmare aici se indică să se amestece de fiecare dată urina care va fi băută cu o anumită cantitate dintr-o Tola (adică un gram) de pulbere naturală de sulf care, (acel unic gram) va fi "raţia" care va fi amestecată pe parcursul a 24 de ore cu urina ce va fi băută.*

Aforismul 26.

"Adeptul care va lua zi de zi pulberea specială secretă de stomac Kostha Churna amestecată împreună cu propria sa urină, pe o perioadă de 12 ani, învinge bătrâneţea, astfel că ridurile pielii dispar, părul cărunt îşi recapătă culoarea. Acest adept va dobândi după aceea puterea colosală a 10.000 de elefanţi şi va putea trăi tânăr, sănătos şi fericit, atât timp cât vor exista Luna, Soarele şi planetele".

Aforismul 27.

"Un amestec în părţi egale din pulbere de boabe de piper, flori şi fructe (seminţe) de Terminaliae Belavica, Terminaliae Chebulae (flori şi fructe (seminţe) de MYROBOLAN), (flori şi fructe (seminţe)) de Phylonthus Emblica, luate împreună (de 4 ori pe zi câte un gram din toate aceste plante amestecate în părţi egale) cu urina *proprie,* conferă adeptului o strălucire divină, luminozitate şi splendoare". *(Deoarece aceste plante sunt rare, putem să le înlocuim cu succes şi să luăm conform indicaţiilor de mai sus piper (PIPER NIGRUM), busuioc (OCIMUM BASILICUM) şi fructe de cătină (HIPPOPHAE RHAMNOIDES).*

Aforismele 28 şi 29.

"Extractul din pulbere naturală de Mică* şi din pulbere naturală de Sulf, dizolvat şi amestecat cu urina proprie care va fi astfel luat regulat, vindecă hidropizia** şi reumatismul***. Adeptul perseverent al acestui procedeu terapeutic devine totodată puternic şi capătă strălucire divină. El se va bucura de o mare longevitate şi reîntinerind el reuşeşte să-şi învingă chiar şi propria moarte".

**familie de minerale cristalizate, cu luciu sticlos, sidefos, care se desfac uşor în foiţe subţiri, elastice şi transparente;*

*** boală cauzată de acumularea patologică de apă în cavităţile naturale ale corpului sau în ţesuturi; boală cunoscută şi sub numele de dropică;*

**** denumire pentru o serie de afecţiuni ale aparatului locomotor, în special ale articulaţiilor şi ale ţesuturilor înconjurătoare, manifestată prin dureri şi tulburări diverse, influenţate de factorii climatici.*

Aforismul 30.

"Cel sau cea care îşi va bea urina proprie în mod constant (zilnic), evitând în acelaşi timp toate alimentele picante, sărate ori acre, va progresa rapid în realizarea cu succes a tehnicilor de meditaţie şi va constata că energia sa mentală se măreşte".

Aforismul 31.

"El sau ea va fi astfel eliberat(ă) de orice fel de boli, iar corpul său fizic vă păstra o nealterată alură tinereaşcă iar pielea îi va străluci precum cea a lui Shiva. El sau ea va putea recrea în felul acesta spontan, în propria sa fiinţă *(MICROCOSMOSUL său)* armonia universală *(care permanent există în afara sa, în MACROCOSMOS)* şi va duce o viaţă autentic divină".

Aforismul 32.

"Cel sau cea care postind se hrăneşte atunci numai cu sucul proaspăt al frunzelor de Neem şi totodată îşi bea cu bucurie urina proprie va trăi mult timp în beatitudine şi strălucire divină".

Aforismul 33.

"Pulberea din scoarţa de Neem amestecată cu extrasul alcătuit din suc proaspăt de pulpă şi seminţe măcinate de dovleac alb (CURCUBITA MELOPEPO) combinate înainte de a fi înghiţite cu urină proprie şi luate zi de zi timp de un an de zile, vindecă toate bolile." *(scoarţa de NEEM poate fi înlocuită cu succes cu scoarţă şi ghindă măcinate foarte fin (pulbere) de stejar(QUERCUS SESSIL FLORA))*

Aforismul 34.

"Amestecul realizat în părţi egale şi măcinat-pulbere din rădăcini de Lotus (NYMPHEA LOTUS THERMALIS), seminţe de muştar (SINAPIS ALBA) şi Makshik Bhasm trebuie luat cu urină proprie. Aceast procedeu dă corpului o mare cantitate de energie, permiţându-i să realizeze cu uşurinţă orice fel de activităţi fizice, psihice şi mentale". *(Makshik Bhasm, care este foarte rar, poate fi înlocuit cu succes cu POLEN APICOL proapăt)*

Aforismul 35.

"Dacă la mixtura descrisă în Aforismul 27 se mai adaugă şi fructele copacului Moha în proporţii egale, se va obţine un amestec ce regenerează complet corpul fizic şi înlătură bătrâneţea." *(Deoarece fructele arborelui MOHA sunt greu de procurat la noi, ele pot fi înlocuite cu succes cu fructele de măceşe (ROSA CAMINA), suc proaspăt de mere (MALUS COMMUNIS) şi rădăcină de untul pământului (TAMUS COMMUNIS))*

Aforismul 36.

"Realizarea tehnicii care implică să se bea propria urină este bine să fie totdeauna precedată de consumarea unui amestec obţinut din sare de bucătărie naturală *(din salină NERAFINATĂ-grunjoasă)* şi miere de albine naturală, combinate amândouă în proporţii egale. Această combinaţie va dărui adeptului în scurt timp, regenerare fizică şi o mai mare strălucire".

Aforismul 37.

"Dacă tehnica autoterapiei prin intermediul propriei urini va fi totdeauna precedată de consumarea unui amestec din: pulbere naturală de sulf (0,3 grame), fructe uscate şi măcinate de Phylonthus Emblica şi Myristicae Beddomci (nucşoară), combinate în părţi egale , toate durerile şi impurităţile vor fi eliminate mult mai repede." *(Deoarece aceste fructe sunt foarte greu de procurat la noi, ele pot fi înlocuite cu succes cu afine (VACCINIUM MYRTILLUS) şi cu stafide (VITIS VINIFERA))*

Aforismul 38.

"Adeptul care va bea zilnic, regulat, lapte proaspăt (nefiert) de vacă şi urina proprie timp de 7 ani, va elimina toate bolile iar corpul său va deveni puternic, strălucitor şi armonios. În final, pielea şi tenul său vor fi şi vor rămâne curate şi frumoase precum este pielea unui copil."

Aforismul 39.

"Cel sau cea care va bea un amestec alcătuit din propria sa

urină şi extras (pulbere de flori şi frunze) de Tinospora Condifalia, îşi va regenera în scurt timp corpul şi astfel va învinge moartea." *(Deoarece această plantă este greu de procurat la noi, ea poate fi înlocuită cu succes cu pulbere de flori şi frunze de Angelică (ANGELICA ARCHANGELICA) şi pulbere de flori şi frunze de Sabur (ALOE VERA))*

Aforismul 40.

"Cel sau cea care îşi va bea urina proprie combinată cu miere de albine şi suc proaspăt de mere (MALUS COMMUNIS), timp de 6 luni, va elimina astfel toate bolile; puterea sa mentală va deveni extrem de mare, mintea sa va deveni pătrunzătoare; intuiţia i se va amplifica."

Aforismul 41.

"Pulberea de rădăcină de ghimbir (ZÌNGIBER OFFICINALE), luată (numai un gram) înaintea consumării urinii proprii, îl va elibera în mod definitiv şi în scurt timp pe adept, de orice boală."

Aforismul 42.

"Cel sau cea care va mesteca atent frunze proaspete de Viter Nigundo şi apoi îşi va bea propria urină, va căpăta *(i se va trezi)* privirea divină *(clarviziunea)*."

Aforismul 43.

"Cel sau cea care se va unge pe întregul corp cu o soluţie alcătuită din propria urină amestecată cu pulbere de Mansheel, va fi în scurt timp eliberat de orice boală, iar dacă părul său este albit, va deveni din nou negru." *(Deoarece pulberea de MANSHEEL este greu de procurat la noi, ea poate fi înlocuită cu succes cu suc de mandarine (CITRUS RETICULATA) zdrobite, fără a fi decojite). Modul de a proceda în cazul acestui masaj va fi indicat imediat.*

Aforismul 44.

"Acum, o zeiţă! , o Parvati! Îţi voi revela binefacerile

procedeului secret al masajului terapeutic realizat cu propria urină. Adeptul sau adepta care va aplica în mod consecvent acest procedeu se va purifica în scurt timp şi va obţine rezultate din ce în ce mai mari în timpul meditaţiei (YOGA)."

Aforismul 45.

"Adeptul sau adepta trebuie să-şi strângă, în conformitate cu indicaţiile anterioare, propria urină proaspătă într-un vas de lut ars, păstrând-o acoperită cu un capac înainte să înceapă să se folosească la masajul integral al corpului său."

Aforismul 46.

"în timpul eclipsei adeptul sau adepta terapiei cu propria urină va repeta mental *(în minte)* şi dacă este iniţiat va realiza atunci LAYA YOGA cu MANTRA: **"OAM"**. Adeptul sau adepta va realiza atunci minimumum 48 de minute LAYA YOGA cu MANTRA: "OAM". MANTRA secretă (OAM) utilizată cu succes (făcând LAYA YOGA) în timpul eclipselor îl va elibera pe adept de toate păcatele şi greşelile sale săvârşite în prezenta sa reîncarnare." *(cu alte cuvinte îi va "ARDE" toate păcatele săvârşite până atunci în actuala existenţă)*

Aforismul 47.

"MANTRA secretă pe care adeptul sau adepta este foarte bine să o recite *(de fapt să o emită mental)* în timpul urinării este: **"OAM"**.

Aforismul 48.

"Atunci când adeptul sau adepta îşi face singur masaj cu urina proprie, aceâsta trebuie aplicată din abundenţă în trei reprize pe întregul corp gol, căci ea hrăneşte atât pielea cât şi organele, înlăturând astfel în scurt timp boala".

Aforismul 49.

"Prin realizarea cu perseverenţă a acestui procedeu simplu de masaj cu propria sa urină proaspătă, adeptul sau adepta poate

dobândi putere divină. El va deveni, atunci când va atinge succesul în acest procedeu, Regele Zeilor şi va fi astfel din ce în ce mai liber în toate acţiunile sale, totodată el va dobândi puterea ascunsă a 10.000 de elefanţi. El va putea să mănânce şi să digere cu uşurinţă orice aliment."

Aforismul 50.

"Urina proprie trebuie să fie aplicată în întregime pe corp, în trei reprize. Urina proprie pe care adeptul sau adepta o va folosi pentru masaj trebuie să nu fie veche ci proaspătă, căci în caz contrar, *(ATUNCI CÂND URINA FOLOSITĂ PENTRU ACEST MASAJ ESTE VECHE)* corpul adeptului sau adeptei va deveni greoi şi va fi predispus către boală."

Aforismul 51.

"La fel, adeptul sau adepta trebuie să ştie că propria sa urină fiartă nu trebuie niciodată să fie folosită pentru masajul corpului. Împlinirea tuturor beneficiilor descrise anterior prin masajul cu propria urină proaspătă se realizează fără excepţie NUMAI prin folosirea urinii proprii, proaspăt strânsă într-un vas de lut sau prin utilizarea *(băutul)* ei combinată cu extractul de plante, ori prin amestecarea ei *(a urinii)* cu anumite pulberi de substanţe anorganice, naturale."

Aforismul 52.

"Adeptul care va combina în mod echilibrat ingerarea (băutul) propriei sale urini cu masajul realizat pe tot corpul, în câte trei reprize cu propria sa urină proaspătă va putea învinge fără îndoială, în scurt timp, toate bolile şi îşi va putea amâna chiar moartea."

Aforismul 53.

"Urina şi excrementele adeptului care practică de mult timp, în mod perseverent, terapia cu propria sa urină vor înălbi *(purifica în mod tainic)* aurul. Dacă în urina sa proaspăt colectată, adeptul va amesteca de asemenea Shiroamrit *(un exctract secret folosit în*

TANTRA YOGA) şi picături proaspete de rouă, chiar înaintea masajului, întreg corpul adeptului va deveni excepţional de puternic şi în scurt timp va fi eliberat de orice tip de boală."

Aforismul 54.

"Pasiunile înlănţuitoare cum este spre exemplu GELOZIA sau orice alt viciu pot fi integral cucerite şi eliminate (DEPĂŞITE) de către adeptul care va bea regulat urina proprie timp de trei ani, evitând însă cu stricteţe în această perioadă toate alimentele sărate, amare şi picante."

Aforismele 55 - 57.

"Cel sau cea care va mânca întâi rădăcină măcinată fin, de piper, amestecată în mod egal cu boabe de piper (PIPER NIGRUM) făcute pulbere, fiecare dozate în cantitate de o doisprezecime TOLA (aproximativ 1 gram) după care imediat îşi va bea propria sa urină, reuşind să facă aceasta timp de o lună, va căpăta în final o voce puternică şi melodioasă, iar bolile sale vor fi eliminate."

Aforismul 58.

"Cel sau cea care va înghiţi (numai câte 1 gram de) ghimbir (ZINGIBER OFFICINALE), iar după aceea îşi va bea urina proprie, va deveni în scurt timp extrem de puternic, iar tinereţea şi farmecul intens care vor apare la el vor atrage chiar şi zeiţe divine (DEVI)."

Aforismul 59.

"Terminaliae Chebulae trebuie să fie uscată, fiind aşezată în umbră, la căldura soarelui, iar apoi planta (frunzele, florile şi fructele) va fi măcinată şi transormată în pulbere fină. Cel sau cea care va înghiţi această pulbere (numai 1 gram) după care imediat îşi va bea propria urină, va putea deveni astfel perfect; corpul său va căpăta o tainică strălucire divină, iar mintea sa va fi mai mereu veselă şi va deborda de bucurie."

Aforismul 60.

"În timpul realizării cu perseverenţă a terapiei cu propria urină este bine să se respecte o dietă care să implice hrănirea numai cu orez şi lapte."

Aforismul 61.

"Dacă această indicaţie de mai sus *(cu privire la dieta cu orez şi lapte)* va fi respectată în mod ferm timp de 1 an, adeptul va deveni extrem de puternic şi de curajos. Dacă el va urma cu o consecvenţă de nezdruncinat aceste recomandări timp de trei ani, orice rugă a sa îi va fi promt îndeplinită şi totodată el va deveni un foarte bun orator, iar întreg universul (MACROCOSMOS), care este pentru oamenii obişnuiţi nebănuit şi invizibil, va deveni atunci vizibil ochiului său interior *(trezirea clarviziunii spirituale)*."

Aforismul 62 .

"Adeptul perseverent care va bea mai multe zile la rând un amestec alcătuit din urina sa proprie şi pulbere de Devnal, va deveni un veritabil maestru al meditaţiei YOGA şi se va bucura de cele mai mari fericiri spirituale."

Aforismele 63 şi 64.

"Cel sau cea care va bea un amestec compus din propria sa urină şi părţi egale (numai câte 1 gram) de pulbere de ghimbir (ZINGIBER OFFICINALE), suc proaspăt de mere (MALUS COMMUNIS), ghee (*unt natural albit*), miere naturală şi suc de Vitex-Nigundo *(poate fi înlocuit cu succes cu MUST proaspăt din struguri)*, va deveni, după numai o lună, sănătos şi puternic, iar după un an el va ajunge un maestru neîntrecut în meditaţie (YOGA)."

Aforismul 65.

"Cel sau cea care va înghiţi un amestec măcinat foarte fin de susan alb (SESAMUM INDICUM) şi susan negru, combinate în proporţii egle, Pongamia Glabvi şi suc proaspăt din frunze de Neem, după care îşi va bea propria urină, va deveni un mare maestru în meditaţie (YOGA)."

Aforismele 66 şi 67.

"Cel sau cea care îşi va bea propria sa urină timp de nouă luni, împreună cu un amestec de pulberi de frunze şi flori de mentă (MENTHA PIPERITA) (numai 1 gram) şi seminţe de MAC DE GRĂDINĂ (PAPAVER SOMNIFERUM) (numai două grame) va putea să-şi controleze cu uşurinţă sămânţa (sperma) şi va atinge fără îndoială înalte performanţe sexuale şi erotice; el îşi va putea controla deasemenea suflul, pasiunile, mânia şi toate celelalte emoţii mentale; în plus, el se va putea bucura de o mare longevitate."

Aforismul 68.

"Înghiţirea celor trei feluri de pulberi de ierburi descrise în Aforismul 27, urmată imediat de ingerarea urinii proprii timp de trei luni, va permite adeptului să devină un autentic simbol al învăţării şi îl va face să capete vederea interioară *(anumite forme de clarviziune)*; corpul său fizic va căpăta atunci o tainică strălucire divină." (*Amintim pentru cei care vor să aplice, să recurgă la cele trei plante accesibile care pot înlocui cu succes plantele orientale şi pe care noi le-am indicat deja în Aforismul 27)*

Aforismul 69.

"Înghiţirea unui amestec de pulbere de Eclipta Errecra împreună cu o soluţie apoasă în care s-a amestecat pilitură cât mai fină de aur urmată imediat de ingerarea urinii proprii timp de 6 luni, conduce cu siguranţă la dobândirea vederii a ceea ce urmează să se producă în viitor şi face cu putinţă împlinirea tuturor dorinţelor benefice."

Aforismul 70.

"Puterea divină poate fi atinsă de cel sau cea care va înghiţi timp de 6 luni un amestec alcătuit din propria sa urină în care se pune (numai 1 gram) de coajă (măcinată pulbere) de NEEM, rădăcină măcinată pulbere de Plumago Zeylancia (numai 1 gram) şi rădăcină măcinată pulbere de piper (PIPER NIGRUM)."

Aforismul 71-73.

"Cel sau cea care îşi va bea propria sa urină amestecată cu pulberea fină obţinută din măcinarea rădăcinilor de Achryranthus Aspara, Chenopadium Album şi sucul frunzelor de Neem, va fi în scurt timp eliberat de boală, iar părul său va rămâne mereu negru; semnele bătrâneţii vor dispare de la el rapid, iar vederea i se va îmbunătăţi enorm. El va putea vedea şi auzi în mod paranormal la mare distanţă, va putea citi, atunci când doreşte, gândurile altora şi va atrage spontan, fără să facă nici un efort, chiar şi cele mai frumoase prinţese."

Aforismul 74.

"Agitaţia minţii va dispare ca prin miracol la adeptul perseverent care va bea timp de un an propria sa urină în care el va adăuga de fiecare dată un grăunte de Nerium Odorum."

Aforismul 75-77.

"Sucul plantei licviriţie (Abrus Precatorius) albă, frunzele de Devala, seminţele de Chenopadium Album şi rădăcinile de Mahalung, combinate sub formă de pulbere în proprţii egale vor fi apoi mixate împreună până se obţine un praf fin. Acesta se amestecă apoi cu urină proprie şi din pasta care rezultă se vor prepara în final pastile mici care se lasă să se usuce şi să se întărească la soare. Cel sau cea care va înghiţi în fiecare zi o asemenea pastilă, după care îşi va bea propria sa urină, va fi eliberat în scurt timp de orice fel de boală."

Aforismele 78 şi 79.

"Cel sau cea care va înghiţi un amestec format din răşină măcinată pulbere a arborelui Ficus Bengalensis (numai un gram), seminţe măcinate pulbere de Pongamia Glabra (numai un gram) şi numai 3 grame de seminţe (măcinate pulbere) de mac de grădină (PAPAVER SOMNIFERUM) după care imediat îşi va bea propria sa urină, va căpăta după numai 3 luni înfăţişarea fermecătoare a unui tânăr de 16 ani şi de asemenea atunci când doreşte el va putea deveni invizibil."

Aforismul 80.

"Semnele evidente ale bătrâneţii dispar rapid la cei care vor înghiţi în fiecare dimineaţă un amestec format din sucul proaspăt al frunzelor de Kavali, miere, suc prospăt de mere (MALUS COMMUNIS) şi ghee *(unt natural albit)*."

Aforismul 81.

"Aceleaşi rezultate precum cele indicate mai sus se pot obţine şi prin înghiţirea unui amestec în părţi egale de Cumin (Cuminum Cyminum), Turmeric şi Muştar Alb (SINAPIS ALBA), toate măcinate pulbere."

Aforismul 82.

"Starea de pace profundă, divină, se poate obţine cu uşurinţă prin înghiţirea unui amestec în părţi egale, compus din Moringa Pterygasperma Neagră, Jatamavasi şi seminţe de Muştar alb (SINAPIS ALBA), măcinate pulbere şi amestecate cu miere naturală şi ghee (unt natural albit)."

Aforismul 83.

"Cel sau cea care îşi va bea propria sa urină împreună cu frunze şi flori de Kalnemi Veesh (numai 1 gram) şi rădăcină de Clerodendron Serrotum (numai 1 gram), toate măcinate pulbere şi amestecate toate cu unt, va dobândi în scurt timp o înfăţişare armonioasă şi plină de strălucire."

Aforismul 84.

"Bătrâneţea poate fi ţinută cu uşurinţă sub control de cel sau cea care îşi va bea cu perseverenţă, timp de un an propria sa urină proaspătă în care în prealabil s-au amestecat muşchi de copaci (LICHEN ISLANDICUS) (vegetali) şi seminţe de Sapindus Laurifolius care au fost amândouă măcinate pulbere."

Aforismul 85.

"Adeptul care îşi va curăţa (purifica) cu perseverenţă, în fiecare dimineaţă, căile nazale utilizând în loc de apă propria sa urină, îşi va vindeca astfel în scurt timp toate bolile datorate excesului

de flegmă, aciditaţii şi flatulenţei *(acumulare excesivă de gaze în stomac şi în intestine)*; El va căpăta totodată un excelent apetit, iar în cazul în care el se află încă în perioada creşterii, corpul său va deveni înalt şi puternic."

Aforismul 86.

"Cel sau cea care îşi va masa cu multă atenţie tot corpul cu propria sa urină de 3 ori pe zi şi de 3 ori pe noapte, respectând însă toate indicaţiile date anterior cu privire la masajul cu urina proprie, se va bucura de o mare longevitate."

Aforismul 87.

"Corpul şi muşchii săi vor deveni astfel din ce în ce mai puternici, şi totodată el se va bucura din plin de toate plăcerile şi bucuriile vieţii. O, PARVATI! Trebuie să ştii că cel sau cea care îşi masează cu atenţie tot corpul cu propria sa urină de 3 ori pe zi şi de 3 ori pe noapte, va avea totdeauna un trup fermecător şi un chip strălucitor iar inima sa va rămâne sănătoasă şi puternică."

Aforismul 88.

"O, PARVATI! Tu trebuie să ştii că acela sau aceea care îşi masează cu atenţie tot corpul cu propria sa urină, fie chiar şi numai o singură dată pe zi, va deveni şi va rămâne extrem de curajos, simţindu-se mai mereu plin de putere."

Aforismul 89.

"După numai trei ani de practică, *(a masajului cu propria sa urină pe tot corpul)* trupul său va deveni strălucitor; totodată el va stăpâni cu uşurinţă aproape toate ştiinţele şi toate artele, şi va avea o voce impresionantă şi va dispune de mari puteri oratorice; el va trăi atât timp cât Luna, Soarele şi planetele vor continua să existe."

Aforismul 90.

"Îţi voi dezvălui acum, O, PARVATI, procedeele secrete ce trebuie să fie aplicate în funcţie de anotimpuri, pentru a putea înlătura cu uşurinţă bolile şi necazurile fiinţelor umane care le vor aplica la

momentul potrivit, cu consecvenţă."

Aforismul 91.

"O, Zeiţă! Trebuie să ştii că în timpul primăverii pulberea din planta Terminaliae Chebulae trebuie luată împreună cu miere naturală; amestecul acesta poate fi înlocuit *(atunci când nu avem această plantă)* cu ghimber (GHIMBIR) pulbere şi cu miere naturală, după care se va bea imediat propria urină."

Aforismul 92.

"Este foarte important să reţii că acest tratament *(indicat în Aforismul 91)* vindecă 20 de tipuri de boli care sunt legate de flegmă, 24 de tipuri de boli care sunt datorate aciditãţii şi 80 de tipuri de boli care sunt legate de flatulenţă *(aerofagii sau balonare)*."

Aforismul 93.

"Evitarea cu stricteţe a alimentelor fierbinţi sau picante, mai ales în timpul primăverii, conduce la o bună sănătate."

Aforismele 94 şi 95.

"În timpul verii, se vor lua *(măcinate amândouă, pulbere)* Terminaliae Chebulae şi Piper, dozate în cantităţi egale şi apoi ele vor fi urmate de ingerarea propriei urini. Aceasta va elimina în scurt timp toate bolile. Corpul adeptului care aplică în mod perseverent acest tratament va deveni flexibil şi uşor, vederea sa va deveni din ce în ce mai puternică, iar în final, toate dorinţele sale vor fi împlinite."

Aforismele 96 şi 97.

"În timpul sezonului ploios *(toamna)* se va lua un amestec compus din propria sa urină, pulbere din planta Terminaliae Chebulae, sare grunjoasă de rocă şi rădăcină de Piper măcinată pulbere. Corpul celui care realizează cu stăruinţă acest procedeu va deveni atunci în scurt timp puternic şi strălucitor. Dacă acestui amestec *(indicat în aceste Aforisme)* i se va adăuga şi lapte crud de vacă *(nefiert)* atunci focul nu va mai putea arde deloc pe acest adept."

Aforismele 98 şi 99.

"Iarna se va lua un amestec alcătuit din urină proprie, Terminaliae Chebulae, Terminalia Belavica (măcinate amândouă pulbere) şi miere naturală. Cel ce va urma cu consecvenţă acest tratament va căpăta o mare viteză în mersul pe jos iar rugăciunile lui îi vor fi rapid îndeplinite."

Aforismele 100 şi 101.

"Cel sau cea care va lua regulat, în timpul iernii, un amestec compus din propria sa urină amestecată cu ghimber măcinat, fructe uscate şi măcinate pulbere de Phylontus Emblica şi de Terminaliae Chebulae, îşi va putea regla cu o mare uşurinţă deficienţa de săruri minerale, obţinând totodată strălucirea ochilor, abilitate în arta oratorică şi înţelepciune."

Aforismele 102 şi 103.

"Adeptul sau adepta care va lua în timpul iernii un amestec de boabe de piper, Terminaliae Chebulae şi ghimber uscat, toate măcinate pulbere, îşi va putea vindeca în scurt timp felurite boli, el va obţine totodată puterea a 100 de elefanţi, iar în cazul lui semnele bătrâneţii vor dispare complet. Animalele vor fi atrase în mod spontan de el."

Aforismele 104, 105 şi 106.

"În timpul realizării terapiei cu urina sa proprie, următoarele alimente trebuie în mod ferm evitate: legumele sub forma plantelor ierboase (gramineele), boabele de leguminoase, alimentele sărate, acre, picante, etc. Trebuie totodată respectată cu stricteţe BRAHMACHARYA *(controlul cât mai deplin al potenţialului sexual)*. Acţionând în acest fel, rezultatele care vor apare vor fi mult mai rapide. În caz contrar pot apare unele dificultăţi neaşteptate."

Aforismul 107.

"O, iubita mea PARVATI! Ţi-am revelat pentru prima oară toate amănuntele esenţiale ale terapiei prin urină. Este însă necesar să ştii că aceasta a fost şi încă mai este o tehnică spirituală secretă,

tocmai de aceea nu te grăbi să o pui la dispoziţia oricui.

Neîncrederea celor mărginiţi şi repulsia majorităţii oamenilor va apăra această revelaţie teribilă făcând-o să fie rezervată doar celor **ALEŞI.**"

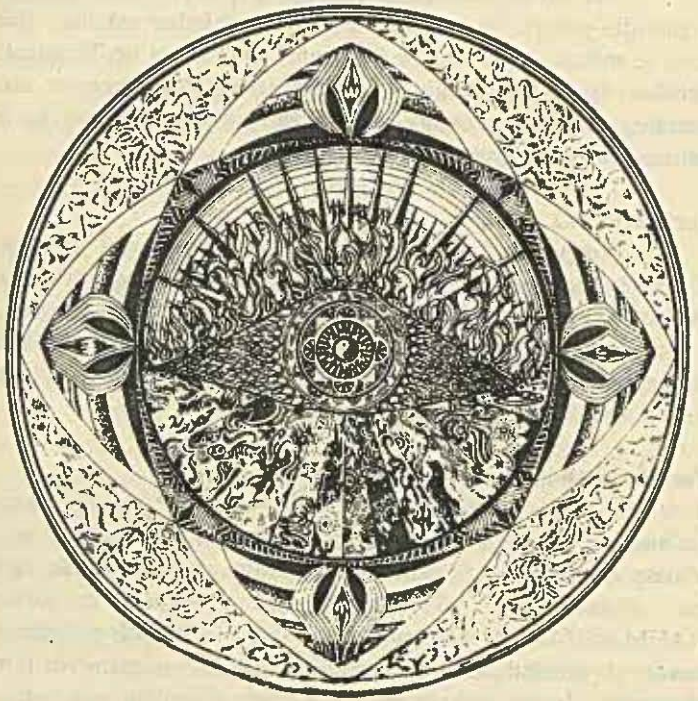

Capitolul 17

Comentariile aforismelor

Activitatea fizică excesivă.- Influenţa metalelor.- Controlul simţurilor.- Continenţa sexuală.- Nemurirea.- Transformările spirituale generate de autoterapia cu urină.- O mărturie.

Indicaţia de a sta cu faţa spre est, din Aforismul 6, poate fi interpretată ca un element de ritual, de ceremonial, ceea ce conferă terapiei dimensiunea sacrului, şi care de asemenea realizează punerea în rezonanţă a practicantului cu energiile vitale ale momentului de răsărit al Soarelui, când toate fiinţele se trezesc la viaţă, când energiile spirituale ascensionează, elevând fiinţa umană.

Indicaţiile referitoare la tipul de vas în care se va colecta urina, cuprinse în Aforismele 1-4, sunt foarte preţioase. Se cunoaşte faptul că anumite materiale generează anumite efecte, influenţe, prin fenomenul de rezonanţă. De exemplu, aurul influenţează pozitiv fiinţa umană, dinamizând-o şi amplificându-i capacitatea de control, efecte apărute prin punerea în rezonanţă cu energiile Soarelui. Argintul amplifică receptivitatea, feminitatea, energiile de tip yin, prin rezonanţa cu energiile Lunii, ş.a.m.d. De aceea este foarte important să se colecteze urina în vase confecţionate din materiale care să nu exercite influenţe energetice negative sau perturbatoare (cum ar fi aluminiul de exemplu).

În Aforismul 5 se contraindică ferm alimentele picante, sărate, condimentate, datorită faptului că acestea modifică într-un anumit grad proprietăţile fizico-chimice şi organoleptice ale urinii, iar din punct de vedere energetic, amplifică în fiinţa umană tendinţa spre acţiune intensă, agitaţie şi dezordine mentală, contracţie musculară, etc. (tendinţă RAJAS). Dieta uşoară cu alimente pure amplifică tendinţa spre armonie, măsură, echilibru, (SATTVA).

Urinoterapia devine şi mai eficientă şi cu efect mult mai rapid dacă se asociază cu un regim alimentar echilibrat şi cu exerciţii posturale în care, prin forma pe care o ia corpul său, adeptul devine o sui generis antenă care face posibilă punerea la unison, prin rezonanţă, cu diferite energii din Univers, sursă infinită de la care adeptul se poate alimenta prin aceste postúri realizate cât mai conştient şi interiorizat pentru a putea percepe mecanismele subtile angrenate.

Activitatea fizică excesivă necesită consumarea unei cantităţi mari de energie, ceea ce duce la epuizarea rezervelor, care ar putea fi folosite într-un mod mult mai inteligent. Căci de modalităţi de risipire a energiei, oamenii nu duc lipsă, mai dificil este însă să o păstrezi şi să o investeşti în scopul de a produce transformări spirituale.

Imaginaţi-vă ce potenţial energetic uriaş irosesc ridicătorii de greutăţi mari, alergătorii de maraton care ajung să scuipe sânge, luptătorii de judo care se antrenează până se prăbuşesc, ca să nu mai luăm în discuţie sporturile dure care împing violenţa până la mutilare. Pentru care scop? Greu de dat un răspuns care să satisfacă o minte inteligentă! La ce le ajută? Probabil să se irosească mai repede! Ceea ce reuşesc cu prisosinţă!

Indicaţia de a dormi pe pământ este utilă pentru că duce la o încărcare a practicantului cu energiile telurice vitalizante, profund regeneratoare, vindecătoare. Viaţa modernă şi civilizată i-a îndepărtat pe oameni de obişnuinţa de a lăsa picioarele în contact direct cu solul. De aceea o plimbare cu picioarele goale prin iarbă, va fi întotdeauna înviorătoare, revigorantă şi binevenită.

În cea ce priveşte controlul (înfrânarea) simţurilor, acesta este o necesitate pentru practicantul urinoterapiei (şi în general pentru orice fiinţă umană) pentru ca astfel să se realizeze o acumulare a energiei şi apoi focalizarea sa în zona bolnavă pentru a o tămădui. Lipsa controlului simţurilor dă frâu liber energiilor care, astfel dezăgăzuite, se risipesc necontenit. Aceasta se întâmplă atunci când oamenii îşi satisfac toate poftele, care ajung astfel să le domine întreaga existenţă, generând haos, dizarmonie, boală.

Dimpotrivă însă, controlul înseamnă capacitatea de a depăşi

prin efort tendinţele animalice inferioare, de a alege întotdeauna după principiul superior al valorii autentice.

Conştiinţa trebuie să controleze întotdeauna energia pe toate planurile manifestării. Când Isus îi învăţa pe oameni să nu fie desfrânaţi, se referea exact la această necesitate de a pune frâu simţurilor, adică de a se controla.

Pe plan sexual, controlul energiilor presupune păstrarea potenţialului sexual cu care a fost înzestrată fiecare fiinţă umană, şi care reprezintă o sursă colosală de energie. În mod obişnuit acest potenţial sexual se risipeşte prin ejaculare, la bărbaţi şi prin ciclurile menstruale lunare, la femei. Epuizarea pe parcursul vieţii (într-un ritm mai mult sau mai puţin intens) a acestui potenţial, conduce la instalarea gradată a procesului de îmbătrânire şi în final, atunci când întregul "rezervor" a fost consumat, survine moartea.

Fiinţa umană inteligentă care conştientizează aceste mecanisme realizează necesitatea păstrării acestui potenţial sexual fie prin aplicarea continenţei sexuale depline în timpul fuziunulor amoroase, fie, în cazul absenţei vieţii sexuale, prin canalizarea şi utilizarea acestor energii în activităţi mentale, creative şi spirituale.

Recomandarea din Aforismul 7 este foarte important să fie respectată căci partea iniţială şi finală a jetului urinar sunt toxice. De altfel, când bem apa de la un robinet care nu a fost folosit un timp este normal să-l lăsăm să curgă puţin înainte de a strânge apa în pahar.

Aforismele 11-21 sunt deosebit de preţioase pentru că îi dau practicantului o idee despre cât de mult durează să te vindeci de anumite boli şi să atingi anumite nivele de realizare spirituală. Deşi acest text a fost scris cu multe sute de ani în urmă el îşi păstrează şi astăzi valabilitatea, căci orice practicant dăruit şi perseverent poate să atingă aceste culmi. Este adevărat de exemplu că în cazul unei boli care a fost tratată chirurgical nu mai poate fi readus înapoi un organ ce a fost extirpat, dar se poate obţine totuşi vindecarea bolii şi purificarea organismului chiar dacă acesta a fost mutilat.

Amplificarea inteligenţei se obţine printr-o dinamizare a intelectului superior, a energiilor mentale.

Ascultarea vibraţiilor organelor interne ale corpului este cu

adevărat o treaptă superioară în realizarea controlului asupra propriei fiinţe şi poate reprezenta un feed-back util pentru a analiza anumite fenomene interioare.

În ceea ce priveşte atingerea nemuririi, fiinţele umane iniţiate ajunse la mari culmi spirituale au realizat în mod direct în interiorul propriei lor fiinţe, adevărul universal şi etern că suntem nemuritori. Ei cunosc faptul că, ceea ce noi percepem şi considerăm a fi individualitatea noastră în această existenţă, reprezintă doar învelişuri efemere, temporare, ale esenţei noastre divine. Astfel, corpurile: fizic, eteric, astral şi mental (în mod obişnuit oamenii se identifică numai cu corpul fizic, nefiind conştienţi şi de celelalte corpuri subtile care există în egală măsură, dar pe care oamenii nu le pot percepe atât timp cât simţurile lor subtile sunt atrofiate, adormite, nedinamizate), deci aceste corpuri se modifică de la o existenţă la alta; această modificare a formei are rolul bine definit de a ajuta fiinţa umană să experimenteze cât mai multe ipostaze şi circumstanţe pentru ca astfel să înveţe toate lecţiile pe care Divinul i le oferă pentru a deveni conştientă. Dar ceea ce rămâne neclintit în acest şir de existenţe succesive şi care acumulează toate roadele învăţămintelor, experienţelor trecute, este Sinele Individual Suprem.

Sinele Individual Suprem este scânteia divină din om, esenţa sa, care ca şi Creatorul, Dumnezeu Tatăl, este nemuritor, etern, veşnic.

Aforismul 21: "Otrava şarpelui nu-l va ucide pe practicant". Se ştie că dacă organismul se află într-o stare avansată de autointoxicare şi impurificare are proporţional mai puţine şanse să supravieţuiască muşcăturii unui şarpe. Unii au murit chiar de la o înţepătură de viespe sau albină. După cum se menţionează şi într-un alt capitol se ştie că îmblânzitorii de şerpi din India ţin la îndemâna lor un vas cu urină pentru cazul când ar fi nevoie să anuleze efectul otrăvitor al unei muşcături.

Aforismul 31 este extrem de interesant deoarece afirmă că cel care trăieşte o viaţă sănătoasă practicând Shivambu Kalpa dobândeşte un control mai mare asupra sa însuşi, asupra destinului. Amintiţi-vă faptul că gândurile au un rol determinant în construirea existenţei noastre şi astfel dacă ele sunt întotdeauna pozitive şi

frumoase, ne vor pune în rezonanţă cu energiile binelui, armoniei şi vor amplifica în fiinţa noastră aceste trăiri elevate, făcându-ne să vibrăm la unison cu toate fiinţele minunate care la rândul lor gândesc la fel. Dacă facem efortul de a înlocui gândurile şi sugestiile negative cu gânduri pozitive de dragoste, compasiune şi dăruire vom vedea ce efect colosal are această transformare în evoluţia noastră.

În unele aforisme se menţionează că părul va rămâne negru şi nu va albi cu vârsta. Există în această direcţie multe mărturii ale practicanţilor urinoterapiei care confirmă acest efect precum şi revitalizarea părului şi chiar faptul că părul poate începe să crească în zonele afectate de chelie.

Aforismul 46-47 se referă la eficaciatea asocierii urinoterapiei cu terapia prin procedeele de meditaţie superioară: Laya yoga. Utilizarea mantrelor (sunetele de vibraţie în sintonanţă) realizează punerea practicantului în rezonanţă cu anumite sfere de energie benefică, elevată, din Univers, ceea ce are drept consecinţă amplificarea acestor energii în propria sa fiinţă şi instalarea unei stări de calm profund, de linişte interioară, de oprire a agitaţiei minţii, detensionare, armonizare.

Aforismul 49 revelează faptul că urinoterapia realizată pe o perioadă de timp suficient de lungă, conduce la transformări lăuntrice, la o stare de libertate interioară care face posibilă alegerea necondiţionată şi complet conştientă şi controlată a gândurilor, acţiunilor, vorbelor pe care le manifestă fiinţa umană ajunsă la acest nivel al evoluţiei sale.

Aforismele 50, 51, 52 explică diferitele modalităţi de aplicare a urinoterapiei, afirmând chiar ca abordarea concomitentă a acestora "poate amâna chiar moartea". Se ştie astăzi că procesul de îmbătrânire poate fi oprit, realizându-se chiar prelungirea vieţii şi menţinerea tinereţii, datorită în special unui hormon de origine epifizară conţinut în urină: melatonina. Aceleaşi precizări referitoare la longevitate se regăsesc şi în aforismele 71-73, 80,84,86,87.

Aforismele 54,66,67: Transformările spirituale realizate de această terapie fac posibilă depăşirea limitelor închistatoare, depăşirea orgoliului, conducând practicantul la o stare reală de deschidere faţă de ceilalţi oameni, faţă de Univers, la o capacitate mai mare de a

iubi, de a-i simţi pe ceilalţi, de a se dărui oamenilor şi lui Dumnezeu. În această stare, practicantul ajunge să realizeze adevărul spiritual fundamental că toţi oamenii sunt ramuri ale aceluiaşi copac, având aceeaşi rădăcină, şi că aceeaşi sevă divină îi hrăneşte pe toţi şi le dă viaţă; el devine conştient că întreaga manifestare pe toate planurile de existenţă este o inefabilă expansiune a Unicului, a Absolutului, a lui Dumnezeu.

Urinoterapia practicată consecvent, declanşează dinamizarea şi rafinarea fiinţei umane pe toate nivelele sale. Astfel:

1.Nivelul vital-sexual: efervescenţa energiilor sexuale şi angrenarea erotismului superior, rafinat precum şi păstrarea acestor energii prin respectarea continenţei sexuale (mult facilitată de urinoterapie: aforismele 66-67), conferă adeptului (adeptei) o vitalitate debordantă, senzualitate fermecătoare, un magnetism aparte, irezistibil, exercitând asupra celorlalte persoane de sex opus o atracţie misterioasă şi inefabilă. (aforismele 58, 71, 72,73);

2. Nivelul creativităţii superioare, al intuiţiei: adeptul urinoterapiei îşi amplifică capacităţile oratorice, puterea de a fascina auditoriul prin forţa exprimării verbale a ideilor, trezindu-şi intens calitatea de a-i fermeca pe cei care îl ascultă (calităţile charismatice) (aforismele 61, 89, 100, 101);

3. Nivelul psiho-mental: se dezvoltă clarviziunea, acea facultate superioară (caracteristică fiinţelor umane iniţiate, evoluate spiritual) de a vedea în timp (în trecut sau în viitor), în spaţiu (la distanţă sau în alte dimensiuni paralele) precum şi la nivelul cauzelor tuturor fenomenelor (aforismele 61,68,69);

Se amplifică capacitatea de interiorizare, de abstragere din exterior, de a realiza starea de meditaţie care facilitează punerea în rezonanţă cu Mentalul Supraconştient Macrocosmic de unde practicantul se va putea alimenta cu idei geniale, intuiţii superioare, străfulgerări iluminatorii, revelaţii divine. (aforismele 62,63,64,65).

Aforismele 90-103 subliniază necesitatea corelării urinoterapiei cu anotimpurile, cunoscut fiind faptul că angrenarea oricărei terapii în anumite momente astrologice favorabile şi în funcţie de ritmurile şi ciclurile biologice universale amorsează prin rezonanţă energii colosale, mărindu-i nebănuit de mult eficacitatea.

Foarte multe aforisme indică asocierea urinii proprii cu diferite plante, practică care este deosebit de utilă, căci cele două metode terapeutice îşi potenţează reciproc efectele.

Trebuie subliniat că deşi laptele proaspăt de vacă este foarte sănătos, este preferabil să fie înlocuit cu laptele crud de capră, întrucât acesta este încărcat cu energii de tip yang. (Aforismul 38)

*

Cei **ALEŞI**, despre care se vorbeşte în Aforismul 107, se vor selecta ei înşişi prin deschiderea faţă de această terapie şi aspiraţia sinceră de a se vindeca şi de a-şi depăşi condiţia prezentă; ceilalţi oameni, într-o deplină libertate de a alege, vor rămâne cu prejudecăţile lor, cu închiderea şi obtuzitatea, **dar** şi cu bolile şi suferinţele lor.

Pentru ca oamenii să poată însă alege, ei trebuie mai întâi să cunoască alternativele.

În acest scop, datoria celui care cunoaşte Adevărul este de a-l dezvălui oamenilor (aşa cum însuşi Shiva l-a revelat zeiţei Parvati), căci aşa cum spune Samarth Ramdas în învăţăturile sale:

"Adevărul pe care tu l-ai aflat şi l-ai experimentat în propria ta fiinţă, împărtăşeşte-l gradat, cu dăruire şi celorlalţi oameni, dându-le astfel şansa de a accede ei înşişi la acest adevăr, dobândind înţelepciunea."

Glosar explicativ al termenilor ce apar în text

ACŢIUNE = faptă, mod de intervenţie în ordinea externă şi internă, de modelare, formare şi transformare iniţiat conştient de subiect şi mijlocit instrumental prin intermediul unor sisteme, metode, procedee, căi, tehnici, etc., care va genera ulterior un efect conex, direct proporţional asupra ACŢIONARULUI. Acţiunea este relaţia individului cu o situaţie raportată la finalitate sau valori.

Este necesar să distingem, însă, reacţia reflexă, spontan provocată de un imbold, de acţiunea pe care o desfăşoară un subiect, pe baza unui model dobândit, venind în întâmpinarea imboldului sau desfăşurându-se autonom prin exercitarea de către subiect a unei forţe, energii sau capacităţi de natură să provoace un efect. Activitatea practică, transformatoare are IMENSUL AVANTAJ de a suprima atât unilateralitatea subiectivităţii cât şi pe cea a obiectivităţii superficiale, confruntându-se cu ADEVĂRUL, datorită experienţei nemijlocite care rezultă. În general, acţiunea constituie sinteza spontaneităţii şi a reflexiei, a realităţii şi a cunoaşterii, a fiinţei spirituale şi a ordinii universale. Mijlocită prin organe funcţionale, acţiunea se prezintă sub diverse forme, la diverse niveluri şi prin implicarea ei în toate verigile componente ale fiinţei umane, dobândeşte o valoare de principiu. Deoarece însăşi cunoaşterea şi chiar reflexia sau gândirea au o constituţie acţională, se poate vorbi de acţiuni mentale.

Operaţiile intelectuale îşi trag originea nu din lucruri, ci din acţiuni concrete şi verbale care dau naştere experienţei efective. Din punct de vedere calitativ, acţiunile pot fi:

1. materiale; 2. eterice; 3. subtile (astrale); 4. mentale; 5. spirituale.

Acţiunea declanşată de un mobil se orientează anticipativ către o ţintă, un obiect ce devine obiectiv, scop.

Funcţia scopului este un element definitoriu al acţiunii.

Modul de îndeplinire al acţiunii este de fapt operaţia, procedeul sau modalitatea.

Ca element necesar al acţiunii, orice operaţie sau tehnică

caracteristică provine dintr-o acţiune prin interiorizare, experimentare, prescurtare, generalizare şi automatizare a acesteia, dar nu este reductibilă la acţiune întrucât este numai o verigă a acesteia. Deosebirea este şi calitativă, întrucât acţiunea se individualizează prin scop, pe când operaţia sau procedeul rămâne o simplă dispoziţie instrumentală ce poate intra în constituţia diferitelor acţiuni, tot aşa precum aceeaşi acţiune poate fi îndeplinită prin diferite operaţii. Scopurile sunt cele care impun selecţia mijloacelor.

ANTIBIOTIC = (de la cuvîntul grecesc ANTI = contra şi BIOS = viaţă) = Substanţă sau compus care se opune vieţii. Acest termen indică în mod obişnuit, după descoperirea penicilinei, acele substanţe organice (elaborate de micro- organisme sau ciuperci inferioare) care împiedică în mod eficient dezvoltarea sau distrug anumite forme de microbi. În realitate, un anumit număr de corpuri chimice, bine definite (sulfamide, etc) sînt înzestrate cu proprietăţi asemănătoare. Este deci necesar să distingem antibioticele fungice (elaborate de unele ciuperci) de antibioticele chimice dintre care doar unele sînt naturale.

ARMONIE = concordanţă, acord, potrivire a elementelor componente ale unui întreg; categorie filosofică ce exprimă aderenţa părţilor, coerenţa interiorului şi a exteriorului, unitatea conţinutului şi a formei, împăcarea contrariilor. Analizată pe larg în istoria esteticii, armonia este adesea considerată ca temei, atribut sau efect al frumosului. "Cele opuse se completează şi se acordă şi din cele discordante rezultă cea mai frumoasă armonie" (Heraclit). Armonia "constă pe de o parte, în totalitatea integrată a unor laturi esenţiale, iar pe de altă parte, în pura opoziţie rezolvată a acestora, prin ceea ce ele revelează ca apartenenţă reciprocă, legătură interioară, ca unitate a lor. În acest sens vorbim de armonia formei, culorilor, tonurilor etc." (Hegel)

În muzică, armonia este combinarea simultană, îmbinarea melodioasă a mai multor sunete, în conformitate cu anumite legi, care se ocupă cu studiul acordurilor în compoziţie. Tot astfel, în celelalte arte, armonia este apropiată de ordine, măsură, proporţionalitate, unitate constructivă sau compoziţională.

AURA = Veritabil Curcubeu uman, PERMANENT, subtil, mai mic ori foarte mare (aşa cum este în cazul yoghinilor avansaţi), AURA aparţine aceloraşi domenii care ţin de anumite dimensiuni paralele, subtile ca şi corpul astral şi corpul eteric despre care, adeseori spunem că se află la frontiera vizibilului. Aurelele umane sînt alcătuite din benzi mai mari sau mai mici de lumină subtilă diferit colorată în funcţie de caracterul, starea de sănătate şi orientarea noastră lăuntrică psihică, mentală şi spirituală pe care le descoperim prin CLARVIZIUNE atât în jurul corpului fiinţelor umane, cât şi în jurul corpului animalelor şi a plantelor.

Aceste energii luminoase diafan colorate şi infinit nuanţate pot fi văzute în mod spontan de yoghinii avansaţi, de fiinţele senzitive şi de mediumi. Diferitele culori, nuanţe, dimensiuni, tonuri predominante de o anumită culoare şi pete ale aurei contemplate prin clarviziune indică cu precizie starea fizică, emoţională, mentală şi chiar spirituală a fiinţei celui care o emană.

Iată cîteva noţiuni simple generale în legătură cu interpretarea anumitor culori sau nuanţe diafan colorate în aura umană: alb intens strălucitor pentru starea de îndumnezeire şi desăvârşire SUPREMĂ, auriu pentru anumite forme de spiritualitate; albastru pentru afectivitatea intensă; violet pentru anumite capacităţi paranormale de a vindeca; roz intens pentru iubire sublimă pură şi afecţiune detaşată de egoism; roşu viu, intens, pentru vitalitate; roşu urât, murdar, pentru dorinţe inferioare, rele şi mânie; verde pentru amplificarea puterii mentale şi a intelectului; brun intens sau tente de negru pământiu, murdar pentru diferite forme de suferinţă, tensiuni chinuitoare sau adeseori boală. O aură care pe zi ce trece se strânge şi se micşorează ca volum alarmant de repede este un semn SIGUR (FOARTE SECRET) al apropierii iminente a morţii fizice, atunci cînd, datorită efectelor KARMA-ice, fiinţa în cauză urmează să părăsească lumea materială. Faptul că YOGHINII AVANSAŢI, SFINŢII şi fiinţele înzestrate cu o mare forţă spirituală au o aură gigantică de sute sau chiar mii de kilometri ca rază de ACŢIUNE şi care emite lumini subtile extraordinar de pure şi elevate (de diferite culori) este o veche credinţă foarte răspândită în tradiţia spirituală a umanităţii.

În arta religioasă creştină şi în tradiţia spirituală autentică a Orientului şi Occidentului, zeii, sfinţii şi marii YOGHINI sînt reprezentaţi adeseori ca fiind înconjuraţi de o aură pură şi diafană de lumină numită halou spiritual. În anumite reprezentări ceva mai schematice ale aurei remarcăm un nimb fascinant care este un halou de lumină ce înconjoară atunci, pe o distanţă redusă doar capul; o aureolă este în schimb un halou de lumină ceva mai mare care înconjoară întregul corp. În secolul XIX, pentru prima oară baronul Von REICHENBACH afirmă că prin cercetări ştiinţifice a descoperit radiaţii subtile, luminoase diferit colorate care sunt percepute de senzitivi şi care sunt diferit emise ca intensitate şi culoare subtilă de fiinţele umane, de îndrăgostiţi, de animale, de plante, de magneţi, de metale, de pietre preţioase şi cristale, radiaţii subtile colorate, distinct energizante care puteau fi resimţite de anumite fiinţe umane capabile să le perceapă şi să le vizualizeze uşor.

Englezul W.J. KILNER s-a gândit ulterior că, fără îndoială, boala provoacă anumite modificări ale aurei umane şi a urmărit chiar să realizeze modalităţi fizice, simple pentru a o face vizibilă oricui (PRIN VEDERE DIRECTĂ). Pentru aceasta el a realizat anumite ecrane cu DICIANINĂ (o substanţă chimică) prin care orice fiinţă umană care priveşte prin acel ecran corpul uman gol al fiinţei umane în cauză poate percepe culorile aurei astfel fiind cu putinţă să se stabilească chiar diagnosticul în multe boli.

C.W. LEADBEATER (iniţiat şi clarvăzător englez) a ilustrat o carte a sa intitulată "Omul vizibil şi invizibil" cu desene precise de aure umane de diferite nuanţe şi culori care, fiecare în parte, indică o anumită situaţie psiho-mentală sau un nivel diferit de evoluţie. Radiestezia autentică modernă se interesează de asemenea, de radiaţiile energetice, subtile ale corpului fizic. Fotografia subtilă, faimoasă de tip KIRLIAN este un procedeu cu totul revoluţionar de punere în evidenţă a unor părţi din AURĂ, fiind inventat de un tehnician în electricitate rus, S. D. KIRLIAN, graţie cărora se pot lua chiar fotografii clare şi nuanţat colorate ale unor HALOURI sau AURE "bioluminiscente" ale tuturor fiinţelor vii. Se spune că în mai multe rânduri el a făcut astfel de fotografii în care se vede clar o aură completă, deşi subiectul fotografiat avea un membru amputat. Printre

altele el a demonstrat extraordinar de evident în cursul experienţelor unice de acest gen (FOTOGRAFII KIRLIAN) realizate în anii 1950 într-o staţiune agricolă sovietică, că atât maladiile animalelor cât şi cele ale plantelor pot fi detectate CU ANTICIPAŢIE analizând în prealabil aura lor (pusă în evidenţă prin fotografii KIRLIAN) chiar înaintea apariţiei primelor simptome ale stărilor patologice la ele.

La ora actuală în unele ţări s-a inventat deja un sistem mult perfecţionat de înregistrare pe peliculă foarte sensibilă FOTO a radiaţiilor şi culorilor caracteristice, dominante ale aurei fiecărei fiinţe umane care este fotografiată cu acel aparat. Acest sistem pune în evidenţă clar, mai ales aura din jurul capului fiinţei umane fotografiate şi înregistrează totodată mult mai precis decât celelalte sisteme de fotografiere de tip KIRLIAN, culorile destul de clare şi nuanţat manifestate ale aurei, împreună cu zonele în care acestea sunt mai intens localizate în regiunea capului. În funcţie de starea dominantă a fiinţei umane în cauză, culorile şi nuanţele acestora care apar pe fotografie se pot modifica în funcţie de prefacerile psihomentale ce survin brusc sau gradat la respectiva fiinţă în diferite momente ale existenţei sale. La noi în ţară este semnificativ că s-au făcut experienţe de acest gen, referitoare la înregistrarea anumitor părţi eterice ale aurei şi aceste cercetări sunt cunoscute sub numele de ELECTRONOGRAFIE. Ele au fost realizate de doctorul FLORIN DUMITRESCU.

Este demn de remarcat că tot ceea ce ştim cu privire la curenţii subtili, cosmici, coloraţi se aplică în totalitate în ceea ce priveşte culoarea, volumul sau dominanta aurei umane. Este util din punct de vedere spiritual să realizăm că şi în situaţia în care o fiinţă umană ignoră sau nu vrea să ia în consideraţie învăţăturile yoghine secrete referitoare la curenţii coloraţi, subtili, cosmici aceştia tot vor fi inconştient captaţi în aura noastră determinând în microcosmosul nostru lăuntric efecte bune sau rele în funcţie de predominanţele specifice ale curenţilor subtili, coloraţi, pe care totdeauna îi acumulăm simultan prin gândurile, stările, dorinţele şi trăirile noastre bune, foarte bune sau rele. Stări predominante de bucurie, dragoste detaşată, altruism, bunătate, aspiraţie pură, fericire, armonie euforică ne încarcă instantaneu aura cu nuanţe şi culori subtile elevate,

sublime, permiţându-ne să ne transformăm radical în bine, vital, psihic, mental şi spiritual.

În concluzie putem spune că aura este totalitatea energiilor subtile rezultate prin sublimare sau acumulate prin rezonanţă cu energii corespondente din MACROCOSMOS ce emană direct proporţional cu această acumulare din corpul nostru subtil energetic. Aura vitală sau eterică este ceva mai mică, urmează în general contururile corpului fizic şi nu dispune de nici un înveliş perceptibil direct cu ajutorul vederii fizice comune.

CORP = YOGA, la fel ca toate tradiţiile ezoterice, autentice ale lumii, priveşte corpul uman ca fiind un sistem ierarhic de teci (KOSHAS) mai mult sau mai puţin subtile, fiecare vibrînd la o frecvenţă globală diferită. Frecvenţa specifică de vibraţie a fiecărei teci (KOSHA) este aceea care face să rezulte un grad mai mare sau mai mic de subtilitate. La nivelul cel mai de jos, ca frecvenţă de vibraţie, se află corpul fizic, compus din cele cinci elemente materiale (BHUTAS) (PĂMÎNTUL (PRITHIVI), APA (APAS), FOCUL (TEJAS), AERUL (VAYU) şi ETERUL (AKASHA)). La unul dintre cele mai înalte nivele de vibraţie în Fiinţa umană se află "corpul" universal al realităţii transcendente, sau SUPRAMENTALUL (ANANDAMAYA KOSHA) care este pură Existenţă, pură Conştiinţă şi deplină Beatitudine fără sfîrşit. Între aceste două extreme (1)CORPUL FIZIC GROSIER şi 2)SUPRAMENTALUL (ANANDAMAYA KOSHA) se spune că există o gamă de "vehicule" intermediare (mai mult sau mai puţin subtile şi invizibile pentru vederea fizică obişnuită) sau teci ale Fiinţei umane (perceptibile numai prin clarviziune) care (cu excepţia iniţiaţilor autentici şi a YOGHINILOR) nu sînt accesibile şi nu pot fi CONŞTIENTIZATE în mod normal în starea banală sau obişnuită de conştiinţă a omului de rînd. Cu toate acestea mai ales pentru cel inteligent şi intuitiv existenţa lor (REALĂ în planurile subtile în care ele permanent se află) poate fi uneori dedusă din diferitele lor activităţi. Totuşi de mii de ani, aceste teci mai mult sau mai puţin subtile (toate invizibile vederii comune cu excepţia corpului fizic) au fost subiectul multor explorări profund introspective ale yoghinilor în multe situaţii. Pe baza experienţei uriaşe acumulate în această direcţie, ei au dezvoltat

anumite modele fascinante, a ceea ce a fost şi este şi acum numită anatomia ezoterică. Acestea caută adeseori să se bazeze pe fenomenologia extraordinară a stărilor net modificate şi superioare (benefice) ale conştiinţei datorate în special experienţelor spirituale, divine ce rezultă prin practicile YOGA corect şi perseverent realizate. Totuşi scopul lor principal, este nu de a furniza doar o descriere exhaustivă sau de a face anumite analize, ci pentru a servi drept jaloane esenţiale (întocmai precum un drum este în mic reprezentat pe o hartă) pentru practicanţii consecvenţi şi avansaţi ce parcurg plini de entuziasm acea cale spirituală (YOGA).

Unul dintre cele mai cunoscute modele secrete yoghine ale dimensiunilor subtile ale existenţei corporale, distinge după cum toţi ştim acum şase centri principali, psihoenergetici (CHAKRAS) şi un al şaptelea centru suprem, transcendent, divin (SAHASRARA). Aceste focare invizibile se spune (şi se constată de orice YOGHIN avansat) că sînt amplasate (cu două excepţii AJNA CHAKRA şi SAHASRARA) de-a lungul coloanei vertebrale şi corespund în general plexurilor nervoase şi anumitor GLANDE ENDOCRINE din corpul fizic sau "grosier" (STHULA). Aceşti centri sînt conectaţi cu anumite zone şi etaje ale Microcosmosului fiinţei umane prin intermediul unor trasee, (invizibile vederii obişnuite) "conducte" sau "canale de forţă" (NADIS) prin care circulă (diferit modulată şi distinct colorată subtil) energia subtilă a vieţii (PRANA). De fapt, pentru clarvăzătorul yoghin, fiinţa umană (saŭ MICROCOSMOSUL pe care ea îl alcătuieşte întocmai ca o copie analogică a MACROCOSMOSULUI) apare (dintr-un anumit punct de vedere (clarviziune)) ca fiind o sferă luminoasă de energie mai mult sau mai puţin mare (după gradul de evoluţie spirituală atins de acea fiinţă) făcută dintr-o reţea densă de curenţi psihoenergetici distinct coloraţi ce curg şi vibrează oarecum asemănător cu reclamele luminoase alcătuite din tuburi colorate de neon.

Studiile recente făcute în domeniile parapsihologiei şi bioelectricităţii au revelat şi au confirmat cîteva din aspectele acestor modele, deşi aceste descoperiri rămîn uneori controversate datorită scepticismului şi încăpăţînării dogmatice a unora. Astfel, de multe ori cercetătorii ce au folosit fotografierea prin sistemul KIRLIAN, au

demonstrat existenţa unui cîmp subtil, bioelectric (variabil ca intensitate) în jurul fiinţelor vii - cîmp care de altfel s-a constatat că dispare gradat doar după moartea fiinţei în cauză. Cercetătorii ce au studiat atent şi obiectiv meridianele clasice (ce sînt cunoscute de yoghini sub numele de NADIS) de acupunctură, au găsit, de asemenea, dovezi certe ale existenţei unor foarte fini curenţi biolectrici (variabili ca intensitate) şi a unor vortexuri de energie, care sînt uneori descrise a arăta precum CHAKRAS-urile din anatomia subtilă yoghină şi care nu pot fi explicate prin corelarea principiilor obişnuite, fiziologice.

FEED-BACK = (RETROACŢIUNE, CONEXIUNE INVERSĂ) = unul din principiile care desemnează informaţia şi energia provenite de la efector sau de la "ieşirea" sistemului, semnalizînd diferite efecte, condiţii noi şi autentificând eficienţa acţiunii executate sau a comenzii elaborate. Informaţia inversă se adresează ca mărime informaţională din nou "intrării" sistemului pentru ca acesta să-şi modifice activitatea în funcţie de scopul propus. Este principiul de bază al adaptării oricărui sistem la mediu, prin reacţia efectului asupra cauzei şi închegarea circuitelor reflexe autoreglatorii, realizînd astfel coechilibrarea dinamică şi în acelaşi timp autodelimitarea sistemului faţă de mediul său specific. Ca fenomen natural, feed-back-ul este prezent la toate nivelele de organizare ale manifestării inclusiv ale materiei, îmbrăcînd diferite forme în cadrul diferitelor sisteme. Feed-back-ul este un element component inseparabil al mecanismului de autoreglare şi în acelaşi timp o însuşire a organizării unui sistem în ansamblu, ca rezultantă a însuşirilor subsistemelor şi a combinaţiilor lor. În funcţie de poziţia verigii conexiunii inverse în schema de organizare a sistemului se pot distinge două categorii de feed-back: extern, care are loc în cadrul interacţiunii sistemului cu mediul şi unul intern, care se realizează la nivelul interacţiunii subsistemelor, conferind stabilitatea internă a sistemului.

În funcţie de gradul de complexitate a operaţiilor pe care le efectuează mecanismul de comandă se disting: feed-back simplu, care constă doar în operaţii de comparare, între valoarea dată a mărimii reglabile şi valoarea reală a mărimii de ieşire şi feed-back complex,

care realizează în plus şi alte operaţii, cum ar fi cele de selecţie, de corelare a elementelor stocate în memoria sistemului cu cele actuale etc. În funcţie de sensul acţiunii semnalelor conexiunii inverse asupra valorii actuale a mărimii reglabile, faţă de o valoare iniţial dată sau faţă de punctul de echilibru, se disting: feed-back negativ, autoreglare, stabilizatoare, corectoare a perturbaţiilor, care realizează o reducere sau înlăturare a oscilaţiilor valorilor mărimii reglabile de la valorile date, înscrise în programul de funcţionare a sistemului; el menţine coordonatele sistemului în limitele anumitor valori. Semnul de "-" înseamnă că feed-back-ul are sens contrar, faţă de discordanţa dintre valoarea reală a parametrului reglabil şi o valoare dată. Informaţia trimisă înapoi la centrul de comandă tinde să se opună la distanţarea mărimii reglate faţă de mărimea care reglează. Feed-back-ul negativ este caracteristic proceselor de asimilare, ca o tendinţă vectorială a subiectului în relaţia sa cu mediul, tendinţă de a aborda şi a reduce necunoscutul la cunoscut, de a asimila situaţiile noi pe baza schemelor operaţionale consolidate şi standardizate. Feed-back-ul pozitiv amplifică oscilaţiile valorilor mărimii de reglare de la o valoare dată, pe baza datelor informaţionale. Feed-back-ul pozitiv se traduce ca autoexcitaţie, autoîntreţinere, realizînd acomodarea prin depăşire pe baza elementelor de anticipare şi proiectare. În plan psihic, feed-back-ul pozitiv se traduce ca o tendinţă vectorială a subiectului uman, de a interpreta şi a modela o aceeaşi situaţie, prin procedee operaţionale diferite prin descoperirea într-o oarecare situaţie dată a unui alt principiu de relaţionare a elementelor. Feed-back-ul permite să se depăşească modelul clasic al arcului reflex prin acreditarea generică a reacţiilor circulare, mai bine-zis a interacţiunilor circulare dintre subiect şi ambianţă. Aici, devin esenţiale două coordonate: programul şi sarcina derivată din acesta, la nivel central fiind activaţi, anumiţi acceptori ai acţiunii, care sînt modele necesare ale viitorului şi planuri ale conduitei sau imagini ale situaţiei. O a doua coordonată este cea a controlului, de la subsistemul efector, parvenind permanent şi secvenţial, prin retroaferentaţie, la centru, informaţia asupra modului cum se efectuează acţiunea şi astfel subsistemul reglator poate să transmită comenzi suplimentare, corective, de sancţionare, de modificare etc.

Important este deci operatorul, în raport cu care feed-back-ul va fi pozitiv sau negativ, determinînd trecerea de la o stare la o alta, preconizată a fi mai bună - atingerea unui ţel, sau avînd sensul invers, al menţinerii stării existente sau al revenirii la starea preexistentă. Autoreglajul, reductibil la comandă şi control, implică succesiv şi simultan ambele tipuri de feed-back, deci o unitate a contrariilor. Aspectul comunicaţional al sistemului psihic nu poate fi detaşat de caracterul său intrinsec, finalist, asigurat, structurat prin schemele bloc cu feed-back.

În concluzie putem spune că în cadrul interacţiunii sau conexiunii universale se disting de către cel care practică YOGA două secvenţe de legături: -directe sau lineare; - inverse sau inelare. Acestea din urmă definesc caracterul circular al interacţiunii, dependenţa reciprocă dintre termeni, energii, fenomene de condiţionare, funcţionalitate şi cauzalitate. Feed-back-ul apare, ca fenomen natural, la toate nivelele de organizare ale manifestării. Este o însuşire a sistemului în ansamblu, implicată de organizarea subsistemelor şi combinaţiilor lor. Conceptul de conexiune inversă (feed-back) a revoluţionat problematica teoretică generală a determinismului şi cauzalităţii. Determinismul semnifică admiterea caracterului obiectiv al conexiunilor din care rezultă corelaţia dintre cauzalitate şi condiţionare, necesitate, posibilitate şi realitate. Determinismul neunivoc cuprinde înţelegerea transformării posibilităţii în realitate prin intermediul acţiunii adecvate. Conexiunea inversă acţionează în practica YOGA şi în cazul formelor de gîndire şi în întreaga reglementare conştientă şi neconştientizată a conduitelor. În cele două ipostaze, formele de feed-back sînt diferite. Adeseori se vorbeşte de două forme mai importante de conexiuni inverse sau feed-back-uri: a) Feed-back-ul de precipitare, de dezvoltare, în care valorile sistemului se dezvoltă în reacţia circulară, mărindu-şi potenţialul. b) Feed-back-ul de stabilizare, propriu sistemelor biologice din organism, dar şi unor forme de organizare psihică, realizează echilibrul optim (echilibrul cantităţii de zahăr în sînge, al cantităţii de globule roşii etc.). Feed-back-ul de stabilizare creează funcţionalitatea confortabilă a sistemelor. Starea de sănătate biologică, mentală sau psihică este o astfel de formă de feed-back în

care personalitatea umană realizează relaţii active de rezonanţă cu mediul său. Feed-back-ul este deci un proces complex, în practica YOGA, de acţiune, corectare şi reglare inversă a unui sistem informaţional, asupra centrului de comandă al sistemului.

GELOZIE = Sentiment negativ, chinuitor, care apare atunci când fiinţa umană prezintă o activare exacerbată şi dizarmonioasă a lui SWADHISTHANA CHAKRA şi MANIPURA CHAKRA, care este izvorât din teama egoistă de pierdere a fiinţei adorate. Gelozia face să apară instantaneu o stare de rezonanţă cu energii subtile rele din MACROCOSMOS, punându-ne în legătură cu lumile joase demoniace sau satanice. Dragostea şi dorinţa aberantă de a nu fi înşelat în sentimente, nu justifică din punct de vedere moral şi afectiv, gelozia, care totdeauna porneşte de la considerarea unei fiinţe umane şi a sentimentelor acesteia ca pe un bun personal, ca pe o proprietate, ca pe un drept care ne aparţine în mod exclusiv.

Efectele morale şi psihice ale geloziei sunt: confuzie în puterea de judecată, alterarea relaţiilor profunde şi minunate de prietenie şi dragoste, denaturarea sentimentelor. Există o serie de opinii complet prosteşti care atribuie geloziei calitatea de a întreţine "flacăra dragostei". În acest sens, se crede în mod aberant, că prin gelozie pot fi dezvoltate şi amplificate sentimentele de dragoste sau că gelozia exacerbată este o dovadă "CONCLUDENTĂ" de dragoste. Astfel, aici gelozia este în mod prostesc confundată cu alte sentimente şi atitudini umane pozitive.

În realitate, gelozia este o atitudine profund egoistă de neîncredere în calităţile şi sentimentele celuilalt, o dovadă de ignorare a puterii sale de decizie, a calităţilor reale şi a libertăţii sale de alegere. Astfel, în loc de întărire a sentimentelor de dragoste şi de prietenie, gelozia duce la suspiciuni, suferinţe, obsesii, îndoieli şi, până la urmă, conduce la destrămarea sentimentelor şi a legăturilor de dragoste. În acelaşi timp, orice încercare premeditată de a-l face gelos pe celălalt înseamnă nu o dovadă de grijă, ci un mijloc de a-l şicana, de a-l chinui, de a-i slăbi încrederea în relaţiile amoroase minunate şi reciproc transfiguratoare, în intenţiile sublime, în comportarea şi în calităţile noastre. La gelozie se ajunge cel mai adesea din dorinţa exacerbată de a subordona şi domina despotic

personalitatea celuilalt, din necunoaşterea trăsăturilor de conduită şi din lipsa de respect faţă de dorinţele, aspiraţiile, libertăţile, sentimentele şi drepturile sale. Consecinţele penibile ale geloziei se reliefează în certuri nesfârşite şi acuzaţii, în bănuieli şi lipsă de discernământ, în dorinţe, aprecieri, atitudini care dau naştere la conflicte şi, uneori, la cumplite tragedii.

Shakespeare a înfăţişat, cu deosebită putere de convingere, tragedia personajului Othello, din piesa cu acelaşi nume, arătând în mod genial până unde duce nebunia geloziei: uciderea Desdemonei de către Othello, pe baza unei false bănuieli exacerbate de imaginaţia dezlănţuită, reflectă drama reală la care duc sentimentele extreme de gelozie. Prin extensiune, uneori termenul se aplică şi celor care sunt foarte invidioşi pe bunurile materiale ale altora ori pe succesele lor sau ale celor care ţin exagerat de mult la anumite bunuri şi situaţii, fiind geloşi pe cei care reuşesc să-i depăşească.

GUST = reacţie spontană, cvasireflexă exprimând, datorită rezonanţei lăuntrice globale, plăcerea sau neplăcerea estetică în faţa operei de artă sau a realităţii. Componentă a atitudinii estetice, gustul ţine de gradul de dezvoltare psihică şi de nivelul de evoluţie spirituală pe care îl are în realitate orice fiinţă umană fără ca aceasta să anuleze faptul că luciditatea, raţiunea, idealul, au şi ele un rol orientativ, în ultimă instanţă, chiar dacă nu întotdeauna conştient în reacţia de gust. Cunoscutul dicton **de gustibus non disputandum est** se referea mai ales la gust în sensul restrâns al cuvântului (faţă de mâncăruri, culori, mirosuri şi exprimă rezonanţele lăuntrice cu anumite aspecte sau energii subtile predominante ce deja există în noi şi ne CONDIŢIONEAZĂ REACŢIILE) dar, extins, el nu este valabil decât în măsura în care subliniază caracterul individual şi imposibilitatea de a impune gustul prin măsuri exterioare. Gustul a apărut în procesul dezvoltării şi evoluţiei fiinţei umane. În fapt, gustul, deşi intim legat de structura psihică predominantă şi de formaţia spirituală a fiinţei umane, deşi eminamente subiectiv, relativ, schimbător, dacă evoluăm spiritual, gustul nu poate fi conceput în afara determinărilor mediului, grupului social, modelor şi influenţelor subtile de tot felul (receptate prin REZONANŢĂ) pe care fiinţa le suportă, a stadiului său de dezvoltare, a educaţiei sale generale şi individuale.

În ansamblul gustului unei epoci pot fi distinse tendinţe, trăsături comune determinate în strânsă legătură cu stilurile sau curentele artistice dominante, teren pe care opţiunile preferenţiale individuale se înscriu şi se confundă într-o gamă extrem de variată şi nuanţată. Nu se pot fixa norme ale gustului (deoarece acesta depinde de gradul de evoluţie spirituală, reală pe care îl prezintă o fiinţă umană la un moment dat) dar se poate observa că, deşi aproximativă, superficială, bazată mai mult pe intuiţie decât pe raţiune, judecata de gust este prima treaptă a unei judecăţi de valoare, exprimând o atitudine axiologică determinată, care se înscrie în ansamblul unui sistem de valori datorită naturii ei apreciative şi ierarhizatoare. După Kant, judecata de gust nu este altceva decât simţământul provocat de jocul liber dintre facultăţile de cunoaştere, adică dintre intelect şi imaginaţie.

IDEALIZARE = procesul prin care un obiect este considerat de subiect ca fiind perfect (calităţile obiectului, valoarea lui sunt îndreptate spre perfecţiune). Prin identificarea cu un obiect idealizat, se formează modelele psihice ideale. Astfel se particularizează idealizarea la relaţia erotică (relaţia de iubire, în genere) prin supraestimare afectivă, amoroasă şi sexuală. Idealizarea se deosebeşte de sublimare care constă în faptul că pulsiunea se desprinde de satisfaţia sexuală şi se îndreaptă spre un scop diferit de scopul sexual (deci libidoul obiectual în sublimare este dirijat spre alt scop decât cel sexual).

Idealizarea presupune centrarea asupra obiectului şi exaltarea acestuia (şi nu a altuia) în plan psihic şi mental. Formarea modelelor ideale implică, în mod necesar, idealizarea, în special (pentru majoritatea fiinţelor umane) idealizarea părinţilor. Idealizarea nu înseamnă formarea idealurilor persoanei; procesul idealizării poate viza obiecte independente, cel mai frecvent obiect idealizat fiind o fiinţă iubită. Idealizarea poate marca narcisismul; obiectul fiind tratat ca o ipostază DORITĂ a propriului Eu, rezultă că, în iubire, o mare parte din libidoul narcisic se răsfrânge asupra Eului.

Învăţătura YOGA subliniază funcţia PROFUND BENEFICĂ de apărare a idealizării împotriva pulsiunilor distructive. Un exemplu îl constituie relaţia idealizării cu fenomenul de clivaj între obiectul

"bun" şi obiectul "rău": obiectul "bun" este un obiect idealizat, investit în mod paroxistic cu toate calităţile (de exemplu, sânul matern constituie obiect de satisfacţie inepuizabilă); obiectul "rău" este investit, în acelaşi mod extremist, cu proprietăţi negative; ele devin trăsături persecutorii, care împiedică satisfacţia şi frustrează.

Idealizarea este un proces de reducere la o schemă abstractă şi de optimizare a schemei, întrucât sunt înlăturate unele contingenţe cu efect negativ şi sunt relevate însuşirile şi posibilităţile de ordin pozitiv. Idealizarea este o tratare în plan ideal, de principiu, a unor fiinţe umane, obiecte şi fenomene şi examinarea lor teoretică, fără a ţine seama de unele condiţii restrictive, concrete (de exemplu, utilizarea ideală a resurselor creierului uman).

În concluzie putem spune că idealizarea este (în sens larg) procesul de schematizare, de simplificare a realităţii, întâlnit în orice proces de abstractizare. În sens restrâns, idealizarea este un procedeu cognitiv de construire a unor "obiecte" abstracte (ideale), care uneori DEOCAMDATĂ nu există ca atare în această realitate (FIZICĂ), ci reprezintă cazurile-limită de existenţă în alte lumi sublime, divine a unor obiecte sau fiinţe reale, reprezentând respectiv existenţa lor în formă "pură", nedenaturată de existenţa unor proprietăţi sau de acţiunea unor condiţii neesenţiale din punctul de vedere dat (de ex.: femeie ideală, bărbat ideal, soluţie ideală, punct, linie dreaptă ideală, experiment ideal etc.). Idealizarea reprezintă un tip superior de abstractizare, caracterizând un nivel înalt al dezvoltării fiinţei umane prin YOGA.

IDEE = (gr. **eidos** sau **idea**, derivate din **idein** "aspect exterior", "formă vizibilă"). Tot ceea ce apare sau se constituie în mintea oamenilor ca produs al activităţii de gîndire. Adeseori IDEEA poate fi o banală părere sau concepţie personală, care comportă un mare grad de subiectivitate. În concepţia yoghină, ideea poate fi o soluţie posibilă pentru o problemă teoretică sau practică. Pentru yoghini, ideea este un produs reflectoriu specific cunoaşterii discursiv-raţionale, diferit din punct de vedere cognitiv de produsele cunoaşterii perceptiv-senzoriale, dar constituit într-o anumită măsură pe baza acestora. În acest sens, ideea este sinonomă cu noţiunea sau conceptul.

În concluzie, putem spune că ideea este o reflectare mentală cu un conținut general realizată în formă abstractă. Uneori noțiunea de IDEE se folosește și cu înțelesul de reprezentare sau interpretare a unei senzații. În YOGA, ideea este uneori corelată cu imaginea intuitivă și are mai mult un conținut de gînd, noțiune, concept, concluzie, soluție. Întrucît idcea exprimă și actul mental, intelectual, intenția, proiectul, se acceptă o deosebire a conceptului raportat la realitate, a unității dintre concept și realitate. Ideea este "coincidența (REZONANȚA perfectă sau acordul) conceptului cu obiectivitatea". Teza despre idei înnăscute, de origine platoniciană, a fost de mult timp confirmată de YOGHINI. Toate ideile sînt dobîndite și formate prin rezonanță cu mentalul MACROCOSMIC. Omul se distinge prin capacitatea sa ca, pe baza cunoștințelor acumulate și prin recombinarea lor, să formuleze noi idei.

INTELIGENȚĂ = termen, prezent din timpuri imemorabile în limbajul natural, consacrat, se pare, de Cicero, ce caracterizează sub diverse unghiuri, puterea de pătrundere și funcția specifică a minții de a stabili rapid legături și a face legături creatoare între legături de natură să reveleze ADEVĂRUL. Este ceea ce sugerează inter-legere, reunind două sensuri, acelea de a discrimina lucid între și a lega, culege, pune laolaltă ceea ce în realitate prezintă aceste legături. Exprimând acțiuni și atribute ale omului totodată, faber (muncitor) și sapiens (înțelept), inteligența ca orice categorie culminativă, n-a putut încă să beneficieze de o definiție clasică, prin delimitări de gen proxim și diferență specifică. În sistemul YOGA, inteligența apare atât ca fapt real, cât și ca unul potențial, atât ca proces cât și ca aptitudine sau capacitate, atât formă și atribut al organizării mintale, cât și a celei comportamentale.

Yoghinii consideră că inteligența unei ființe umane este în strânsă legătură cu gradul de energizare, conștientizare și dinamizare a lui VIJNANAMAYA KOSHA care este structura subtilă a înțelegerii superioare (inteligența). Platon vedea în "phrenesis" capacitatea excepțională a omului de a vibra la unison și înțelege ordinea reală, subtilă din univers pentru ca să se poată conduce cât mai bine pe sine. La Aristotel factorul cognitiv semnificat prin "noos" este cel ce stabilește relația dintre simțuri și reflecție. Descartes se

referă la rațiune și sugerează inteligența ca "un mijloc superior de a-ți însuși o știință perfectă, raportată la o infinitate de lucruri". Sugestii asupra inteligenței se întâlnesc și la mulți alți filosofi, printre care și Hobbes, care oferă o viziune asociaționistă asupra gândirii, ca "o succesiune sau înlănțuire de gânduri, o perindare de gânduri, numită discurs mintal". Toate acestea descriu fenomene ce ne permit să presupunem o sinonimie între inteligență și gândire sau rațiune, dar nu ne indică originea și funcția inteligenței, cu alte cuvinte, rațiunea de a fi a inteligenței indiferent de modalitatea ei rațională.

Filosofia este devansată de cei a căror genialitate se sprijină pe realism. Leonardo da Vinci pune inteligența în contextul vieții. Experiența ne dă ceea ce există dar ea nu poate fi folosită creator dacă nu este interpretată și astfel se stabilește nu numai existența lucrurilor ce ne interesează, "ci și într-o măsură mai mare, raporturile reale dintre ele, pe de o parte și legăturile cu noi înșine, pe de altă parte".

Aceste raporturi dintre relațiile obiective și subiect clarifică oarecum problema inteligenței și o integrează în câmpul existenței biologice, psihice și mentale a persoanei.

Înțelegem de ce unii consideră că teoriile despre judecăți, legi ale gândirii și principii raționale nu lămuresc problema inteligenței, mult mai mult obținându-se printr-un studiu sintetic al inteligenței, prinsă în relațiile ei vitale, concepută în raport cu datele experienței. În consecință, dincolo de orice speculații metafizice, inteligența trebuie să fie considerată **un fenomen superior și o caracteristică a adaptării cât mai armonioase la mediu, a transformării înalt creatoare a mediului de către om.** Recunoaștem și la animale rudimente și premise de comportament inteligent, care se situează la polul opus instinctului. **Inteligența este un instrument de adaptare care intră în funcțiune atunci când celelalte instrumente de adaptare, instinctul și deprinderea, nu mai pot face față.** Comportamentul inteligent nu numai că se datorește învățării și evoluției lăuntrice spirituale dar prezintă o astfel de flexibilitate, încât s-ar putea spune că se construiește "în mers", operativ și adecvat situațiilor.

La animale, comportamentul inteligent se prezintă ca

"încercări şi erori", explorările tatonante fiind un preambul sau un echivalent funcţional al inteligenţei. Adevărata inteligenţă depăşeşte însă tatonarea prin mijloace deja selecţionate. În baza experienţelor cu cimpanzei, ce ajung să folosească beţe montate unul în altul sau lăzi suprapuse pentru a dobândi fructe direct inaccesibile, unii pretind că animalul dovedeşte inteligenţă prin reunirea elementelor necesare (obiect-mijloc şi obiect-scop) în acelaşi câmp vizual. Este un moment tranzitoriu, raportarea uneltei la scop, nefiind scutită de tatonări prealabile. Mai importantă pare a fi transpoziţia rapidă şi adecvată în situaţii analoage, aici inteligenţa dovedindu-se a fi susţinută prin generalizări practice. Contopind planurile obiectiv şi subiectiv, material şi ideal. H. Bergson declară că "inteligenţa este facultatea de a fabrica obiecte artificiale şi în special unelte şi de a varia calitativ la infinit această fabricare". Nu este deci vorba numai de jocul combinatoriu al asociaţiilor dobândite şi de formarea de noi asociaţii, cum susţineau mulţi psihologi în secolul al XIX-lea, ci de o anumită mijlocire superioară, funcţională în vederea unei rezolvări. Trecând de inteligenţa senzomotorie de tip animal şi preliminar uman, veritabila inteligenţă va presupune întotdeauna o mijlocire transformatoare, o reconstrucţie mintală creatoare în vederea atingerii unui scop. Unii observă că ordonarea, clasificarea datelor experienţei într-o ierarhe, uzând de simboluri verbale, ajunge la performanţe când discriminarea este nuanţată, când sunt sesizate nuanţele imperceptibile.

Inteligenţa nu este reductibilă doar la experienţă, deşi se întemeiază şi pe aceasta. Inteligenţa înseamnă mai degrabă o transgresare intuitivă a experienţei acumulate şi actuale prin descoperirea unor raporturi perfect reale, de regulă ascunse, a căror utilizare satisface un scop adaptativ sau transformativ. În acest sens inteligenţa ce presupune reorganizări raţionale este complementară intuiţiei cognitive, concepută ca o forţă iluminatorie ce acţionează similar instinctului şi oarecum în prelungirea lui. Inteligenţa rămâne mereu un proces complex superior prin care se operează diferenţieri şi recombinări operaţionale cu o finalitate superioară transformativă, fiind şi evaluată după eficienţa constatată a transformării. În mod curent, inteligenţa este evaluată după nivel şi după dimensiunea

facilităţii, implicate în adaptarea transformativă superioară umană. Inutil să mai amintim aici faptul că, apărând ca o caracteristică a individului, manifestată în relaţiile sale cu ambianţa, inteligenţa este tributară, prin origine şi destinaţie, existenţei.

Exagerând în chip extremist rolul eredităţii în dezvoltarea inteligenţei, unii nu au conceput totuşi ereditatea ca un fapt pur natural ce reflectă fidel KARMA existenţelor anterioare, ci ca o acumulare a exersărilor prilejuite de mediu, fiecare generaţie exercitând o influenţă enormă asupra dotaţiei generaţiei succedente. Această teză a masivului şi imediatului transfer de la dobândit la ereditar nu numai că este infirmată de genetica contemporană şi că a fost relativizată prin reducţia la minimum, la o minoră semnificaţie de către analize psihologice ulterioare, dar a fost pusă în dubiu.

În esenţă, inteligenţa se manifestă prin justeţea şi rapiditatea de clasificare, achiziţie şi construire de ansambluri. De la început se vădeşte faptul că inteligenţa, fiind pluridimensională, nu poate fi investigată prin probe univoce, impunându-se o pluritate de probe cu diverse "adrese". Binet concepe inteligenţa ca o facultate general-umană ce se formează stadial, "scara metrică a inteligenţei", propusă de el, bazându-se pe o corelare între vârsta cronologică a copiilor şi tinerilor şi vârsta lor de maturitate psihică şi mentală stabilită prin devieri în plus sau în minus, faţă de un standard mediu al vârstei cronologice. În aceste condiţii, după anumite norme şi baremuri, se calculează un Q.I. (cotient intelectual) ca măsură globală a inteligenţei. Stabilind drept cadru de manifestare a inteligenţei activitatea şi experienţa individuală, A. Binet socoteşte că facultăţile mintale se dezvoltă inegal. El scrie: "O lipsă de memorie se poate asocia uneori cu mult raţionament, după cum unul cu o memorie bună poate fi un prost veritabil". Inteligenţa este "o funcţie generală de integrare căreia îi sunt subordonate toate celelalte" dar la rândul ei, inteligenţa este, după Binet, tributară diverselor facultăţi, printre care "înţelegerea rapidă, memoria, imaginaţia creatoare, raţionamentul şi mai ales exprimarea". Operaţiile care intră nemijlocit în schema inteligenţei sunt comprehensiunea, invenţia, direcţia (orientarea către un scop) şi cenzura (critica).

Pentru a testa aptitudinile intelectuale, indiferent de volumul

de cunoştinţe acumulat, testele de inteligenţă evită apelul la cunoştinţe rezultate din învăţare, solicitând răspunsuri care sunt la îndemâna oricui, indiferent de pregătire. S-a observat însă că înseşi răspunsurile la teste necesită învăţare. Nu se pot despărţi cu totul operaţiile de informaţiile pe care le susţin. Aplicarea testelor de inteligenţă la indivizi din grupe etnologice aparte, a dat rezultate paradoxale, explicabile prin gradele diferite de inteligenţă şi construcţia specifică a intelectului la respectivele populaţii. Unii psihologi consideră că inteligenţa se determină gradual prin patru caracteristici: plasticitate (restructurare), complexitate (structurală), globalizare (reunire în tot a elementelor), rapiditatea de gândire şi fluiditate (modificări de direcţii prin care se evită fixismul). În rest se socoteşte că nu există o formulă unică de inteligenţă, compoziţia operaţională a acesteia fiind variabilă după tipuri de activităţi şi după persoane. Există deci o diversitate de forme de inteligenţă, iar ceea ce psihologii măsoară nu este o inteligenţă generală, ci una globală, în ordinea statistică abstractă, ea fiind aptitudinea intelectuală medie. Am putea implica aici şi conceptul de **stil cognitiv**, fără a ignora nivelul după care inteligenţa este întotdeauna calificată. Această poziţie se îndepărtează întrucâtva de cea a lui Spearman care a radicalizat proprietatea inteligenţei de de a fi generală (aplicabilă în variate domenii) reducând-o, pe baza constatării corelaţiilor foarte consistente dintre rezultatele testelor intelective, la un factor general (G), care ar fi omogen, reprezentând o "puternică energie mentală generală", spre deosebire de factorii speciali (S), implicaţi numai în anumite activităţi concrete. Teoria bifactorială (G şi S) a lui Spearman susţine deci omogenitatea mental energetică constitutivă a inteligenţei, de unde generalitatea ei ca foarte puternic câmp mental elevat şi ca factor comun ce facilitează performanţele rapide în orice activitate, nu însă fără complementaritatea unor factori S, adecvaţi formelor particulare ale activităţilor.

Inteligenţa se afirmă ca generală întrucât este expresia unui factor omogen (energie mentală puternică dată) şi pentru că (dimpotrivă) este expresia unor structuri operaţionale compuse, ce se constituie treptat şi care după succesive integrări devin integratoare, foarte mobile, deci generice.

Este concludent faptul că toate sistemele teoretice şi psihodiagnostice privind inteligenţa, construite după Spearman (tot pe bază de analiză factorială), sunt plurifactoriale şi includ treapta intermediară dintre G şi S, factorii de grup. Unii determină 8 factori comuni ai inteligenţei: raţionamentul deductiv şi inductiv, memoria brută, aptitudinea inventivă, rapiditatea percepţiei şi gândirii, aptitudinile spaţiale, comprehensiunea accelerată şi fluenţa intuiţiei.

Dacă este să considerăm inteligenţa nu o facultate separată ci o modalitate superioară de organizare mentală proprie întregului sistem psihic şi mental, atunci nu putem să ignorăm astfel de dimensiuni cum sunt interesul, motivaţia, efortul ş.a. Inteligenţa a fost tratată precumpănitor ca o aptitudine mentală elevată, criteriul de identificare şi de evaluare al acesteia fiind reuşita superioară şi rapidă în activitate. Raportându-ne însă la reuşită, constatăm că nu numai inteligenţa este factor mediator. Unii atrag atenţia asupra importanţei tendinţei spre efort. În baza unor ample investigaţii, unii au ajuns la concluzia că, de exemplu, succesul şcolar depinde de inteligenţă în proporţie de 60 %, restul de 40 % datorându-se efortului de muncă perseverent. Desigur, în diverse activităţi profesionale, raportul optim între inteligenţă şi efort voluntar poate fi variabil.

În fapt, inteligenţa "ca o funcţie de integrare a minţii, este implicată la toate nivelele iar manifestările sale diferă nu numai cantitativ dar şi calitativ". Deci, inteligenţa ca o funcţie mentală integrativă se prezintă diferenţial şi aceasta nu numai după o suită de nivele, ci şi sub raportul facturii şi al eficienţei. Unii stabilesc pe lângă inteligenţa abstractă, una tehnică, apoi inteligenţa socială şi inteligenţa administrativă, mai bine zis organizaţională. Formele de inteligenţă s-au diferenţiat actualmente şi mai mult, fiind menţionate variante de inteligenţă practică, ştiinţifică, motorie ş.a. Acestea sunt diferite modalităţi ale inteligenţei generale care se manifestă ca aptitudini complexe, specializate. Problema generalităţii inteligenţei nu poate fi rezolvată univoc pentru că însăşi definirea ei persistă relativ distinct prin două puncte de vedere - unul gnostic şi altul pragmatic. Unii socotesc inteligenţa ca fiind capacitatea sau tendinţa de realizare a gândirii, "un mod superior şi eficient de a trata" al gândirii. În acest caz, neîndoielnic, nivelul inteligenţei generale este

corespunzător nivelului abstract şi teoretic al intelectului, pentru că acesta permite cu uşurinţă cele mai diverse şi obiectiv cuprinzătoare interpretări. Se ştie însă că gândirea abstractă nu este cu necesitate şi inteligentă. Nu este necesară numai înţelegerea profundă a celor mai variate situaţii şi domenii ci şi decizia optimă, rezolvarea rapidă şi cât mai justă a problemelor ce intervin. Unii ţin să accentueze această funcţie definitorie a inteligenţei, tratând despre inteligenţa eficace. Rezolutivitatea rapidă şi eficacitatea superioară implică cu necesitate momente de modelare abstractă şi se bazează totdeauna pe înţelegere.

Alţii consideră că de fapt înţelegerea deosebeşte inteligenţa umană de cea artificială pentru că inteligenţa se deosebeşte astfel şi de aptitudini. "Distincţia fundamentală între inteligenţă şi capacităţi constă în a înţelege cât mai profund în loc de a executa pur şi simplu (aproape mecanic) şi aceasta constituie punctul crucial al problemei". Inteligenţa apare totuşi ca un mod superior şi eficient de operare care se construieşte conştient de către subiect prin decizie, deliberare, experiment mintal, vizând întotdeauna un scop. În acest caz însă, accentul nu se pune pe grad, ci pe modul de abstractizare şi înţelegere, inteligenţa prelungind acţiunea cu alte mijloace "prin coordonarea acţiunilor într-o formă interiorizată şi reflexivă". Intelectul devine cu adevărat productiv în măsura în care dimensiunile de flexibilitate, intuiţie, fluiditate, rapiditate, originalitate şi elaborare îi sunt proprii. Acestea sunt caracteristicile construcţiei funcţionale a inteligenţei în contextul personalităţii care, la rândul ei, este generată de REZONANŢE lăuntrice cu împrejurări ajutătoare. De aceea, inteligenţa nu poate fi înţeleasă atâta timp cât nu i se elucidează geneza şi nu i se precizează destinaţia.

Unii prezintă stadiile senzoriomotor, preoperator, de operare concretă şi de operare formală ale inteligenţei, arătând că ea (inteligenţa) "are ceva dintr-un absolut independent ce generează o relaţie, printre altele, între organism şi lucruri", ea fiind "un termen generic desemnând formele superioare de organizare rapidă sau de echilibru a structurilor cognitive", constând în esenţă, sub raport operatoriu, din reversibilitatea progresivă a structurilor mobile construite". Uneori se observă că inteligenţa "tinde să elimine schemele de analogie înlocuindu-le prin deducţii propriu-zise". Dacă

unii au tratat inteligenţa ca o accelerare neuronică, alţii au constatat că aceasta implică totodată flexibilitate, fluiditate care, la rândul lor, presupun reversibilitate, tranzitivitate, coordonări combinatorice etc. Inteligenţa comprehensivă va presupune o perfectă echilibrare între asimilare rapidă şi acomodare, pe când inteligenţa rezolutivă va releva "acomodări cu depăşiri" şi aceasta cu atât mai mult cu cât inteligenţa se inserează în structurile mai complexe ale creativităţii. Răspunsurile inteligente, caracterizate prin perspicacitate, suplete, adecvare la situaţii concrete sunt susceptibile de evaluări formale sau de conţinut. Rapiditatea şi oportunitatea răspunsurilor nu este întotdeauna şi un indiciu de calitate, acestea putând fi datorate unei forme mai simple de inteligenţă, calificată ca "asociativă" sau promptitudinii activării vigile, căreia îi corespunde "deşteptăciunea". Gradul de eficienţă şi rapiditate al adaptării inteligente nu poate fi însă redus la astfel de elemente, cum este doar viteza de reacţie, deşi aceasta are totdeauna o anumită importanţă. Eficacitatea rămâne însă dependentă de complexitatea elaborării, de examinarea critică a mijloacelor ce satisfac optim un scop.

Conduita inteligentă se demonstrează mai mult prin forţa şi exactitatea previziunii decât prin replicile de efect. Unii disting o inteligenţă cristalizată, aplicabilă la situaţiile-tip ale mediului ambiant şi o inteligenţă fluidă ce răspunde la situaţiile complet noi. Nici acestea nu se disting însă după viteza de reacţie care, în orice caz, este mai mare când intră în joc inteligenţa cristalizată. Interesant de semnalat este faptul că, inteligenţa cristalizată este mai puternică la vîrsta copilăriei şi a bătrâneţii decât inteligenţa fluidă, ce se afirmă plenar în faza adultă. Unii cercetători au găsit vârful de dezvoltare a inteligenţei generale în jurul vârstei de 24 de ani. Important de semnalat este faptul că fiind un factor global de adaptare, inteligenţa se structurează în condiţiile adaptării individuale, întotdeauna concrete, implicând relaţii exterioare generatoare de atitudini, ce se corelează cu aptitudinile, inteligenţa trebuind să corespundă anumitor modele culturale. Omul, cu rare excepţii, nu este, ci devine inteligent şi aceasta în raport cu condiţiile în care există inteligenţa ca dimensiune a personalităţii, neputând să fie generală decât în raport cu o pregătire, într-un anumit moment al evoluţiei ei. Din acest punct

de vedere, asupra mijloacelor de testare ale inteligenței persistă o serie de îndoieli în legătură cu artificialismul probelor și cu adecvarea la condițiile de pregătire concrete ale diferitelor categorii de oameni.

R. Zazzo recomanda "să te servești inteligent de inteligență". Una din consecințele posibile ale acestui dicton ar fi ca inteligența să nu fie niciodată concepută univoc și să nu fie supusă unor asocieri sau disocieri exclusiviste.

În general, inteligența apare în trei ipostaze ca: 1) modalitate cognitivă, integratoare, diferită de reactivitatea emoțională și de capacitatea de efort; 2) capacitatea rapidă de rezolvare a problemelor, prin restructurări superioare opuse automatismelor; 3) posibilitate supramedie a gândirii în studiul căreia este interesată YOGA. Dacă vom reinventaria în lumina sistemului YOGA atributele inteligenței constând în diferențiere și adaptare, nivel superior intelectual și înțelegere, aptitudine cognitivă globală și rezolutivitate, atunci vom ajunge la concluzia că, deși inteligența apare ca un factor de mare însemnătate al vieții, ea își are totdeauna originea în existența și activitatea Mentalului DIVIN Macrocosmic.

Deși apare ca un factor facilitant, productiv al învățării, ea rezultă prin trezirea și dinamizarea cât mai puternică a lui VIJNANAMAYA KOSHA care se cristalizează în noi prin experiențe dătătoare de inteligență și din învățare, din acea învățare care este inteligentă, construind inteligența prin sistematizare, formativitate, apel la înțelegere esențială, considerând secvențial punctele de vedere și la exersări prin cele mai rapide și variate rezolvări și elaborări de probleme. Voința își sporește capacitatea de efort numai prin antrenamentul prilejuit de biruirea greutăților. Similar, inteligența își sporește energia mentală elevată și forța penetrantă, urcând de la un nivel de înțelegere la altul superior și își dezvoltă și amplifică forța transformatoare prin biruirea deplină a dificultăților cognitive, prin cunoașterea aprofundată a legilor divine supreme prin acțiune constructivă, prin intuiție, prin rezolvare de probleme.

INEFABIL = calificativ dat stărilor ample și complexe ce se referă la acea delectare sublimă ce nu poate fi formulată în cuvinte: o delectare nespusă, negrăită. Prin acest rest pe care nu-l poate cuprinde discursul explicit despre o anumită stare esențială, se

înțelege ceea ce, de exemplu, Leibniz spunea că este un "nescio-quid", iar Bouhours un "je ne sais quoi", un "nu știu ce și nu știu cum", indicibil, care creează tocmai specificitatea farmecului sublim.

ÎNȚELEPCIUNE = (cf. lat. intellectio "sens real, semnificație") = stare supremă de echilibru interior (psihic, mental, spiritual) de seninătate beatifică și împăcare cu sine, de revelare a spiritului nemuritor (ATMAN), de concordanță deplină între gând și faptă, la care ajunge o ființă umană cu SAHASRARA perfect dinamizată. La starea supremă de înțelepciune divină se ajunge printr-o bogată experiență spirituală, adâncită prin reflexie și accelerată considerabil prin practica consecventă și corectă a treptelor superioare ale sistemului YOGA.

Înțelepciunea presupune, deopotrivă, o concepție generală, armonios integrată prin intuiție, asupra lumii, asupra omului, asupra poziției sale în univers și asupra realității existenței lui DUMNEZEU. Ea implică de asemenea o cunoaștere a valorilor morale de bine divin, adevăr ultim, frumusețe perfectă, puritate sufletească, dragoste, respect pentru sine și pentru oameni, iubirea necondiționată a lui DUMNEZEU, precum și o credință de nezdruncinat în acord cu aceste principii și valori. Înțelepciunea este o expresie a cunoașterii profunde și dominării depline de sine, a unei permanente călăuziri în viață după principiile divine, universal valabile ce nu contrazic bunul simț și inteligența creatoare. Înțelepciunea adevărată reflectă respectul deplin al legilor naturii așa cum acestea au fost create de înțelepciunea perfectă a lui DUMNEZEU.

"Omul înțelept - spune unul dintre profundele proverbe românești - face numai ceea ce se poate (respectă permanent legile divine) și nu orice din tot ceea ce el vrea". Înțeleptul se străduiește neobosit să-și apropie toate marile valori universal valabile, divine care au fost revelate de activitatea spirituală a întregii omeniri în decursul evoluției acesteia, timp de mileniii. El înțelege, la unison cu voința divină, să aducă o contribuție efectivă, în măsura propriilor sale puteri, extraordinar de mari (atunci când a atins starea de înțelepciune) la propășirea spirituală și morală a omenirii prin acțiuni, opere sau învățături (ce manifestă și reflectă armonia, inteligența supremă DIVINĂ), împărtășite celorlalți oameni și, mai ales, prin

educarea copiilor, în spiritul şi respectul marilor valori DIVINE; înţeleptul este sever cu sine şi îngăduitor ori plin de dragoste cu ceilalţi atunci când aceştia merită; el îşi construieşte viaţa treptat, punându-şi mai mereu de acord experienţa sa bogată de viaţă şi rodul meditaţiilor sale profunde cu învăţăturile şi revelaţiile primite atât de la DUMNEZEU cât şi de la ceilalţi oameni de la care el învaţă direct sau află prin operele acestora; înţeleptul consideră că ADEVĂRUL ULTIM ESTE TOTUL şi de aceea nu se statorniceşte într-o formulă rigidă şi definitivă de viaţă, el este ca un copil, în fiecare moment primitor de noi învăţăminte de la toţi şi toate care îl înconjoară, fiind oricând gata să se corecteze pe sine în caz de greşeală, sub îndemn propriu sau străin; el uneşte statornicia deplină a unei poziţii spirituale şi morale, cu receptivitatea la noi valori autentice, divine; el îşi cunoaşte plin de detaşare adevărata poziţie faţă de sine şi faţă de ceilalţi, ferindu-se totdeauna de orgoliu sau de o teatrală umilinţă.

Înţelepciunea, rod al unei cunoaşteri superioare, ultime şi generale asupra lumii, inspirate de DUMNEZEU, conduce totdeauna la acţiuni benefice, la conduită practică armonioasă, divin integrată şi, în acelaşi timp, face cu putinţă explicaţia şi întemeierea acestei conduite, după principiile DIVINE. Înţelepciunea exclude, în aceeaşi măsură, izolarea fără un rost TEMEINIC de oameni şi sihăstria, situarea excentrică în afara vieţii comunităţii, dar şi sociabilitatea superficială, facilă. Înţelepciunea implică, prin urmare, raporturi sincere şi corecte, de prietenie afectuoasă şi dragoste detaşată de interese şi egoism faţă de oameni ce se modulează firesc după gradul de intimitate personală, excluzând, cu excepţia situaţiilor care o impun, vorbirea rece, tăioasă, dar şi o familiaritate excesivă.

Înţeleasă ca o atitudine generală de dăruire faţă de viaţa superioară, faţă de divin, înţelepciune este o stare profund integrată şi transfiguratoare. Înţelepciunea, chiar dacă nu presupune un cod rigid de prescripţii de conduită, impune totuşi un întreg şir de comportări practice armonioase, divine, superioare, fiind dublată de acţiuni binefăcătoare concrete, care sunt, înainte de toate, destinate să păstreze echilibrul vital, sufletesc, mental şi spiritual, permiţându-ne să rămânem mai mereu într-o euforică seninătate şi împăcare cu sine, ce atrage adeseori în mod spontan instalarea divinei fericiri

nepieritoare (EXTAZ) (stare caracteristică în cazul atingerii înţelepciunii). Toate marile căi spirituale ale umanităţii, printre care un rol de cinste îl are YOGA, au conţinut, au exprimat sau au condus, pe acei care au ştiut să le înţeleagă şi înainte de toate să le aplice corect, practic, la înţelepciune.

Religiile, YOGA, principiile divine de morală practică, filosofiile autentice, marile creaţii nepieritoare, geniale, literare-şi artistice, concepţiile ştiinţifice, obiective, generale asupra lui DUMNEZEU, lumii, vieţii şi omului, au alcătuit îndemnuri directe sau indirecte la înţelepciune, uneori ele fiind mai mult sau mai puţin o formulare explicită a unei anumite înţelepciuni. Nu vom cita, aici, pentru a ilustra acestă noţiune sau pentru a o fundamenta teoretic nici un nume şi nici un titlu de operă: orice indicaţie ar fi de altfel limitativă; ar trebui să ne referim, în acestă privinţă, la spiritualitatea umană, înţeleasă în întregul ei, rod al activităţii spirituale şi divine a tuturor popoarelor şi a tuturor epocilor.

Înţelepciunea, atunci când este o calitate înnăscută, fiind deja dobândită prin eforturile perseverente realizate de spiritul ce s-a încarnat, în alte existenţe (exemplu practica YOGA încununată de succes (atingerea celor mai înalte trepte spirituale) în altă viaţă) este un dat cu care unele fiinţe umane se nasc; în alte cazuri, înţelepciunea este rezultatul unei experienţe personale şi spirituale atinse prin practica perseverentă YOGA, în continuă desfăşurare şi împlinire. Înţelepciunea este capacitatea net superioară de înţelegere şi judecare a lucrurilor şi aspectelor existente, implicând o cunoaştere esenţială adâncă a realităţii, experienţă spirituală bogată, măsură, echilibru deplin între dorinţă şi posibilitate, cunoaşterea lui DUMNEZEU din care izvorăşte seninătatea sufletească euforică şi împăcarea cu sine şi cu lumea, inteligenţă urmată de bun simţ în conduită şi în aprecierea justă, obiectivă a evenimentelor şi a realităţii.

Înţelepciunea se dobândeşte în urma unor bogate experienţe spirituale (accesibile cu uşurinţă prin realizarea diferitelor tehnici YOGA) şi se opune exceselor de orice fel. Înţelepciunea presupune cunoaşterea profundă de sine şi cunoaşterea lui DUMNEZEU şi a lumii, o filosofie autentică practic-acţională, dar şi dominarea însoţită de transformarea de sine, ca mijloc de dominare şi transformare

creatoare a lumii înconjurătoare, de impulsionare creatoare a celor cu care înţeleptul vine în contact.

Prin practica YOGA corect şi perseverent realizată, înţelepciunea nu mai este apanajul doar al persoanelor de vârste mai avansate care cunosc cu anticipaţie consecinţele diverselor acte şi posedă un simţ extraordinar al relativităţii. Unii spun: "Viaţa te înţelepţeşte" dar cu toate acestea şi la tinerii yoghini este posibilă dezvoltarea înţelepciunii după felul cum ştiu să înveţe foarte mult atât din experienţa lor spirituală cât şi din aceea a altora, după modul în care ei ajung să aprecieze faptele într-o perspectivă armonios divină, complex-superioară, corelată şi intuitiv-raţională.

Înţelepciunea este o virtute esenţială în acelaşi timp gnoseologică şi morală, implicată în finalitatea însăşi a sistemului YOGA, care reuneşte revelarea lăuntrică a existenţei lui DUMNEZEU, cunoaşterea teoretică a legilor fundamentale ale MACROCOSMOSULUI (care exprimă inteligenţa perfectă, reflectată în mod armonios de DUMNEZEU în manifestare) şi înfăptuirea oricărei acţiuni, corespunzător cu acestă treaptă superioară atinsă. În antichitate, conceptul de înţelepciune desemna "echilibrul" deplin al personalităţii, cumpătarea în toate, stăpânirea perfectă şi sublimarea pasiunilor în avantajul cunoaşterii superioare, raţionale, împăcarea omului cu lumea, seninătatea euforică spirituală, trăirea deplină, la unison cu voinţa lui DUMNEZEU în manifestare. Stoicii şi epicureicii o defineau ca absenţă a suferinţei, a pasiunii josnice ("aponia", "apathia") sau ca absenţă a neliniştii, a emoţiei negative ("ataraxia"), "adiforia" etc.

Înţelepciunea a fost idealul suprem nu numai al sistemului YOGA dar şi al oricărei filosofii prin excelenţă superioară şi contemplativă, întemeiate pe ideea antinomiei critice spirit, suflet-corp şi pe principiul autoperfecţionării depline, graţie revelaţiilor divine, a fiinţei umane, ca unică modalitate a acesteia de a se depăşi pe sine. Idealul înţelepciunii a avut o vădită încărcătură laică întrucât preconiza realizarea fericirii şi nemuririi spirituale a omului aici şi acum şi nu în spiritul transcendentalismului religios. Sensul originar al conceptului s-a perimat cu excepţia sistemului YOGA şi înţelepciunea are astăzi tot atâtea ipostaze cîte filosofii există. Idealul

înţelepciunii, în accepţiunea YOGHINĂ a termenului este: îmbinarea continuă, vie şi creatoare a teoriei superioare, divine cu practica; înţelegerea necesităţii concret supreme şi, pe această bază, realizarea creaţiei ideale conştiente; participarea la înfăptuirea idealului eliberării spirituale a fiecărei fiinţe umane prin eliberarea tuturor şi al eliberării spirituale a tuturor prin eliberarea spirituală a fiecăruia; depăşirea limitelor de tot felul şi a condiţionărilor obiective şi subiective frenatoare ale progresului prin efortul unit al înţelepţilor şi prin efortul individual de autoperfecţionare şi desăvârşire, pentru asigurarea saltului de la omul egoist, meschin şi mărginit la omul pe deplin integrat în DIVIN şi desăvârşit.

În concluzie, putem spune că înţelepciunea este o calitate şi în acelaşi timp o capacitate esenţială a fiinţei umane, rezultate din integrarea armonioasă a unor experienţe spirituale bogate a unei reflectări clare, profunde şi superioare a lumii, a lui DUMNEZEU, sub majoritatea aspectelor sale materiale şi spirituale. Înţelepciunea presupune o echilibrare deplină a dorinţelor cu posibilităţile proprii. Ea se dezvoltă în urma unui proces profund de autocunoaştere, determinând aprecierea obiectivă a lumii nu doar prin judecăţi de valoare afirmative sau negative, ci şi prin judecăţi ipotetice. În cazul celui înţelept nu este niciodată vorba de o resemnare sau de o complacere în inerţie a individului, ci de un mod net superior, dobândit de cunoaştere şi transformare a realităţii ca atare, ce se bazează în special pe cunoaşterea cauzelor care provoacă un eveniment, o situaţie sau pe intuirea obiectivă a motivelor care determină o anumită conduită sau alegere.

Înţelepciunea presupune un stil existenţial armonios şi integrat care nu se raportează la exigenţele imediate şi nu valorifică, în primul rând, aceste exigenţe; presupune, de asemenea, umor, detaşare, simţul relativităţii evenimentelor trăite (Jung, de exemplu, vorbeşte despre arhetipul Marelui Înţelept). Marii înţelepţi sunt în general înzestraţi cu certe însuşiri extraordinare şi transumane. Înţelepciunea, ca atribut al desăvârşirii spirituale a fiinţei umane poate fi atinsă prin practica perseverentă YOGA. Opusul stării de înţelepciune este starea de PROSTIE sau IGNORANŢĂ. În timp ce starea de înţelpciune generează fericire şi armonie, prostia dă naştere

suferinţei şi dezechilibrului. Marele înţelept BUDDHA spunea, într-o comparaţie foarte sugestivă, că aşa cum la un car cu patru roţi primele două roţi din faţă pot fi considerate, analogic vorbind, ca fiind ignoranţa, celelalte două roţi care vin imediat după aceea în spate reprezintă suferinţa care urmează după aceea. Prin urmare, starea de ignoranţă (prostie) este întotdeauna, mai devreme sau mai târziu, urmată de stări de suferinţă sau durere proporţionale.

IUBIREA = Mai ales pentru yoghini, IUBIREA adevărată este un sentiment inefabil, copleşitor şi divin care face cu putinţă pentru acela (sau aceea) care o trăieşte plenar să resimtă o inefabilă dilatare euforică a fiinţei sale şi totodată a câmpului conştiinţei de la finit către infinit.

Ceea ce caracterizează în mod fundamental iubirea adevărată este faptul că permanent ea este opusul EGOISMULUI.

IUBIREA este simţită intens de fiinţele umane sub forma unui sentiment unificator, profund euforic, copleşitor, nuanţat, moral-estetic funciar.

Iubirea se manifestă mai ales prin aspiraţia sublimă, dezinteresată, profund transfiguratoare şi pătrunsă de abnegaţie către obiectul său: o fiinţă umană de sex opus care ne atrage, o anumită persoană asupra căreia resimţim spontan imboldul să ne revărsăm în mod detaşat afecţiunea sau chiar o colectivitate, o idee ori o valoare, o activitate. Naşterea, persistenţa şi dezvoltarea acestui sentiment profund unificator, euforic, care în esenţa sa este divin şi beatific şi dezvoltarea acestui sentiment atunci când el se manifestă divers nuanţat, de la o fiinţă umană la alta în sfera sa individuală (care este aproape unică, fiind diferită de la un om la altul) este intim legată de formarea şi cristalizarea personalităţii.

Iubirea dintre sexe vizează, prin transfigurare amoroasă profundă şi adoraţie, fuziunea complementară inefabil unificatoare pe toate planurile (inclusiv cel fizic-sexual) cu o anumită fiinţă umană care se află în plenitudinea sa fizică, vitală, psihică, morală şi intelectuală care apare aceluia sau aceleia care o iubeşte intens, în frumuseţea individualităţii sale unice şi irepetabile, fiind tocmai din această cauză (pentru ACELA SAU ACEEA CARE IUBEŞTE) generatoare de o imensă fericire, autentică numai în această calitate.

Natura şi rolul uriaş îndeplinit permanent de iubire, atunci când aceasta este intens şi cu adevărat liber manifestată în viaţa oamenilor, au primit în decursul timpului interpretări variate. Una dintre cele mai străvechi interpretări ale iubirii este aceea mitologică-cosmologică, în care iubirea apare ca o nesfârşită forţă euforică, transfiguratoare, sublimă, divină, cosmică, grandioasă, generatoare a tot ceea ce este frumos, minunat şi infinit creatoare (de exemplu Erosul regenerator al orficilor, principiul organizator divin al Universului la Empedocle, entuziasmul eroic la G. Bruno, principiul unificator divin al cerescului (+) şi al teluricului (-), al finitului şi infinitului în romantismul german; aspectul polarizant, complementar şi unificator al forţei subtile a Soarelui ((+) masculinul, aspectul emisiv) şi al forţei subtile a Lunii ((-) femininul, aspectul receptiv) care este puterea motrice şi diriguitoare a manifestării şi a evoluţiei în YOGA). Distingând genuri diferite ale iubirii şi considerând-o pe cea profund transfiguratoare şi spirituală (pură, înălţătoare, divină) ca net superioară, numeroşi gânditori i-au atribuit virtuţi cognitive fundamentale (de ex. cunoaşterea frumosului ideal ca atare, identificarea extatică a iubirii şi cunoaşterii la Platon, accederea către culmile extatice ale lumii inteligibile, beatitudinea iubirii divine la M. Ficino, libertatea interioară deplină izvorâtă din cunoaşterea intuitiv-raţională, "amor dei intellectualis" la Spinosa, penetrarea, datorită unei inefabile rezonanţe interioare cu conţinutul ideal sau absorbirea în noi, datorită fuziunii depline şi a identificării perfecte (în care cunoaşterea, obiectul sau fiinţa ce este cunoscută şi cunoaşterea care rezidă sunt UNA) a lucrului (sau a fiinţei umane) cunoscute(e) ca într-o contopire erotică la F. Schlegel).

Iubirea a fost şi este investită cu importante sensuri şi valenţe umane şi spirituale în gândirea modernă, revelându-se rolul ei ca factor de aglutinare a solidarităţii umane profunde, ca factor de asigurare a comunităţii de idei a speciei umane, ca esenţă sublimă, divină şi profund transfiguratoare a omului. Reprezentanţii filosofiei religioase, gânditorii creştini mai cu seamă (de exemplu, neoplatonismul, tomismul şi neotomismul, personalismul, existenţialismul religios) au pus foarte clar în evidenţă unele aspecte ale antropologiei iubirii (caritate-agape), interpretându-le în chip

divin, înălţător, transcendental, ca iubire a lui DUMNEZEU, în care aceasta se identifică cu iubirea universală (temelia unitară a celor trei ipostaze ale lui Dumnezeu). O poziţie aparte ocupă din acest punct de vedere, printre teologi, Teilhard de Chardin, care a construit o concepţie etică profund bazată pe dragostea dintre oameni, pe un colectivism plenar unificator afectiv şi intelectual. Întărirea accentelor pesimiste şi iraţionaliste ale iubirii caracterizează multe dintre interpretările filosofice în sec. al XIX-lea şi al XX-lea (de exemplu, Schopenhauer (Pentru acesta, de exemplu, "Amorul nu este decât o cursă întinsă individului pentru ca acesta să perpetueze specia"), Nietzsche, M. Scheler, K. Jaspers, Sartre, Gabriel Marcel). Dovedind determinarea lui (a sentimentului iubirii) corelat psihic şi mental, unii folosofi au subliniat transformările profunde pe care le-a suferit sau le suferă sentimentul iubirii de-a lungul timpului şi au pus în evidenţă aportul ei hotărâtor în cunoaşterea de sine, în atingerea stării de fericire, în formarea şi modelarea umană.

Yoghinii au considerat totdeauna sentimentul iubirii ca fiind extraordinar de important şi l-au caracterizat adeseori drept un esenţial criteriu valoric sui-generis al gradului de umanizare şi elevare a comportamentului natural al omului, o măsură a faptului că în însăşi fiinţa sa microcosmică cea mai intim individuală CEL CARE IUBEŞTE poate totodată să devină, datorită **iubirii**, o fiinţă dilatată în infinit, macrocosmică, unificată şi divină.

Privind lucrurile din punct de vedere psihic, putem spune că iubirea sau amorul se formează printr-un fenomen complex de «cristalizare» care a fost destul de bine descris de STENDHAL (în lucrarea sa celebră "DESPRE DRAGOSTE") şi este analizat acolo ca un proces de fixare progresivă pe care ni-l generează comunicarea şi identificarea inefabil empatică cu o anumită fiinţă umană de sex opus care ne completează (întregeşte) şi ne polarizează pe multiple nivele ale fiinţei noastre, făcându-ne să ne descoperim mult mai unificaţi şi armonioşi. STENDHAL opune această dragoste intensă, durabilă, profund transfiguratoare şi adevărată amorurilor bruşte, frenetice şi fulgerătoare («COUP DE FOUDRE») care, prin angrenarea unor polarizări efemere, parţiale sau lipsite de o anumită profunzime şi complexitate, sunt cel mai adesea predispuse să dispară la fel de

repede cum au apărut deoarece fie de o parte, fie chiar de ambele părţi, lipseşte susţinerea afectivă şi transfigurarea care face posibilă aprofundarea în timp a fuziunii amoroase pe multiplele niveluri realizată în cuplu.

Din punct de vedere moral, aşa cum am mai spus, amorul este definit de către yoghini ca fiind un sentiment euforic sublim şi profund transfigurator care este opus egoismului. Iubirea adevărată este, prin urmare, o modalitate foarte simplă de depăşire sau transcendere a egoismului. Înţelegând profund acest aspect prin trăirea directă, intensă, spontană şi liberă a iubirii adevărate putem să înţelegem mult mai bine cuvintele divine, esenţiale ale lui IISUS pe care, paradoxal, foarte puţini creştini le mai pun astăzi în practică: "IUBEŞTE PE APROAPELE TĂU CA PE TINE ÎNSUŢI". Genialul scriitor TOLSTOI spune: "ADEVĂRATA IUBIRE ARE TOTDEAUNA DREPT BAZĂ RENUNŢAREA LA PROPRIUL BINE INDIVIDUAL".

Marii sfinţi creştini văd în iubire izvorul virtuţii divine supreme, care este «COMPASIUNEA». Problema filosofică pentru yoghini este de a şti dacă iubirea poate să fie o modalitate adevărată de cunoaştere. Privind din acest punct de vedere, ei consideră că iubirea este un mijloc rapid de cunoaştere (filosoful SPINOZA scrie: "IUBIREA INTELECTUALĂ DE DUMNEZEU SE NAŞTE DIN CEL DE AL TREILEA FEL DE CUNOAŞTERE") şi resping ca aberantă ideea lui DESCARTES că iubirea nu ar fi decât o orbire a minţii (DESCARTES: "Iubirea este o pasiune care poate să fie excitată intens în noi fără ca să ne dăm seama absolut deloc dacă obiectul sau fiinţa umană care o cauzează este bună sau rea").

În continuare, oferim pentru a ilustra cele afirmate, un pasaj poetic şi plin de înţelepciune din lucrarea "PROFETUL" a genialului KAHLIL GIBRAN, cu privire la iubire:

"Când iubirea copleşitoare vă face semn, urmaţi-i îndemnul,
Chiar dacă drumurile ei sunt aparent grele şi prăpăstioase,
Şi când vraja ei paradisiacă vă cuprinde cu aripile ei angelice, supuneţi-vă misterului ei
Chiar dacă sabia ascunsă-n penaju-i v-ar putea răni,
Iar când iubirea transfiguratoare vă vorbeşte şi o simţiţi

profundă şi divină, daţi-i crezare,

Chiar dacă vocea ei ar putea să vă sfarme visurile himerice, asemenea vântului din miazănoapte care vă pustieşte grădinile.

Fiindcă, precum iubirea vă încununa, adeseori tot ea trebuie să vă şi crucifice. Precum vă face să creşteţi mult mai repede şi îmbătaţi de fericire, tot ea trebuie să vă şi reteze uscăciunile şi să vă distrugă cât mai repede răutăţile şi egoismul.

Precum ea vă ridică, îmbătaţi de bucurie, până la înălţimea voastră ideală, alintându-vă cu o dumnezeiască gingăşie ramurile cele mai fragile care freamătă în lumina soarelui infinit al iubirii,

Tot la fel ea va răzbate ca o miraculoasă forţă purificatoare până în adâncul rădăcinilor voastre, zdruncinând încleştarea lor cu pământul.

Asemeni snopilor de grâu, ea vă seceră, niciodată întâmplător.

Vă treieră pentru a vă descoji.

Vă vântură spre a vă curăţa de pleavă.

Vă macină până la înălbirea făinii voastre.

Vă frământă până ajungeţi foarte supuşi, divini şi puri. Ca apoi să vă hărăzească focului său şi să puteţi deveni pâinea cea sfântă a nemuririi la ospăţul divin.

Toate acestea şi multe altele vi le va da cu prisosinţă iubirea, pentru ca, astfel, să vă puteţi cunoaşte pe deplin tainele inimii şi să deveniţi o parte din inima Vieţii ETERNE din care izvorăşte nesfârşită IUBIREA.

Dar dacă, stăpâniţi de îndoială, egoism, meschinărie, suspiciune sau de teamă, veţi căuta doar tihna şi plăcerea dragostei care permanent vi se dăruie fără ca voi să iubiţi,

Atunci e mai bine să vă acoperiţi, fiind înfrânţi, goliciunea şi să ieşiţi din treierişul iubirii,

Spre a vă întoarce, rămânând închistaţi şi singuri, în lumea fără de anotimpuri, unde veţi râde dar nu cu întreaga voastră bucurie, unde veţi plânge dar nu în toate lacrimile voastre pe care vi le-ar fi putut smulge extazul iubirii.

Iubirea nu se dăruie decât pe sine şi nu ia energia sa atotputernică, divină şi misterioasă decât de la sine.

Iubirea nu stăpâneşte şi nu vrea niciodată să fie stăpânită de cel sau cea căruia i se dăruie;

Fiindcă iubirii adevărate îi este de-ajuns iubirea infinită, sublimă şi transfiguratoare.

Când iubiţi nu trebuie să spuneţi "Creatorul e în inima mea", ci mai degrabă "eu sunt acum topit de iubire în inima Creatorului".

Şi să nu credeţi că puteţi croi singuri drumul iubirii, fiindcă iubirea, dacă cu adevărat o meritaţi, vă va arăta cu siguranţă drumul ea însăşi.

Iubirea nu are nici o altă dorinţă decât aceea de a se împlini prin totală iubire.

Dar dacă iubeşti şi trebuie să ai dorinţe, fie ca ele acestea să fie:

Să te topeşti de iubire în tot şi să devii izvor de iubire divină ce susurul în noapte-şi cântă;

Să cunoaşti adeseori durerea prea marii duioşii;

Să fii rănit şi îmbătat de înţelegerea iubirii;

Să sângerezi de bunăvoie şi bucurându-te;

Să te trezeşti în zori, cu inima mereu înaripată şi să înalţi, plin de recunoştinţă, mulţumire pentru încă o zi de iubire;

Să te odihneşti, copleşit de beatitudine, la ceasul amiezii şi să cugeţi la extazul iubirii;

Să te întorci împăcat şi debordând de fericire acasă la ora amurgului,

Şi, apoi, să dormi înălţând în inimă o rugă pentru fiinţa iubită, iar pe buze să ai un cântec de laudă."

"Chiar dacă aş putea vorbi în multe limbi omeneşti şi în cele îngereşti şi n-aş avea deloc dragoste, aş fi ca o aramă sunătoare sau ca un chimval [instrument muzical folosit în vechime, compus din două talere de aramă care erau lovite unul de altul; acesta mai era cunoscut şi sub numele de talgere] zăngănitor. Şi chiar dacă aş avea darul proorociei şi aş cunoaşte toate tainele şi toată ştiinţa, chiar dacă aş avea toată credinţa aşa încît să pot să mut şi munţii din loc şi dacă n-aş avea deloc dragoste, nu aş fi nimic.

Dragostea este îndelung răbdătoare; ea este plină de bunătate; dragostea nu pizmuieşte; dragostea nu se laudă, nu se umflă de

mîndrie; nu este suspicioasă; nu se poartă necuviincios; nu caută folosul său (deoarece amplifică dăruirea şi abnegaţia (n.n.)); nu se mînie; nu se gîndeşte la rău; nu se bucură de nelegiuire (şi astfel nu generează REZONANŢE cu tărîmurile infernale (n.n.)); ci se bucură cît mai des de adevăr, bine şi frumos; acoperă (îmbrăţişează şi, cuprinzînd, transfigurează (n.n.)) totul, crede tot ceea ce este bun, divin şi elevat, nădăjduieşte (crede cu tărie că cele la care aspiră cu consecvenţă, pînă la urmă se vor îndeplini sau realiza) tot ceea ce este cu adevărat binefăcător, suferă totul cu smerenie.

Dragostea este ceva dumnezeiesc şi tocmai de aceea nu va pieri niciodată. Proorocirile se vor sfîrşi, limbile vor înceta, cunoaşterea va avea sfîrşit, dragostea va rămîne nesfîrşită. Căci, dacă acum cunoaştem în parte şi proorocim în parte, atunci cînd cu ajutorul dragostei vom ajunge la desăvîrşire, acest "ÎN PARTE" se va sfîrşi (pentru că vom deveni UNA cu TOTUL LUI DUMNEZEU (n.n.)).

Cînd eram copil, vorbeam ca un copil, simţeam ca un copil, gîndeam ca un copil; cînd m-am făcut om mare, am lepădat (m-am detaşat (n.n.)) de tot ce era copilăresc (infantil (n.n.)). Acum (datorită ignoranţei (n.n.)) vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci (cînd vom fi uniţi cu DUMNEZEU (n.n.)) vom vedea faţă în faţă. Acum cunosc în parte; dar atunci voi cunoaşte pe deplin, aşa cum am fost şi eu totdeauna cunoscut pe deplin (de DUMNEZEU (n.n.)). Acum dar rămîn aceste trei: credinţa, nădejdea şi dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea." PAVEL - CORINTENI, 13

MOARTE = Filosofii materialişti neagă faptul că există vreun pincipiu imaterial, cum ar fi sufletul sau spiritul, care supravieţuieşte după distrugerea corpului fizic. Această viziune unidimensională a naturii umane este negată şi eliminată cu vehemenţă de toate şcolile YOGA, incluzând şi tradiţiile pragmatice ale budismului. De fapt, marii yoghini sunt cu toţii de acord că este deosebit de important felul în care moare o fiinţă umană. Doar controlul complet al procesului morţii, aşa cum el este realizat printr-o totală conştienţă atât în timpul cât şi după distrugerea corpului fizic, garantează o existenţă fericită după moarte. Marele ideal este de "a

muri" sau, cu ale cuvinte, de a transcende iluzia egoului încă din timpul vieţii, astfel încât pentru noi moartea să vină nu ca ceva surprinzător ci să fie, analogic vorbind, comparabilă cu schimbarea unor veştminte de care la un moment dat ne dezbrăcăm. Arta şi totodată ştiinţa ezoterică a morţii conştiente este destul de clar revelată, de exemplu, în străvechea lucrare BHAGAVAD-GITA (VIII.10.12).

"Acela (practicantul YOGA) care în momentul plecării (cu alte cuvinte în clipele morţii) îşi direcţionează ferm şi cu o minte puternic focalizată energia vieţii (PRANA) către zona (în plan subtil ce se află în mijlocul sprâncenelor (AJNA CHAKRA), fiind cuprins (din plin însufleţit) de iubire (BHAKTI) şi beneficiind de puterea extraordinară pe care i-o dă (asigură) YOGA, se îndreaptă ATUNCI fără îndoială, FULGERĂTOR, către spiritul suprem divin (PURUSHA) (DUMNEZEU).

Controlând pe deplin toate porţile (DESCHIZĂTURILE DE ACCES ÎN ALTE LUMI) ale fiinţei sale, cufundându-şi ferm mintea în inimă, fixând pe deplin forţa tainică a vieţii în cap (în plan subtil) şi fiind bine focalizat în concentrarea mentală, yoghină (DHARANA), în timp ce emite mental AUM, MANTRA (sacră) (semnificând) Absolutul şi aducându-şi ATUNCI aminte de Mine (cu alte cuvinte de DUMNEZEU) - cel care pleacă "astfel" abandonând corpul fizic (prin aşa-zisa MOARTE) merge fără îndoială pe drumul suprem (care duce către suprema eliberare)".

O asemenea fiinţă umană care îşi părăseşte ASTFEL corpul fizic atunci când MOARE transcende FULGERĂTOR legea cauzalităţii (KARMA) şi îşi sfârşeşte PENTRU TOTDEAUNA ciclul naşterilor şi morţilor succesive în LUMEA FIZICĂ (MATERIALĂ). Această învăţătură yoghină secretă este confirmată şi de anumite indicaţii şi mai vechi ce există de asemenea în BRIHAD-ARANYAKA-UPANISHAD.

Analizând dintr-un alt punct de vedere MOARTEA putem spune că ea este starea oricărui organism după ce viaţa a încetat, fie în organele vitale (aşa-numita "Moarte clinică"), fie în totalitatea celulelor sale. Din acest punct de vedere, Moartea clinică este mai curând un "moment", în timp ce Moartea biologică a organismului

este un proces ce durează până la dispariţia manifestărilor vitale în toate celulele. Pe de altă parte, în orice organism viu există continuu o reînnoire a materiei vii, care include moartea unor celule şi naşterea altora. Uneori, în condiţii de boală, accident, intervenţii chirurgicale etc., pierderile de materie vie sunt masive, dar cu toate acestea, fiinţa respectivă poate rămâne în viaţă.

Moartea naturală este aşa-zisa Moarte "de bătrâneţe", sub acţiunea implacabilă a timpului, în timp ce Moartea obişnuită poate avea o serie nesfârşită de alte cauze, datorate condiţionărilor destinice (KARMA-ice) ale fiinţei în cauză. Din punct de vedere termodinamic, Moartea înseamnă trecerea ireversibilă la o stare de echilibru cu mediul şi o maximă dezordine a sistemului (maximă entropie). Din punct de vedere ecologic, moartea este o reintegrare a materiei vii în ciclurile geochimice şi cosmice ale substanţei şi energiei. Din punct de vedere filogenetic şi evoluţionist, Moartea este o condiţie obligatorie a diversificării vieţii şi a progresului biologic. Intuind această realitate, GOETHE scria: "Moartea este lovitura de maestru a Naturii, prin care ea reuşeşte să producă cât mai multă viaţă". În această viziune, mai profundă asupra Morţii, Moartea naturală şi îmbătrânirea nu sunt altceva decât un rezultat al evoluţiei vieţii, o achiziţie utilă a acestei evoluţii. Materia vie are în ea o nemurire virtuală, legată de transmiterea mesajului ereditar de-a lungul generaţiilor.

Unii gânditori (ca FREUD, de exemplu) au vorbit chiar şi despre un instinct al Morţii. Din punct de vedere yoghin, Moartea corpului fizic este produsă prin separarea totală a învelişului (dublului) bioenergetic sau eteric de corpul fizic, care era coordonat şi animat de acesta. Omul pare să fie singura fiinţă de pe planeta noastră care ştie că Moartea este inevitabilă, dar această afirmaţie trebuie completată şi cu cea simetrică: omul pare să fie şi singura fiinţă care ştie (este conştientă) că trăieşte. Moartea este privită de multe ori, în gândirea tradiţională, ca o umbră care însoţeşte permanent (şi care trebuie să fie conştientizată ca atare) întreaga noastră existenţă; ea este o experienţă generatoare (în cazul celor suficient de evoluaţi spiritual) de revelaţii transcendente şi iluminatorii. Sensul destinului uman constă astfel în participarea

activă la realizările şi progresul spiritual atât individual cât şi al întregii umanităţi, sub semnul aspiraţiei de a trăi plenar şi permanent, prin totalitate, în universalitatea Conştiinţei Divine. De altfel, Moartea nu poate fi gândită concret, fapt subliniat şi de SOCRATE: "câtă vreme suntem noi aici, ea (moartea) nu este, iar când ea apare, nu mai suntem noi".

Căutarea nemuririi spirituale a fost dintotdeauna cea mai intensă aspiraţie a fiinţei umane. Astfel, literatura sacră babiloniană relevă credinţa că prin descoperirea unui ritual adecvat, moartea poate fi învinsă. Căutarea nemuririi în acel context urmărea în special căutarea şi realizarea efectivă a unui anumit ritual care să permită anularea limitărilor şi condiţionărilor temporale ale conştiinţei, prin punerea fiinţei în rezonanţă cu nivelele divine, atemporale ale Macrocosmosului. În budismul tantric, viaţa şi moartea sunt privite ca alcătuind cele două aspecte complementare ale aceluiaşi ciclu, amândouă necesitând o pregătire şi o iniţiere adecvată din partea omului. Viaţa materială se manifestă între doi poli opuşi. Domeniul ei nu este acela al fiinţării absolute, ci acela al devenirii şi dispariţiei (transformării), eterna alternanţă a două culori, albul vieţii şi negrul morţii. Numai prin amestecul egal al amândurora este asigurată perpetuarea lumii materiale. Fără moarte, transformarea nu este posibilă; puterea pozitivă (+) nu poate exista nici măcar o clipă fără puterea negativă (-) complementară. Moartea deci nu este opusă vieţii ci vine în ajutorul ei.

Marea Mamă a Universului (SHAKTI) este intim implicată în toate manifestările morţii, după cum ea este implicată şi în acelea ale vieţii. Tocmai din această cauză ea are o ipostază teribilă pentru fiecare aspect al morţii. Romanii credeau şi ei că ideea Morţii trebuie menţinută în minte cât mai des, în special atunci când viaţa la apogeu te poate face să uiţi de celălalt pod al devenirii, Moartea, partea la fel de necesară a cercului manifestării. Nu întâmplător, atunci când un mare erou militar intra în Roma într-o procesiune triumfală, într-un car aurit, fiind aclamat precum un zeu de mulţimea impresionată, o persoană purtând costumul şi masca simbolică a Morţii stătea întotdeauna alături de el pentru a-l feri astfel de păcatul mândriei, spunându-i neîncetat: "Omule, aminteşte-ţi că vei muri! (MEMENTO

MORI)". Moartea şi naşterea au o egală importanţă, întocmai ca două treceri prin aceeaşi uşă: odată intrând şi a doua oară ieşind.

Această idee este reprezentată prin diferitele forme ale Marii Puteri Feminine, divine: pe de o parte, ea este fascinanta, tandra şi minunata Mamă care hrăneşte întregul Univers, pe de altă parte tot ea este terifianta vrăjitoare ce face cu putinţă distrugerea, având (în acea IPOSTAZĂ) un corp cadaveric sau ea însăşi devorând cadavre. Aceste două forme APARENT diametral opuse, trebuie să fie amândouă integrate de către aspirant. În această direcţie, celebrul orientalist ARTHUR AVALON (Sir JOHN WOODROOFE) remarca faptul că în Occident "teribila frumuseţe a acestor forme înfricoşătoare nu este aproape deloc înţeleasă". Cu toate acestea, pentru fiinţa iluminată, sângeroasa şi ferocea KALI nu este decât o altă ipostază a minunatei Mame şi Iubite cosmice. A fi capabil să suprapui şi să adori cu fervoare ambele imagini fuzionate într-una singură este poate cel mai temeinic început al căii spirituale ezoterice.

Chiar şi în cultura occidentală, numeroşi gânditori şi artişti au ajuns, mai mult sau mai puţin independent, la viziunea acestui arhetip feminin al morţii. Oriunde era sau este prezent conceptul de Mamă Natură, este aproape imposibil să nu se observe că este de asemenea perfect natural să mori şi că rădăcinile atât de necesare ale oricărei flori sunt adânc înfipte în reziduurile organice aflate în putrefacţie. Oarecum întocmai ca înţelepţii orientali, poetul ALFRED DE VIGNY percepea Moartea ca pe o Zeiţă Mamă:

"O, Moarte divină, la a cărei chemare
Toţi trebui să vină
Şi să se piardă în a ta îmbrăţişare
Strângeţi copiii la pieptu-ţi înstelat,
Eliberează-ne de timp, de număr şi de spaţiu
Şi dă-ne-napoi tot restul fiinţei noastre
Pe care viaţa ni l-a tulburat."

OBIŞNUINŢĂ = deprindere propriomotivată ce se impune în conduită în virtutea unei necesităţi afective şi repetabilităţii, indiferent de împrejurări. Obişnuinţa presupune implicarea în actul deprinderii sau în relaţiile habituale a trebuinţei practicării lor repetate periodic, de unde tendinţa subiectului de a-şi satisface obişnuinţa spre

deosebire de alte deprinderi care nu se activează decît în raport cu condiţiile activităţii. Este, de exemplu, deprinderea de a scrie în genere şi obişnuinţa de a scrie ceva zilnic, chiar dacă împrejurările nu impun aceasta. Prin intermediul obişnuinţei, fiinţa umană va realiza predominant AUTOSUGESTIILE pe care mai întîi le-a admis sub formă de sugestii. Nu întîmplător yoghinii spun că **"obişnuinţa autosugestiei predominante acţionează ca o a doua natură, generînd efecte specifice care se manifestă în timp, direct proporţional cu intensitatea autosugestiei realizate".**

PARVATI = "fiica muntelui", aici cuvântul "munte" desemnând precis muntele simbolic MERU, axul esenţial al lumii (la nivel uman el este reprezentat de coloana vertebrală sau SUSHUMNA NADI în plan subtil, având baza în MULADHARA CHAKRA şi vârful în SAHASRARA, reşe-dinţa lui SHIVA. PARVATI este un alt nume atribuit energiei binefăcătoare, esenţiale manifestatoare(SHAKTI (-)), Preaiubita lui SHIVA (+).

PRITHIVI = Pământul, în special în sensul de element subtil esenţial (TATTVA). În scrierile vedice, PRITHIVI reprezintă mama tuturor fiinţelor, fiind invocat în acelaşi timp cu Cerul.

Conform VEDELOR, există trei tipuri de PRITHIVI, cărora le corespund trei ceruri (planuri paralele). Pământul fizic este numit BHUMI sau BHURLOKA (lumea fizică).

PRANA = Literal "respiraţie", "suflu vital". Energie subtilă macrocosmică care pătrunde, hrăneşte şi conservă corpul manifestîndu-se cel mai clar în creaturi sub forma suflurilor subtile. PATANJALI vorbeşte despre PRANA în cursul celui de-al patrulea stadiu (PRANAYAMA) al sistemului YOGA. Totodată PRANA joacă un rol esenţial atât în HATHA YOGA cât şi în toate celelalte forme de YOGA. ATHARVA VEDA o personifică şi îi dedică un imn. Hinduismul distinge 5 categorii diferite de PRANA:

1. APANA - care asigură eliminarea tuturor materiilor uzate şi se manifestă în special în partea inferioară a corpului şi care este controlată prin intermediul lui MULADHARA CHAKRA;
2. VYANA - care veghează asupra circulaţiei limfei şi care este controlată prin intermediul lui SWADHISTHANA CHAKRA;
3. SAMANA - care supraveghează procesul de absorbţie şi asimilare

a hranei şi menţine echilibrul corpului veghind asupra metabolismelor chimice legate de alimentaţie şi care este controlată prin intermediul lui MANIPURA CHAKRA;

4. PRANA - esenţa suflului, forţa vitală în sine - care este controlată prin intermediul lui ANAHATA CHAKRA;

5. UDANA - care acţionează asupra părţii superioare a organismului şi facilitează dezvoltarea spirituală, creând o legătură între partea fizică şi partea spirituală a fiinţei noastre şi care este controlată prin intermediul lui VISHUDDHA CHAKRA.

Forme cu totul secundare de PRANA - PRANAS MINORE:

1. NAGA VAYU - rîgîitul şi sughiţatul;
2. KURMA VAYU - deschiderea ochilor;
3. KIRKARA VAYU - foamea şi setea;
4. DEVADATTA VAYU - face să apară căscatul sau, cu alte cuvinte, acţiunea de a căsca;
5. DHANANJAYA VAYU - descompunerea (putrezirea) corpului.

PREJUDECATĂ = judecată apriorică cu caracter de opinie personală sau grupală, insuficient verificată prin experienţă şi insuficient întemeiată logic şi care, fiind susţinută afectiv (echivalându-se cu o credinţă), generează procese de rezonanţă cu anumite energii subtile din MACROCOSMOS (care totdeauna corespund respectivei prejudecăţi) şi introduce un coeficient de deformare şi o folosire eronată în cunoaştere. Prejudecata exprimă o superstiţie sau un fapt de cunoaştere primitiv, lipsit de valabilitate şi depăşit. Yoghinii extind calificativul de prejudecată asupra oricărei judecăţi vechi care este destinată reviziei şi depăşirii.

Prin urmare, prejudecata este orice opinie tenace, deşi insuficient fundamentată şi verificată, la care subiectul aderă cu toată convingerea, fără să o supună unui examen critic şi confruntării imparţiale, lucide, cu experienţa. Pe deplin satisfăcătoare pentru gândirea dogmatică şi stereotipă, grăbită să se ancoreze în certitudini pentru a evita efortul intelectual şi gândirea inteligentă pe care le presupune orice problematizare şi orice examen reflectiv, prejudecata are, cel mai adesea, "câte ceva dintr-o bază reală", întemeindu-se pe constatarea unor fapte, pe care le deformează, însă, şi le interpretează

eronat, generalizând fără temei experienţe şi observaţii personale, privite în mod unilateral şi universalizate prin asocieri sau analogii grăbite şi forţate. Greu, dacă nu chiar imposibil de eliminat din gândirea comună a vieţii cotidiene, prejudecăţile constituie un mare handicap în gândirea teoretică, pe care o "anchilozează", limitându-i orizontul problematic, creativitatea şi ingeniozitatea, condiţii necesare ale invenţiei şi descoperirii de noi cunoştinţe.

Prejudecata este atributul unei gândiri închistate, puţin deschise spre critică, limitate la o comunicare în clişee.

Oricine poate recunoaşte în cele ce urmează o serie de propoziţii care par a fi statuate ştiinţific, dar de fapt nu sunt decât prejudecăţi: despre alcool şi alcoolism (după COLLEMAN, 1975):

- Alcoolul este un stimulent.
- Alcoolul poate fi esenţial în tratamentul unor boli.
- Se poate detecta întotdeauna alcoolul în respiraţia unei persoane care a băut.
- Tulburările de judecată nu se produc decât după ce au apărut semne evidente de intoxicaţie.
- Individul este mai repede intoxicat de "amestecul" de băuturi "curate".
- Bărbatul îşi stăpâneşte mai bine beţia decât femeia.
- Alcoolul este un drog mult mai puţin periculos decât altele (de exemplu, marijuana).
- Persoanele cu "voinţă tare" nu trebuie să se îngrijoreze că ar putea să devină alcoolici.
- Alcoolicii care au fost trataţi cu succes pot să se rezume doar la un "alcoolism social", adică la consum ocazional de alcool.

Este doar unul dintre exemplele cele mai grăitoare pentru marea forţă cu care prejudecata poate acţiona şi pentru consecinţele evidente pe care le poate avea.

Oricât ar fi de absurd, prejudecăţile publicului sunt mult mai inteligibile prin faptul că funcţionează în afara rigorii ştiinţifice decât cele medicale (de exemplu), a căror ciudăţenie este nu numai neliniştitoare, ci şi periculoasă. Reducerea modelului general la modelul personal (al aşa-numitei experienţe proprii) este sursa unor prejudecăţi care, în funcţie de poziţia emiţătorului, se infiltrează pe

o arie variabilă, limitându-şi şi extinzându-şi efectul nociv, uneori în proporţii surprinzătoare.

Asupra sistemului YOGA şi a posibilităţilor sale ca modalitate terapeutică naturală planează încă o serie de prejudecăţi care nu-i diminuează potenţialul de acţiune, dar îi lipsesc încă pe mulţi suferinzi de contactul benefic pe care l-ar putea avea cu ea.

PROSTIA=Charles Richet: "Nu este prost cel care nu înţelege ceva, ci acel om este prost, care deşi înţelege un lucru, procedează de parcă nu l-ar fi înţeles".

Formele generale de manifestare ale prostiei sunt: Prostie totală şi parţială; inteligenţa deficitară a oamenilor totuşi talentaţi; putere de înţelegere nedezvoltată; slabă capacitate de judecată; neatenţie, asociaţie greoaie, memorie slabă; spirit tern, tâmpenie; grandomanie, orgoliu; influenţabilitate, nechibzuinţă; egoism, vanitate.

Prostia nu trebuie niciodată subestimată: activă, geloasă, cuceritoare, se clasifică, ordonează sau exclude; capricioasă, nu recunoaşte niciodată că s-ar putea înşela. Pentru oricine este clar că prostia este un "somn" al raţiunii şi inteligenţei. Acest somn, adeseori letargic, zămisleşte monştri cumpliţi pe care îi alimentează totdeauna energiile subtile inferioare ale prostiei (ignoranţei). Tocmai din această cauză, a gândi inteligent, a medita, înseamnă să înfrunţi cum se cuvine veştile proaste, să-ţi exersezi permanent atenţia, având conştiinţa trează în faţa realităţii aşa cum este ea, oricât de dură ar fi.

Trebuie uneori, nu întâmplător, să ne prăbuşim în mizeria cea mai adâncă pentru a putea recunoaşte adevărul, tot aşa cum uneori trebuie să coborâm în adâncul puţului, pentru a zări de abia după aceea stelele. Datorită prostiei fiecare îşi poartă bucuros bolovanul pentru zidirea închisorii sale sau a închisorii comune.

Viaţa în minciună nu se manifestă în mod obligatoriu prin afirmarea unui lucru despre care se ştia că este fals ci prin denaturarea deliberată a faptelor...Căci esenţa influenţei bazate pe minciună constă în faptul că ea te face să participi ("conştient" sau "inconştient", nu are importanţă) la devalorizarea colectivă a ceea ce fundamentează întreaga demnitate şi întreaga glorie a vieţii omeneşti; ajungi să iei parte la devalorizarea nu numai adevărului ca atare, ci şi aspiraţiei spre cunoaşterea adevărului. Cel ce trăieşte în minciună

face ceva mai rău decât faptul că "nu spune adevărul": el are o grijă deosebită să priveze de sens însuşi faptul de a vorbi despre adevăr în general. Minciuna instalează prostia: fiecare se complace să se inhibe şi adeseori chiar ajunge atunci să-şi îndemne prietenul sau vecinul să nu-şi exercite facultăţile intelectuale.

Pentru cel prost infernul nu este niciodată în el fiindcă, în viziunea sa aberantă, INFERNUL ÎI REPREZINTĂ CEILALŢI.

Adeseori fiecare tolerează prostia celui de lângă el cu condiţia ca aceasta să nu-i uzurpe propria prostie.

PROSTIA nu se rezumă la un conţinut de idei; ea devine un fel eronat de a judeca şi de a refuza să judeci, cu alte cuvinte ea este "un mod specific de gândire vâscos şi aberant".

Oamenii sunt cel mai adesea conduşi de mai multe lucruri: clima, religia, legile, maximele momentului, pildele trecutului, prejudecăţile, moravurile, manierele ca rezultat al tuturor acestora se formează un spirit general. În acest sens spiritul general erpnat şi stabilizat este prostia ce se manifestă sub forma prejudecăţilor aberante. Nu întâmplător genialul Einstein sounea că: "Mai repede dezintegrezi un atom decât o prejudecată". Nimic din ce este prostesc nu trebuie să ne fie străin - pentru a ne imuniza şi vindeca de prostie.

Pe cei lipsiţi de inteligenţă, prostia manifestată în diferite forme îi fascinează ACUM şi îi face cumplit să sufere MAI TĂRZIU. Omul modern crede că poate exista dincolo de prostie. El se dezvaţă să-i remarce cu luciditate existenţa: fragilă, evanescentă, aceasta nu condiţionează evenimentele; necazurile, nenorocirile vin întotdeauna din afară, niciodată din cauza sa şi niciodată prin acţiunea ei asupra lui. Nenumărate doctrine demonstrează că prostia este un efect, nu o cauză, o aparenţă mai degrabă decât o realitate.

Pentru oricine, a fi prost înseamnă să te plasezi într-o poziţie absurdă sau contradictorie.

Prostia provine dintr-o totală lipsă de instrucţie, din absenţa deplină a luminilor minţii în orice domeniu, într-un cuvânt dintr-o lipsă de inteligenţă produsă fie de un viciu de organizare, fie de un viciu de educaţie.

De fapt ce e prostia? O negare, o privare de utilizarea facultăţilor intelectuale, cu posibilitatea sau imposibilitatea de a le dezvolta.

SHAKTI = în lb. sanscrită înseamnă putere feminină, forţă a naturii, energie. Considerată adesea ca fiind contrapartea feminină (-) sau iubita lui SHIVA (Supremul masculin (+)) ea este expresia eternului feminin sau a Zeiţei mame unificând feminitatea şi maternitatea prin manifestarea sa ca Forţă a Naturii. Ea este venerată în Orient în diferitele sale aspecte feminine dintre care amintim pe KUNDALINI prezent în fiecare fiinţă umană. SHAKTI este personificarea efectivă a energiei feminine primordiale, ea încarnează adeseori forţa de realizare a lui BRAHMAN, fiind aspectul feminin dinamic al lui Dumnezeu, vitalitatea feminină care îi permite lui BRAHMAN să creeze totul; să conserve sau să păstreze totul; să facă să dispară totul. În fiinţa umană expresia cea mai uşor sesizabilă a lui SHAKTI este dinamismul sexual. Pulsiunea amoroasă sau libidoul este un exemplu de manifestare a lui SHAKTI. Textele secrete orientale menţionează că graţia lui SHAKTI în fiinţa umană (trezirea, amplificarea, acumularea, transmutarea şi sublimarea diferitelor aspecte sau manifestări specifice ale lui SHAKTI) este indispensabilă pentru a putea înţelege gradat dimensiunea transcendentală a lui Dumnezeu. Tantrismul în special se interesează adeseori de conştientizarea şi integrarea lui SHAKTI în fiinţă într-o manieră cu totul şi cu totul specială, aici punându-se un accent deosebit pe conştientizarea şi amplificarea lui SHAKTI în fiinţă în vederea punerii la unison cu energiile SHAKTI corespondente din Macrocosmos.

SHIVA = Literal, "cel Bun, cel Blând". Al treilea zeu esenţial din trinitatea hindusă (TRIMURTI) ce îi cuprinde pe BRAHMA, VISHNU şi SHIVA. SHIVA este zeul distrugerii celor răi şi ignoranţi şi disoluţiei a ceea ce este impur. El poate fi, de asemenea, o forţă infinită, binefăcătoare, în măsura în care îndepărtează adeseori fulgerător AVIDYA sau ignoranţa înlănţuitoare. Simbolul său este LINGAMUL sau organul masculin creator ce reprezintă VIRILITATEA, aspectul solar, activ, YANG (+). SHIVA este deseori reprezentat în fuziune intimă, amoroasă, infinită cu iubita sa SHAKTI, care este aspectul feminin, al cărei simbol fundamental este YONI sau organul feminin, sexual, ce reprezintă aspectul YIN, energia naturii, etc.

Numele lui SHIVA nu apare în VEDE. Există o divinitate

care poartă numele RUDRA SHIVA şi, pornind de la aceasta, s-a născut SHIVA cu manifestările sau aspectele sale specifice, numit RUDRA. în RIGVEDA termenul RUDRA este uneori folosit în sensul de AGNI, foc subtil şi fii săi sunt MARUŢII. În RAMAYANA, SHIVA apare ca un mare zeu atotputernic şi are sensul divinităţii supreme. În MAHABHARATA, cel mai mare dintre cei trei zei este când VISHNU, când SHIVA, care redevine chiar maestrul şi creatorul lui BRAHMA şi al lui VISHNU, venerat de toţi zeii în calitatea sa esenţială de distrugător al tuturor zeilor şi stăpân ghid inspirator şi protector al tuturor yoghinilor.

Pentru adepţii care adoră frenetic în el "idealul lor ales" (ISHTA-DEVA), el este divinitatea supremă totală, Realitatea Ultimă. Asociat formelor sale feminine, manifestatoare, dinamice, cunoscute sub numele de SHAKTI, PARVATI, KALI sau DURGA, el încarnează Absolutul Transcendent. Fiecare din aceste Mari Puteri Cosmice sau anumite divinităţi feminine este adeseori considerată a fi contrapartea feminină (SHAKTI) sau soţia lui SHIVA şi uneori iconografia hindusă îl reprezintă în intimă fiziune sexuală infinită, datorită controlului perfect al energiei sexuale, cu încarnările sau aspectele acestor forţe "feminine" imense. SHIVA poartă numeroase alte nume în funcţie de predominanţa anumitor aspecte ale sale, cum ar fi: SHAMBU, SHANKARA, ISHANA, VISHVANATHA, KEDARNATH sau NATARAJA; acesta din urmă este reprezentat în arta hindusă ca ŞHIVA-NATARAJA, SHIVA cel transcendent, stăpân suprem al universului, tronând pe NANDI, taurul simbolic al DHARMA-ei şi venerat ca GURU Suprem al tuturor GURU-şilor, distrugătorul suferinţei, distrugătorul celor răi cât şi a întregii materialităţi, datorită graţiei sale fulgerătoare, cel ce dăruieşte înţelepciune, încarnarea renunţării dătătoare de eliberare şi a compasiunii transcendente, a puterii masculine arhetipale a virilităţii esenţiale.

TATTVA = TATTVA este o modalitate specifică de existenţă subtilă caracterizată printr-o anumită frecvenţă de vibraţie care o face să fie considerată o manifestare distinctă. TATTVA este deci o categorie (iluzorie) a existenţei cosmice (macrocosmice) care este, de asemenea, prezentă într-o anumită proporţie (ce diferă de la

o fiinţă umană la alta) în microcosmosul fiinţei umane. Proporţia de predominanţă a unei TATTVA în microcosmosul fiinţei umane se poate modifica sau rămâne constantă datorită fenomenelor de rezonanţă ce se stabilesc între o anumită TATTVA din MACROCOSMOS şi aceeaşi TATTVA ce se află prezentă într-o anumită proporţie în MICROCOSMOSUL fiinţei umane, dând astfel naştere unui proces relativ constant de predominanţă.

Datorită fenomenului de preponderenţă a uneia dintre cele 5 TATTVA (PĂMÂNT, APĂ, FOC, AER, ETER) în fiinţa umană, aceasta va fi caracterizată automat printr-un NIVEL CARACTERISTIC DE CONŞTIINŢĂ care o defineşte ca frecvenţă de vibraţie specifică, ca mod de simţire, reacţie, gândire, acţiune etc. Indiferent dacă o fiinţă umană practică sau nu YOGA, ea va avea totdeauna o anumită predominanţă accentuată a unui anumit simţ care îi poate permite să-şi descopere propria sa preponderenţă a unei anumite TATTVA din cele 5 fundamentale. Cei care cunosc aceste noţiuni se pot folosi de ele atât pentru a se autocunoaşte şi depăşi prin procedeele YOGA cât şi pentru a-i putea cunoaşte mai bine şi înţelege pe ceilalţi oameni (care nu practică eventual YOGA) cu care venim adeseori în contact. În unele cazuri complexe putem descoperi atât la noi cât şi la ceilalţi că sunt fiinţe umane la care poate să existe în mod egal 2, 3 sau chiar 4 preponderenţe care se manifestă aproape la egalitate.

TANTRA YOGA = ţesătură, urzeală, relaţie, adunare. Aceasta este definiţia cuvântului TANTRA.În conformitate cu VEDELE, UPANISHADELE, PURANA-ele şi BHAGAVAD-GITA, TANTRA face parte din SANATANA-DHARMA, religia eternă a hinduşilor.

TANTRA are drept temă centrală energia divină sau forţa creatoare SHAKTI care sub forma unei zeiţe (DEVI), încarnează aspectul feminin al fiecărei divinităţi. Această energie divină feminină este adeseori cunoscută ca fiind contrapartea polară sau soţia lui SHIVA. În deplin acord cu SHIVA, SHAKTI adoptă adeseori forme benefice. Orice TANTRA comportă cinci teme:

1. creaţia lumii;
2. distrugerea sau dişoluţia acesteia;

3. adorarea frenetică a lui DUMNEZEU în aspectele sale masculin sau feminin, sau cu alte cuvinte, fuziunea inefabilă cu una dintre nenumăratele divinităţi masculine sau feminine;
4. obţinerea puterilor supranaturale (SIDDHI);
5. diferitele căi şi modalităţi pentru a ajunge la intima fuziune inefabilă şi unire cu Supremul prin meditaţie.

Adeseori TANTRA-YOGA este sinonimă cu KUNDALINI-YOGA. Tratatele tantrice sunt în general redactate sub forma dialogurilor între SHIVA, Absolutul divin şi o SHAKTI a sa care încarnează energia feminină subtilă divină. Aceste texte au drept scop să accelereze trezirea spirituală şi să eleveze fiinţa umană în întregime, conducând-o la perfecţiunea divină, învăţând-o cum să-şi trezească şi să conducă în sus forţa cosmică latentă (KUNDALINI-SHAKTI) care dormitează în el (o bună parte din aceasta manifestându-se prin potenţialul sexual specific atât la bărbat cât şi la femeie), cu ajutorul diferitelor exerciţii specifice şi procedee meditative.

Veche de câteva mii de ani, TANTRA YOGA este o sinteză plină de înţelepciune a TRADIŢIEI şi a ştiinţei yoghine care urmăreşte corelarea inefabilă într-o deplină armonie a stărilor fizice cu anumite experienţe metafizice pe care numai o fiinţă umană plenar conştientă şi iniţiată poate să le realizeze. Practica tantrică oferă individului o gamă uluitoare de modalităţi care îl ajută să fie în echilibru şi armonie cu Universul, folosind însăşi condiţiile pe care oricând viaţa de zi cu zi le rezervă. Aşa-zisa TANTRA "a mâinii drepte" cuprinde o serie vastă de practici care includ exerciţii fizice profund binefăcătoare pentru sănătate, metode respiratorii care fac să se mişte la voinţă fluxurile energiei vitale, procese de purificare ce armonizează aspectele emoţionale ale fiinţei, tehnici mentale care disciplinează şi focalizează mintea, practici meditative care implică diagrame geometrice (YANTRA-e) şi sunete subtile (MANTRA-e) care rafinează conştiinţa şi o fac aptă să reveleze spiritul.

În practica tantrică potenţialul creator, energia sexuală transmutată, atunci când este valorificată cu succes prin sublimare, devine o forţă extrem de importantă care poate conduce rapid către o transformare extraordinară a fiinţei umane. Toate acestea pot fi

realizate de către un individ care, rămânând abstinent, practică singur, sau pot fi trăite într-un cuplu plin de tandreţe şi iubitor în care se urmăreşte permanent continenţa şi sublimarea superioară a energiilor rezultate precum în aşa-zisa TANTRA "a mâinii stângi". Abordarea intimă afectuoasă a acestor aspecte în cuplu presupune o rafinată şi sensibilă explorare şi valorizare a relaţiei dintre bărbat şi femeie, iubire reciprocă, respect pentru celălalt, transfigurarea fiecăruia de către celălalt în fiinţă ideală divină, transmutarea potenţialului sexual şi sublimarea energiei rezultante în sferele cele mai elevate ale fiinţei, pentru a atinge împreună, sau fiecare la un anumit moment dat, starea de extaz divin.

Aplicarea corectă a acestor precepte izvorâte din înţelepciunea milenară a Orientului conduce gradat la o elevare şi o amplificare a trăirilor în cazul unirii sexuale conştient controlate, de la un proces guvernat de instincte ajungându-se la o veritabilă experienţă spirituală în care cuplul resimte la unison fericirea oceanică infinit nuanţată. Această stare extraordinară este definită adeseori în textele fundamentale YOGA sub numele de ANANDA, beatitudine cosmică sau extaz. Dincolo de aberaţiile pe care le susţin cei ignoranţi şi răuvoitori, TANTRA este viaţă trăită plenar şi superior. TANTRA bine practicată este viaţă echilibrată şi conştiinţă în armonie cu ceea ce apare în mod spontan oricând. TANTRA YOGA este practicată de către Oameni Naturali din întreaga lume, simplu şi într-o transfiguratoare stare de respect pentru Tot ceea ce Este.

TRANSFIGURARE = procedeu specific care face posibilă punerea rapidă în rezonanţă cu energii subtile divine, cu sfere de forţă şi aspecte elevate sublime din MACROCOSMOS prin intermediul căruia elementele realităţii exterioare, distilate de viziunea înnobilatoare, imaginaţia şi puterea de expresie a celui care transfigurează se transformă, mai ales pentru acesta, într-o realitate nouă, elevată, minunată, spiritual-afectivă, încărcată ce ne face să trăim o formă de extaz. Prin exemplul cunoaşterii artistice, sublime, transfigurarea constituie dovada rolului activ şi profund creator al conştiinţei în genere, rol subliniat adeseori de YOGA. Specificul cunoaşterii artistice, sublime capabilă să recreeze realul în ipostaze

aprofundate, idealizate, înălţate, arhetipale, chiar şi ca proiect, construcţie şi model anticipator, prin ridicarea lui pe diferite trepte de transfigurare de la concretul sensibil la abstractul sensibil, în forme de expresie adecvate fiecăreia dintre treptele respective, i-au adus artei şi denumirea (acceptabilă ca metaforă) de oglindă magică a realităţii. Transfigurarea joacă un rol esenţial în continenţa amoroasă şi în AMORUL TANTRIC fără sfârşit.

TRANSMUTAŢIE = transformare sau schimbare însoţită de o declanşare uriaşă de energie, a unui element chimic în altul printr-o nouă grupare a elementelor constitutive în atomi, obţinută prin dezintegrarea radioactivă naturală sau prin reacţii nucleare posibile în anumite condiţii chiar şi în sfera biologicului la temperaturi slabe.

Transmutaţiile biologice la energie slabă reprezintă o realitate uluitoare. Deşi părea că fizica modernă a clarificat în mod categoric şi indubitabil faptul că transmutaţia elementelor nu poate fi obţinută decât prin jocul marilor ENERGII capabile să înfrângă forţele ce reţin nucleonii în structurile lor bine determinate, în unele cazuri s-a constatat în mod evident, experimental, că există şi alte căi, mult mai eficiente şi naturale, pentru obţinerea acestor procese fizice de transmutaţie, chiar şi la energii slabe, atât în structurile materiei vii vegetale, cât şi în cele animale, în cadrul metabolismelor specifice.

În fiinţa umană, procesele de transmutaţii atomice la energii slabe se produc în mod continuu, mai mult sau mai puţin intens în cadrul metabolismului, al proceselor sexuale, al trăirilor erotice, al stărilor afective, al activităţii mentale, al experienţelor spirituale.

Nenumărate experienţe au permis să se constate că întregul corp al fiinţei umane este o adevărată microuzină atomică în care, prin transmutaţii la energii scăzute sunt produse într-un mod discret elemente chimice de care corpul are nevoie. Simultan, în urma acestui proces, rezultă energii uriaşe care fac posibilă o gamă nebănuită de fenomene extraordinare ca: manifestarea unor disponibilităţi paranormale, apariţia unor stări superioare de conştiinţă, amorsarea şi alimentarea fenomenelor de sublimare a anumitor energii, amplificarea inteligenţei, tonus afectiv constant euforic, fericire, etc. Deosebit de semnificativ este dacă ne gândim

că aceste procese de transmutaţie în corpul uman au la bază programe biochimice bine stabilite de Natură, pentru fiecare temperament în parte, cu sute de mii de ani în urmă. Ce înseamnă în ultimă instanţă transmutaţia biologică sexuală?

O utilizare continuă de "materie" amoroasă graţie unui control constant, pe parcursul unor trăiri erotice intense, sinonimă unui "consum de hrană" care se transformă treptat în energie ce va putea fi sublimată conducând la o serie nesfârşită de mutaţii rapide în fiinţă în conformitate cu intenţiile acesteia.

Inginerul biolog L. KERVRAN a confirmat pentru prima dată printr-o serie de experienţe epocale, realitatea de netăgăduit a proceselor de transmutaţie atomică-biologică la energii slabe. Conform demonstraţiilor sale experimentale aceste transmutaţii se produc în mod continuu atât în structurile materiei vii vegetale, cât şi în cele animale, cu declanşări lente uriaşe de energie, în cadrul metabolismelor specifice.

Lucrările esenţiale ale savantului C. L. Kervran, referitoare la acest domeniu misterios, au fost publicate în limba franceză în editura MALOINE şi titlurile lor sunt: "Dovezi privitoare la existenţa transmutaţiilor biologice" şi "Transmutaţiile la energie slabă". Acest savant constată că transmutaţia de către materia vie a atomilor unui element, pentru asigurarea desfăşurării anumitor procese biochimice ale vieţii este sesizată în multiple cazuri specifice care prezintă aspecte "enigmatice".

După cercetări atente, realizate pentru a se putea înţelege măcar în parte transmutaţiile atomice-biologice pătrunzând în intimitatea proceselor fizico-chimice care se produc la nivelul celulelor, s-a ajuns treptat la constatarea că aceste transmutaţii AU LOC LA NIVELUL MITOCONDRIILOR (GRANULE CELULARE CE SECRETĂ ENZIME).

În afara aspectelor remarcate, posibilitatea producerii transmutaţiilor biologice la energii slabe, în baza surprinzătorului model oferit de Natură, conduce la implicaţii binefăcătoare multiple contribuind la deschiderea unor noi orizonturi care merită desigur o atenţie deosebită.

În cele ce urmează, vom analiza succint câteva fenomene

intim corelate în universul complex al fiinţei umane, cu procesele de transmutaţie biologică la energii slabe.

Cu toate că yoghinii Orientului şi unii rari înţelepţi ai Occidentului care practicau cu succes veritabila ALCHIMIE biologică în propria lor structură corporală au cunoscut şi aplicat aceste modalităţi secrete în urmă cu mii de ani, abia în deceniile anterioare, diverşi experimentatori au sesizat şi recunoscut existenţa în fiziologia structurilor materiei vii a unor procese fizico-chimice care contraveneau în mod evident principiilor clasice ale conservării materiei. Depăşiţi de aceste mistere, în nenumărate cazuri, cercetătorii respectivi s-au limitat numai să constate fără a reuşi să explice anumite rezultate neobişnuite. Atomii corpului uman conţin o imensă energie care poate fi trezită gradat, controlată şi folosită prin intermediul proceselor de transmutare şi sublimare a potenţialului sexual în timpul trăirilor amoroase frenetice, integral controlate prin continenţă. La baza acestor performanţe extraordinare se află anumite procedee cunoscute prin învăţăturile secrete TANTRA.

La ora actuală se ştie precis că FIECARE ATOM AL CORPULUI NOSTRU FIZIC conţine o energie gigantică echivalentă cu 200 de milioane (200 000 000) eV. Fenomenologia yoghină în desfăşurare gradată facilitează controlul volitiv asupra acestor energii colosale permiţându-i fiinţei umane să recurgă la anumite modalităţi rapide pentru a elibera gradat această putere "încătuşată" în ATOMII componenţi ai multiplelor elemente prezente în diferite părţi ale corpului fizic al fiecărei fiinţe umane.

În corpul fizic al oricărei fiinţe umane, există suficientă energie POTENŢIALĂ prin a cărei angrenare efectivă, parţială sau totală, graţie proceselor de transmutaţie biologică pot fi provocate şi alimentate fenomene sau manifestări extraordinare uneori chiar de natură subtil cosmică (grandioase prin amploarea şi complexitatea lor) care se pot declanşa cu o uşurinţă surprinzătoare, atunci când sunt întrunite anumite condiţii necesare.

UMORUL = Conform teoriei dinamice, umorul ar putea fi considerat ca manifestarea cea mai înaltă a proceselor defensive ale psihicului, deoarece acesta face să apară starea de rezonanţă cu

energiile subtile ale bucuriei, ale bunei dispoziţii şi ale râsului, ce există în anumite sfere subtile din MACROCOSMOS. El nu sustrage atenţiei conştiente conţinutul de reprezentare asociat cu efectul neplăcut, aşa cum procedează refularea, depăşind astfel automatismul apărării. Umorul devine deci o apărare subordonată controlului gândirii conştiente.

Considerat ca o trăsătură binefăcătoare de caracter, pozitivă, ca o înaltă performanţă psihică şi mentală, la cel înzestrat (cu umor) umorul apare chiar şi atunci când există o situaţie care ne produce sentimente neplăcute şi când, totodată, asupra noastră acţionează factori capabili să reprime aceste afecte în statu nascendi ("în stare născândă").

Dintre aspectele caracteristice umorului pot fi menţionate:
-umorul presupune comportamentul unei persoane care produce efect asupra altei persoane, manifestându-se în lanţ (contagiunea generată rapid, prin REZONANŢĂ (în grup) a comicului);
-umorul este independent de condiţia realităţii;
-tipurile de umor rezultă din tipurile de afecte economisite, cele mai frecvente fiind cele rezultate din economisirea mîlei, a enervării (în umorul cotidian);
-umorul suprimă complet sau anulează parţial dezvoltarea afectivă negativă.

Prin amplificarea umorului în fiinţa umană va putea apare şi se va manifesta spontan râsul.

UREE = Substanţă solubilă în apă care se descompune în carbonat de amoniac sub influenţa unui ferment solubil, UREÁZĂ, secretat de anumite bacterii, ca MICROCOCCUS UREAE, ferment amoniacal al urinelor, PROTEUS VULGARIS şi diferite ciuperci. Ureea posedă proprietăţi diuretice. Ficatul joacă un rol important în formarea sa. Ureea este culeasă de sînge, traversează filtrul renal şi formează un element important al urinei. Ureea există de asemenea în transpiraţie, în umoarea apoasă şi vitroasă a ochiului, în lichidul amniotic şi în acela al hidropiziei.

VITALITATE = capacitatea sistemului organic şi a celui psihic şi mental de a-şi menţine echilibrul, a se regenera, de a se încărca rapid cu energie subtilă specifică, graţie proceselor de

rezonanţă ce apar în universul nostru lăuntric prin punerea la unison cu focarele de energie specifică din MACROCOSMOS şi de a evita disfuncţionalităţile, epuizarea şi involuţia. Vitalitatea este asigurată nu numai prin profilaxie, igienă, ASANA-e, PRANAYAMA, continenţă sexuală perfect realizată, trezirea armonioasă a CHAKRA-elor, evitarea exceselor şi privaţiunilor (yoghinii socotesc homeostazia o înţelepciune a organismului), dar şi prin întreţinerea funcţiilor psihosomatice prin antrenament şi activitate. Activitatea creatoare este principiul vitalităţii. A nu se uita că singurul remediu pentru a menţine acel activism din care constă viaţa omenească - este totdeauna acţiunea. Datorită proceselor de rezonanţă declanşate şi întreţinute prin ACTIVITATE (de exemplu activitatea sexuală) specifică este întreţinut, regenerat şi menţinut în bună stare organul respectiv.

Pentru yoghini, VITALITATEA exprimă un tip de capacitate energetică subtilă a organismului. În acelaşi spirit "energetist" s-a pronunţat H. Selyé (energia de adaptare). Unii pun vitalitatea organismelor pe socoteala "interacţiunilor (+,-) interne" din procesul metabolic, introduse prin chiar fecundaţia (privită ca o "asimilare reciprocă" a gameţilor) sau imprimate de către mediu ("asimilarea condiţiilor neobişnuite"), vitalitatea stingându-se astfel, pe parcursul ontogenezei. De fapt este necesar să facem distincţia între **viabilitate** (viaţă "minimă", determinată de organizarea fundamentală minimă a sistemului viu) şi viaţa viguroasă, **vitalitatea propriu-zisă** (dată de redundanţa organizării fundamentale).

Se mai poate deosebi **vitalitatea grad** care exprimă cât de viguros este organismul de **vitalitatea formă** (care ne indică prin ce anume este el viguros şi prin ce anume este el slab). Aici este necesar să acceptăm criterii globale sau nespecifice de vitalitate, cum ar fi: rezistenţa la boli, productivitatea sau prolificitatea. În continuare, o distincţie necesară este şi cea între **vitalitatea vegetativă** şi **vitalitatea de relaţie;** trecerea de la un tip la altul corespunde creşterii rolului proceselor informaţionale în cadrul fenomenelor biologice. Vitalitatea de relaţie, în forma sa cea mai evoluată, este dependentă de funcţiunile psiho-mentale ce se reflectă în procesele cerebrale; dezvoltarea vitalităţii de relaţie limitează oarecum vigoarea ancestrală

a instanţelor vegetative. Vitalitatea mai trebuie examinată diferenţiat în raport cu mediul favorabil şi cu mediul ostil, în raport cu statica şi cu dinamica sistemului viu.

Intensificarea vitalităţii sub acţiunea binefăcătoare a unor condiţii de mediu neobişnuite şi-ar putea găsi explicaţia în antrenarea instanţelor de adaptare, reglare şi compensare, cu intervenţia fenomenului (principiului) suprareglării. Vitalitatea este legată în adevăr de interacţiunile interne ale organismului, dar într-un mod subtil: redundanţele şi sinergismele se dezvoltă dialectic într-un antagonism interstimulant.

În vitalitate trebuie să recunoaştem o componentă genotipică (evidenţiată, de exemplu, în fenomenul de heterozis) şi o componentă fenotipică; de influenţele mediului depinde, în mare parte (adică pe măsura exerciţiului funcţional) valorificarea potenţialului vital genotipic. Pentru menţinerea şi stimularea vitalităţii se poate acţiona tocmai prin mijlocirea variaţiilor condiţiilor mezologice, inclusiv prin provocarea unor carenţe moderate, periodice sau aperiodice (hipoxie, ASANA-e, continenţă sexuală perfect realizată, trezirea CHAKRA-elor, post).

YOGA = (în sanscrită "comuniune", "contopire", "fuziune inefabilă"). Ştiinţă tradiţională a Orientului fondată prin secolul I î.e.n., pe baza unor tradiţii ale înţelepciunii milenare, care vizează integrarea armonioasă a fiinţei umane în Univers, trezirea puterilor latente, paranormale.

Mai mult celebră decât înţeleasă, YOGA este şi rămâne un ansamblu de metode milenare sistematice care vizează eliberarea definitivă a fiinţei umane. Cunoscută în Occident sub forme vulgarizate şi uneori degradate, YOGA constituie o disciplină spirituală extrem de riguroasă. Un text al înţelepciunii orientale, ISHVARA-GITA, spune referitor la YOGA: **"Prin yoga ia naştere cunoaşterea ultimă, iar din cunoaşterea superioară rezultă yoga. Pentru acela care are la dispoziţie yoga şi cunoaşterea pe care aceasta o face cu putinţă, nu mai există nimic altceva de dorit."**

Pentru cei mai mulţi oameni, YOGA este practica ciudată a concentrării atenţiei, uitându-te la buric şi controlându-ţi respiraţia. Performanţele unora dintre aceste exemplare se înscriu în ordinul

spectacolului: contorsionarea membrelor, transa, moartea aparentă, levitaţia, telepatia, mersul pe foc ş.a.m.d. Pentru cunoscătorii autentici, problema este mult mai serioasă şi se bucură de creditul unei discipline fizice şi mentale precise care trece dincolo de stereotipia performanţelor. În ceea ce priveşte originile sistemului YOGA, acestea se pierd în negura timpului. Încă din veacul al III-lea, celebrul text PHILOSOPHOUMENA al Sfântului HIPPOLIT menţionează despre o anumită categorie de rătăcitori (yoghini) - gymnosofiţi cum sunt numiţi acolo. Ei îşi petreceau atunci, întocmai ca şi astăzi, viaţa goi, pentru că Dumnezeu le-a creat corpul ca haină a spiritului. După ei, Dumnezeu este Lumină, nu ca Soarele sau ca Focul, ci în calitate de Supremă-Rostire Infinită, a cărui cunoştinţă şi-o dezvăluie înţelepţilor, pentru ca aceştia să pătrundă în misterele ultime ale naturii şi Universului.

În viziunea lor, Lumina Spirituală este o misterioasă rostire şi ei pretind că o cunosc intim fiindcă s-au debarasat de deşarta părere personală şi de ego, care este ultima cămaşă a SPIRITULUI. Pentru ei, toate organele corpului sunt la fel de importante şi n-au de ce să le atribuie o ierarhie morală când nu constituie nici unul "CORPUS DELICTUS", pentru care mulţi dintre noi se ruşinează şi caută ascunzătoare în decenţă!

Cine practică YOGA - şi o poate face oricine, indiferent de sex, religie sau poziţie socială - urmăreşte progresiv să-şi purifice conştiinţa de legăturile sale trupeşti în primul rând şi să realizeze CUNOAŞTERE şi puteri PARANORMALE în al doilea rând. YOGA îl face pe om să răstoarne timpul şi spaţiul! YOGHINUL urmăreşte să atingă iluminarea şi mântuirea prin control, detaşare şi transcenderea tuturor limitelor.

Prin YOGA totul este cu putinţă dar nu orice este permis. Yoghinul ispăşeşte şi anihilează în cursul unei singure vieţi toate greşelile sau, altfel spus, păcatele săvârşite de suflet în cursul reîncarnărilor precedente.

Un text al înţelepciunii yoghine spune:

"Focul declanşat prin practica yoga asiduă face să ardă rapid şi complet această cuşcă a ignoranţei care constituie răul. Atunci se dezvăluie cunoaşterea clară care ne permite să realizăm

cu uşurinţă extazul divin."

BIBLIOGRAFIE

-"APA VIEŢII" de J.W.Armstrong
-"VICTORIA ASUPRA CANCERULUI" de Cyril Scott.
-"DIETA NATURALĂ VINDECĂ CANCERUL?" de dr.Maud Tresillian Fere.
-"ÎNVINGEREA CANCERULUI" de Virginia Wuenthele Caspe Livingstone
-"TERAPIE EFICIENTĂ ÎMPOTRIVA CANCERULUI" de Nat Morris.
-"O ÎNTREBARE DESPRE CANCER" de dr.William Donald Kelley.
-"TERAPIA CANCERULUI" de dr. Max Gerson
-"O SOLUŢIE LA PROBLEMA CANCERULUI" de dr. C. Moerman
-"JURNALUL NOUTĂŢILOR DESPRE CANCER"
-"NU ESTE NECESAR SĂ MURIŢI" de dr.Harry M.Hoxsey N.D.
-"MANAV MOOTRA" de Shri Raojibhai
-"TRATAT DE FIZIOLOGIE" - dr. I. Baciu
-"FIZIOLOGIE ŞI FIZIOPATOLOGIE RENALĂ" - dr. Păun
-"DOCTORI, BOLI ŞI SĂNĂTATE" de Cyril Scott

CUPRINS

CAPITOLUL 1 - INTRODUCERE.....pg.5

Sănătatea în declin.-Comentarii despre sănătate ale unor medici faimoşi din trecut.-Pasteur şi teoria germenilor patogeni a R.Koch.-Cum putem realiza vindecarea prin noi înşine.

CAPITOLUL 2 - SUPRAVEGHETORII SĂNĂTĂŢII NOASTRE: MEDICII pg.13

Datoria medicului-problematica şi limitele diagnosticului medical.-Jurământul hipocratic despre medicamente şi efectele lor secundare toxice.-Interesele financiare şi industria farmaceutică.

CAPITOLUL 3 - DESPRE VINDECAREA NATURALĂ - pg.18

Şarlatanii şi vindecătorii autentici. -Comparaţie între vindecarea naturală şi supresia medicamentoasă.-Scurtă prezentare a diferitelor diete: Vegeteranism, Veganism, Microbiotică, Dieta cu crudităţi, Dieta cu fructe.

CAPITOLUL 4 - CUM POATE SĂ APARĂ STAREA DE BOALĂ - pg.27

Lagătura între metodele supresive alopate şi starea de boală.-Relatarea evoluţiei unui caz semnificativ.- Un model de terapie naturală.

CAPITOLUL 5 - RENAŞTEREA METODEI SHIVAMBU KALPA ÎN OCCIDENT -.....pg.37

Semnificaţia denumirii Shivambu Kalpa.- J.M.Armstrong-vindecătorul care a adus în Occident autoterapia cu urină.-Istoria succeselor sale terapeutice.-Metoda postului complet

CAPITOLUL 6 - CANCERUL O BOALĂ "MODERNĂ" -pg.45

De ce este întreţinută teama de cancer.-Fonduri uriaşe irosite în cercetare.-"Benenficiile civilizaţiei".

CAPITOLUL 7 - ISTORIA UNEI VINDECĂRI - pg.56

Acutizarea suferinţei.-Şansa de a întâlni metoda de vindecare şi vindecătorul.-Rezultate şi învăţăminte.

CAPITOLUL 8 - REACŢIILE ORGANISMULUI LA AUTOTERAPIA CU URINĂ -.....pg.61

Cum se realizează procesul de vindecare.-Impurităţi, toxine şi reacţiile organismului.-Reflexul de panică.-Cazuri revelatoare.-Cum reacţionează oamenii când aud de terapia cu urină.

CAPITOLUL 9 - IMPORTANŢA PIELII ÎN TERAPIA NATURALĂ - pg.71

Greşeli în modalitatea de întreţinere a pielii.-Reacţia pielii la tratamentul cu urină.-Despre arsuri.

CAPITOLUL 10 - METODELE DE APLICARE A TERAPIEI SHIVAMBU KALPA - pg.81

Cum poate fi depăşit blocajul mental.-Abordarea gradată a terapiei.-Metoda modernă germană.-Constituenţii urinii şi justificarea virtuţilor terapeutice ale acesteia.-Precauţii importante.-Indicaţii.-Reacţii poosibile la terapie.

CAPITOLUL 11 - URINA - APA VIE - pg.101

Vindecarea- un vârf de munte îndepărtat şi plin de promisiuni.-atitudini posibile.-Efectele negative ale diureticelor asupra rinichilor.-Mecanismul apariţiei bolii.-Moartea începe în colon.-Efectele dezastruoase ale autointoxicaţiei.

CAPITOLUL 12 - TEORII CARE EXPLICĂ SHIVAMBU KALPA -..... pg.109

Vindecarea autentică cu propriile resurse.-Reciclarea energiilor.

CAPITOLUL 13 - IRIDODIAGNOSTICUL - pg.112

Ochiul - oginda sufletului.-Inguantz von Pecyley.-Semne iridologice.-Importanţa iridologiei în profilaxie.-Semnificaţia "lăzii de gunoi" şi a "muştelor".-Hippocrate.-Cauzele profunde ale bolilor.-Concluziile iridologiei.

CAPITOLUL 14 - PROFILAXIA ŞI VINDECAREA BIOENERGETICĂ - pg.136

Profilaxia: o necesitate.-Bioterapeuţii.- O poveste adevărată.-Ignoranţa şi disperarea.

CAPITOLUL 15 - CONCLUZII INTERESANTE - pg.148

Diferite afecţiuni vindecate cu urină.-Instinct sau poftă?-Sugestiile şi subconştientul.-Efectul placebo.-Lecţia suferinţei.-Pacient şi terapeut.-Căutarea superficială.

CAPITOLUL 16 - DAMAR TANTRA: SHIVAMBU KALPA. AFORISMELE -.....pg.157

Zeul Shiva îi revelează zeiţei Parvati metoda secretă a vindecării cu urină.

CAPITOLUL 17 - COMENTARIILE AFORISMELOR - pg.177

Activitatea fizică excesivă.-Influenţa metalelor.-Controlul simţurilor.-Continenţa sexuală.-Nemurirea.-Transformările spirituale generate de autoterapia cu urină.- O mărturie.

GLOSAR.....pg.184

Tipărit la Imprimeria "BACOVIA" BACĂU
Str. Mioriţei nr. 27